

Giới thiệu Tình Nhân Trí Mạng

Các bạn đang đọc tác phẩm Tình Nhân Trí Mạng của tác giả Mạc Nhan ! Hẳn đang có hành trình nghiên cứu cuộc sống "nồng nhiệt" .

Đối tượng là một cô nàng ngổ ngáo, hôn lên môi nàng lại dấm buồn nôn? Hẳn tự tin nói rằng sẽ cho cô biết thế nào là tình yêu bởi hẳn được mệnh danh là cao thủ tình trường..

Hẳn làm cho tâm trí nàng hỗn loạn, liệu cao thủ tình trường sẽ làm những gì tiếp theo?

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Không thể tin!

Hắc Cách Kiệt nán lại nhìn, phía trước đã hoàn toàn mất dạng, nữ nhân kia thật to gan lớn mật đến không ngờ, trộm đến trần thủ bảo bối ba mươi năm của hắn! Chưa từng có người dám như vậy, không sợ chết đặc tội Diêm Thủ Đàng, mà ngay cả CIA của nước Mỹ cũng không dễ dàng chọc giận Diêm Thủ Đàng này, tổ chức hắc đạo của thế giới.

Mà hắn —— Hắc Cách Kiệt, thân là thủ lĩnh Diêm Thủ Đàng, thống ngự toàn bộ thế giới tổ chức, mỗi người nghe thấy mà biến sắc, ngay cả tiểu hài tử ba tuổi nghe được tên của hắn đều sợ tới mức khóc lớn. Cái cô gái kia —— Không! Phải nói là người phụ nữ kia! Bề ngoài nhìn hồn nhiên ngây thơ như cô gái, trên thực tế là một người phụ nữ tâm tồn mưu kế, thủ đoạn cao siêu.

Khiếp sợ dần dần bị phần nộ thay thế, hắn bị một nữ nhân nhục nhã như thế! Từ năm hai mươi tuổi tiếp quản Diêm Thủ Đàng tới nay, lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm túc, cho dù cảnh tượng máu tươi sát phạt tàn nhẫn cũng không lay động hắn được, mà ngày nay lại bị một nữ nhân phá công, không chỉ làm vào nỗi giận, một số gần như hỗn loạn.

“Thủ lĩnh, tất cả mọi người đến đông đủ.” Vâng mệnh triệu tập toàn bộ tổ chức, lão đại các phân hội phó thủ lĩnh Cường Sâm cung kính nói

Không khí lạnh lẽo bao trùm làm người ta hít thở không thông, bọn họ chưa bao giờ thấy qua lão đại âm trầm như thế, không bùng nổ lửa giận, hơi thở lại cảm giác sâu sắc đã phát ra tia nguy hiểm bức người.

Không ai dám mở miệng, thậm chí ngay cả hô hấp đều là thật cẩn thận. Cũng khó trách thủ lĩnh bọn họ tức giận, đường đường nam tử hán nhất thời đại ý lại bị một nữ nhân bên ngoài đến làm loạn, ở chính địa bàn mình ăn cắp này nọ, đây chính là vũ nhục nghiêm trọng, vô luận như thế nào đều phải đòi lại công đạo.

Từ trước đến nay sóng gió bất động, Thái Sơn băng sụp đổ sắc mặt Hắc Cách Kiệt cũng không đổi. Năm đó nghe được tin, cha của mình bị người bán chết, mặc dù giận, vẫn có thể duy trì bình tĩnh.

Nhưng lúc này đây, gương mặt lạnh lẽo của thủ lĩnh không dấu điểm kích động, có thể nói là phá lệ không tầm thường, cũng làm cho cao thủ trong Diêm Thủ Đàng cảm thấy tình thế nghiêm trọng, không biết là vật gì đã bị trộm đi, có lẽ, đối với lão đại còn trọng yếu hơn tánh mạng của mình.

Đang lúc mọi người hết sức yên lặng đoán, hồi lâu, thủ lĩnh bọn họ rốt cục lạnh lùng mở miệng, “Đem người phụ nữ kia đưa đến trước mặt tôi, tôi muốn cô ta còn sống.”

“Thủ lĩnh, người phụ nữ kia... Trộm đi cái gì?”

Ánh mắt lợi hại giống như muốn giết người sắc bén phóng tới, thủ hạ hỏi câu kia sợ tới mức vội vàng cúi đầu, sợ như lá thu rụng trước gió, run rẩy không thôi, không dám tiếp tục nhiều chuyện nữa.

“Bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt được người phụ nữ kia cho tôi, ai có thể đạt thành nhiệm vụ, người đó chính là đảng chủ phân bộ Tây Ban Nha.”

Phần thưởng rất nhanh lan tới toàn bộ các phân bộ tổ chức Diêm Thủ Đàng, rải rác toàn bộ thế giới, các lão đại của các tổ chức vâng mệnh lập tức triển khai hành động.

Hắc Cách Kiệt đứng lên, hạ lệnh cho Cường Sâm: “Anh tạm thay thế vị trí tôi.”

“Ngài muốn đích thân xuất mã?” Vì một người phụ nữ? Hành vi của thủ lĩnh có vẻ rất không tầm thường, làm hắn kinh ngạc.

“Phải một số đông người đi bắt người, chính là kẻ dương đông kích tây, ta muốn tự mình đoạt lại thứ bị trộm đi đó.”

“Sao không phải tôi đi?”

Hắc Cách Kiệt trừng mắt, lạnh nhạt nói: “Đừng quá tò mò.” Tâm tư Cường Sâm hẳn sao lại không biết, có lẽ hẳn thật sự muốn giúp thủ lĩnh ra tay, nhưng hẳn che dấu không được hiểu kì trong đáy lòng, cái bị trộm đi mà làm cho thủ lĩnh luống cuống như thế, rốt cuộc là cái gì?

Cường Sâm khiêm kính cúi đầu, biết đã vượt qua giới hạn, căn cứ vào chức trách vẫn nói ra sầu lo của chính mình. “Ngài tự mình hành động, vạn nhất để cho cừu địch biết đề phòng, bất lợi đối với ngài.”

“Cho nên ta mới hạ lệnh toàn thể lưng bắt, khiến cho cừu địch quốc tế nghe nhìn lẫn lộn.”

“Ngài là trung tâm của Diêm Thủ Đảng, tổ chức tuy rằng trải rộng toàn bộ thế giới, nhưng cừu địch cũng phân tán toàn bộ thế giới, thủ lĩnh một người đối phó, chỉ sợ cừu địch thừa cơ lợi dụng.”

“Tôi đã có kế hoạch, trong lúc anh thay thế tôi, đừng để lộ ra dấu vết.”

“Tuân mệnh.” âm thầm thở dài, xem ra thủ lĩnh tức giận không nhẹ, hẳn chỉ có thể làm việc theo.

Muốn Diêm Thủ Đảng bày ra thiên la địa võng, đuổi bắt người đàn bà kia là một chuyện, mà Hắc Cách Kiệt tính bí mật hành động, bắt luận kẻ nào từng bước tìm được người đàn bà kia, mặc kệ chân trời góc biển, hẳn thế không bắt được cô ta là không được, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, hẳn không thể tha thứ một người đàn bà trộm đi của hắn, khi hắn thanh tỉnh, thậm chí không hề sợ hãi, chết tiết, không hề sợ hãi!

Tốt lắm, hẳn sẽ cố tình để ý chuẩn bị! Hắn sẽ tìm được nàng, sẽ làm cho nàng hiểu được sự sợ hãi chân chính, bởi vì nàng, hẳn đã đạt đến cực hạn của giận dữ.

Nắm chặt tay, nắm tay bật ra gân xanh tơi máu, hẳn muốn chính tay của hắn để tiêu diệt người đàn bà này!

Chương 1

Ngôi nhà kiến trúc ba tầng tọa lạc tại ngoại ô, phong cảnh hợp lòng người, từ xa nhìn lại, nhìn không thấy ngôi nhà đó lần thứ hai, chủ của ngôi nhà cổ quái đó đặc biệt thiết kế ngôi nhà này tránh xa thế tục.

Phòng ở vô cùng đặc sắc, ngoại trừ bên ngoài kiến trúc theo phong cách của Bắc u, bên trong là một phòng nghiên cứu không hơn không kém, phòng nghiên cứu của cô gái mới vừa mừng sinh nhật lần thứ hai mươi sáu tuổi Kiều Mã Ly.

Chính đồn kiến trúc để mỗi một tầng đều có thể sử dụng, lầu một là khu thí nghiệm, chuyên đầu tư cho các loại thí nghiệm, các loại thí nghiệm không giống nhau được cất trong ngăn tủ bằng thủy tinh, để chủ nhân có thể thuận tiện làm thí nghiệm trên đường, còn có thể theo dõi các tình huống thí nghiệm khác nhau.

Lầu hai là khu tư liệu, thu thập toàn bộ nội dung khoa học kỹ thuật thế giới, dựa theo tính chất khác nhau để phân khu, ghi lại quá trình sở hữu các thí nghiệm tâm đắc.

Lầu ba là kho cất chứa, cũng là bảo kho, không phải cất giấu vàng bạc châu báu gì, không phải đồ la hay bảng Anh, mà là kết tinh nghiên cứu của Kiều Mã Ly, cũng là thành phẩm thí nghiệm.

Về phân khuê phòng của nàng ở tầng cao nhất, trên ban công của căn nhà nhỏ này, tuy nói là khuê phòng, nhưng nhiều nhất chỉ có không gian nhỏ là xiêm áo, giường và giá áo, ngoài ra không còn vật nào khác.

Một đồng lớn dụng cụ không biết tên, nhiều vô số lần lượt được thay đổi liên tiếp, Kiều Mã Ly đặt mình trong trong đó, chuyên tâm cho nghiên cứu, bình thường nàng chỉ lui tới hứng thú duy nhất trong đời —— Nghiên cứu khoa học kỹ thuật.

Một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, bóng dáng cắt qua yên tĩnh vốn có từ trước đến nay của phòng nghiên cứu, một nữ tử thờ phỉ phỉ đi vào trước mặt nàng, lấy tiếng nói mê người đối với nàng nhẹ giọng lên án.

"Mã Ly! Nhìn chuyện tốt mà bạn làm kia, mau đem mấy trò đùa này gỡ xuống cho mình!"

Trầm Nhược Băng —— Nữ trinh thám được giới cảnh sát xem trọng nhất, cũng là bằng hữu duy nhất của Kiều Mã Ly, hé ra tức giận, gương mặt tức giận cũng không mất đi xinh đẹp, đi vào trước mặt nàng chỉ vào trên đầu "Huyết giọt từ". Mã Ly chết tiết, ở phòng nghiên cứu trong ngoài thiết hạ cơ quan thật mạnh, cho dù thân thủ mạnh mẽ như nàng, cũng không thể phòng tránh được thiết bị cao cấp công nghệ cao của Mã Ly phát minh ra, bước vào cửa mấy mươi lần, chưa bao giờ thành công, mà không bị "Huyết giọt từ" buồn cười bướng bỉnh bám chặt, thất bại hoàn toàn chính xác không thể phá được cơ quan ở cửa, đành phải thờ phỉ phỉ chạy tới khỏi bình vẩn tội.

Từ một đám thí nghiệm ngổn ngang kia Kiều Mã Ly ngẩng đầu, lộ ra cái trán khó thấy được, miệng cười, tuy là hai mươi sáu tuổi, nhưng trên gương mặt mỹ miều kia hé ra dung nhan thanh lệ tựa như cô gái mười bảy tuổi, mang trong mình hai dòng máu Trung – Tây hòa hợp, da thịt nàng trắng lộ ra phần hồng sáng bóng, mắt đẹp thông minh trong tròng mắt mang màu xanh lục, thoáng nhìn như búp bê trong sáng xinh đẹp.

Nhưng mà tất cả sự đặc sắc toàn bộ che dấu dưới bộ quần áo thí nghiệm màu trắng cùng với ánh mắt bảo hộ bởi kính đặc thù, hơn nữa lâu ngày chưa

chải vuốt, chỉ có cái kẹp tóc cố định mái tóc rối tung của nàng, che đi dung mạo thanh lệ hiếm ai biết ở nàng.

"Hay thật đây là biện pháp chính mình nghĩ ra, đây cũng là một môn huấn luyện, theo khảo nghiệm giáo huấn ghi nhớ thất bại." Thanh lệ tươi cười khó nén kiêu ngạo từ trò đùa dai vừa thực hiện được, muốn phá giải phát minh của nàng dễ dàng như vậy sao?

"Ta chính là sách không dưới mới đến tìm người, bằng không làm chi tự rước lấy nhục để van cầu người?" Sớm biết Mã Ly vẫn là đáng đánh đòn, liền tiếp phát minh cơ quan kì lạ.

"Cầu mình? Nhìn đoán không ra nha!" Kiều Mã Ly làm vẻ mặt vô tội.

"Mã —— Ly ——" Nàng nghe răng trợn mắt quát, cũng giương nanh múa vuốt bày ra tư thái sắp tấn công.

"Đề anh giúp em." Một giọng nam trầm thấp truyền đến.

n Thác —— Trưởng phu của Nhục Băng —— Dùng gương mặt luôn tươi cười trầm tĩnh tuần khốc cười cười hướng tới nàng. Hắn từng là sát thủ đứng đầu nổi tiếng thế giới, hành động thần bí quý dị hơn nửa thân thủ nhanh như gió nhanh như điện, được hai giới hắc bạch lưỡng đạo phong danh là "Hắc ưng". Yêu thương nữ trình thám tài trí hơn người Trầm Nhục Băng này, sau khi chinh phục được nàng, liền rửa tay gác kiếm rời bỏ thân phận sát thủ, cùng nàng sống kiếp trình thám.

Nhìn thấy n Thác "Hoàn hảo vô sự", Kiều Mã Ly tắt ngay nụ cười tươi kia, thờ dài rất lớn.

"Xem ra, tôi bỏ ba tháng nghiên cứu phát triển ra cơ quan, lại thất bại." Nàng mục đích cuối cùng là muốn đá bại thiên tài phá giải cơ quan n Thác này, cơ quan thiên tài chống lại phá giải thiên tài, ngày kết thúc có lẽ không đến sớm như vậy đâu.

n Thác cười nhìn vẻ mặt không cam lòng của vợ yêu, nghiên cứu trong chốc lát, liền tìm ra cách hóa giải chốt mở, dễ dàng gỡ xuống huyết giọt tử sẽ không đá thương người.

Thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Nhục Băng hướng ông xã liếc liếc mắt một cái."Anh làm sao phá giải? Mỗi lần đều hoàn hảo vô sự." Tuy rằng không cam lòng, nhưng là nhìn không được sự bội phục tài năng của hắn.

"Cũng không thể nói là toàn bộ không có việc gì, Mã Ly lần này thiết kế cơ quan so với lần trước tinh ranh hơn rất nhiều."

"Nói như thế nào?"

"Xem tay trái của anh này, dính chút mực nước." n Thác đưa cánh tay cho hai cô gái xem.

"A —— ha! Anh trúng một viên đạn của tôi." Kiều Mã Ly vui vẻ vỗ tay cười to, không sai, không sai! Cuối cùng có chút thu hoạch.

"Cái kia không tính, cái áo chống đạn mà cô đưa tôi, vừa vặn chắn viên đạn đi." Nghiêm khắc mà nói, là hắn không bị thương.

"Gián trá." Nàng hừ lạnh, xem ra muốn đánh bại "Hắc ưng" còn phải tốn một phen công phu nữa.

"Bản thân cơ quan bị chính thiết kế của bộ quần áo chống đạn ngăn trở, cũng là thật thành quả."

Hắn cũng không phủ nhận Kiều Mã Ly lợi hại, cơ quan Mã Ly sắp sửa biến thành huấn luyện định kỳ của hai vợ chồng bọn họ, hơn nữa rất thích thú.

"Cảm tạ." Mã Ly lập tức tắt máy quan thiết kế đồ, tự hỏi càng nghiêm mật thiết kế, có lẽ nàng thật vất vả bắn trúng n Thác "Mực nước khu" hơn nữa làm càng nhiều cơ quan phân thân, mới có cơ hội làm cho n Thác chịu khổ sở, thường thắng tướng quân Napoléon chính là như thế.

Nhục Băng kể hỏi: "Một tháng không gặp, bạn đi u châu mấy ngày này có cái gì mới mẻ không?"

"Chỉ là tham gia một ít triển lãm khoa học kỹ thuật mà thôi, không có gì đặc biệt."

"Chỉ như vậy?"

"Vậy bạn muốn nghe cái gì?" Nàng từ trước đến nay có chuyện nói thẳng, rõ ràng làm rõ hỏi.

"Bạn trai, luôn luôn... Kết giao ít bạn đi." Nhục Băng vốn muốn dùng đến gần hai chữ này.

"Không có, nếu cần thì luôn có một đám người mà."

Ôi, nàng chỉ biết, Mã Ly là quái thai hiếm thấy, ở trong mắt nàng trừ bỏ nghiên cứu cuồng nhiệt dường như không còn có cái khác.

Chuyện chung thân đại sự của Mã Ly là quan tâm trước mắt của Nhục Băng, nếu không đề cập cảnh tình nàng, thực hoài nghi đời này nàng có lẽ cứ ở tại đây như vậy, gà không sinh trứng, chó không sanh con, rửa không cập bờ hẻo lánh trong núi, một mình cùng dụng cụ khoa học làm bạn ở trong căn nhà này, bởi vậy thân là bạn tốt, nàng là tuyệt đối không mặc kệ ngồi xem.

"Sớm biết bạn sẽ nói như vậy. Mặc kệ, nếu mình đã đến đây, chúng ta là chị em tốt lại đã lâu không gặp, nói cái gì mình cũng giúp bạn hảo hảo tâm sự."

"Bạn đã có n Thác."

"Chuyện này không giống, chúng ta muốn tán gẫu là đề tài của phụ nữ, nam nhân phi lễ chớ nghe, hơn nữa hôm nay là sinh nhật mình nha! Mình nói có nghĩa, quyết định ở lại nơi này của bạn ba ngày để tìm sự thanh tịnh."

"Này, bạn cho rằng nơi này của mình là chỗ tránh nạn!" Vợ chồng này mỗi lần đến trụ lại vài ngày, không phải vì coi trọng nơi này ẩn mật hẻo lánh, thích hợp nhất để tránh né địch nhân quấy rầy.

"Xem, ba người ba ngày thức ăn nước uống đều chuẩn bị tốt, bạn nên cảm tạ mình, có đầu bếp tài hoa như mình, bạn lại có có lộc ăn mà không biết hưởng, chắc, thân là Thọ tinh lại còn muốn nấu cơm chúc mừng cho các bạn, đi chỗ nào tìm nha." Nói xong kéo thẳng một túi đồ ăn lớn hướng từ lạnh đi.

Mã Ly nhún nhún vai, cũng tốt, ít nhất là ba ngày này không cần ăn mỳ ăn liền, có thể thức ăn ngon đầy bụng.

"A, nguy rồi." Nàng im miệng, đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

"Làm sao vậy?" n Thác hỏi.

"Tôi đã quên mất đã trang bị lại cái tủ lạnh, không phải tủ lạnh bình thường."

Nhược Băng thét tiếng chói tai thuyết minh theo, hơn nữa với thời gian đã quá muộn, nàng không hề cảnh giác mở ra tủ lạnh, về mặt lại bị cơ quan bán nguyệt dấu điểm bên trong...

"Kiều — Mã — Lị —" Đầu bên kia của tủ lạnh lại truyền đến tiếng rống phát cuồng của Nhược Băng một lần nữa.

"Hắc hắc, sinh nhật vui vẻ."

Xưa nay phòng nghiên cứu im lặng, khó có được thanh âm cười vui.

* * *

Đêm dài tĩnh lặng, chỉ có đèn đuốc thừa thớt tô điểm thêm nét đẹp cho thành thị yên tĩnh, tổ hình sự quốc tế, khoa văn phòng phạm tội lại đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, nơi này có hai phần ba thời gian là chẳng phân biệt được ngày hay đêm.

Đối với Bạch Thiệu Phàm mà nói, tăng ca là như ăn cơm thường ngày, đeo sứ mệnh đã kích tội phạm, hần chỉ biết oán thán thời gian không đủ nhiều, ngay cả giấc ngủ đều là chuyện văn kiện xa xỉ lãng phí.

Căn cứ vào những dữ liệu thu thập được từ máy vi tính, xem ra, một tương lai đầy hứa hẹn không ít tổ chức tội phạm quốc tế sắp lên vào Đài Loan, tuy rằng chuyện này hiện nay chỉ là tin đồn đại, còn chưa có những dấu hiệu biểu hiện cụ thể, nhưng bản thân là đội trưởng khoa tội phạm quốc tế, hần đứng ở vị trí dẫn đầu truy lùng tội phạm, một khi người được ý đồ của phần tử tội phạm không hợp pháp, tuyệt đối sẽ không mặc kệ ngồi xem.

Lúc này, một tia khí chạy xẹt qua, tuy rằng cực kỳ thật nhỏ, hần vẫn là nhận thấy được, trên môi nhẹ nở nụ cười, tập trung tinh thần, chuẩn bị đón nhận người tới đánh bất ngờ.

Một bóng dáng nhỏ nhắn bất động thanh sắc hạ xuống từ nóc nhà, mắt thấy sắp tiếp xúc Bạch Thiệu Phàm, nhưng còn chưa đụng chạm, liền bị hần một phát dùng sức mạnh bất được kéo xuống, kéo bóng dáng yêu kiều của giai nhân vào lòng.

Người đến là băng sơn mỹ nhân Lam Tuyết Diễm có biệt hiệu là "Chồn đen" nổi danh ở giới hắc đạo, cũng là sư muội của "Hắc ưng" n Thác. Nàng gọn gàng xoay người nhảy xuống, sau một trận so chiêu, Bạch Thiệu Phàm nhanh nhẹn kiểm chế được nàng.

"Ai nha, đau quá!" âm thanh đau đớn của Tuyết Diễm kêu lên, bày ra vẻ mặt oan uổng đau khổ, oán trách, hy vọng giành được vẻ thương hương tiếc ngọc của đối phương.

"Đau? Tôi lại không dùng lực." Bạch Thiệu Phàm buông nàng ra, lại lần nữa ngồi trở lại trước máy tính.

"Thật sự là, cũng không an ủi người ta một chút."

"Trề như vậy có chuyện gì?"

"Trề như vậy không ngủ, nhớ em sao?" Thanh âm mềm mại của nàng không chút nào giữ lại nói ra tình yêu trong lòng.

Tuyết Diễm cười khê, trong đôi mắt to tròn biểu hiện tình yêu nồng thắm, tuy rằng trước mắt vẫn là yêu mến đơn phương, nhưng không sao, nàng rất bền lòng, sớm hay muộn sẽ làm hần yêu thương chính mình.

Bạch Thiệu Phàm đương nhiên hiểu tâm tư của nàng, chính là hần đối với Nhược Băng vẫn còn lưu luyến mãi không quên, cho dù Nhược Băng đã gả cho "Hắc ưng", hần thực hiểu được chuyện cảm tình không thể miễn cưỡng, cho nên chỉ có thể xi lỗi đối với Tuyết Diễm.

"Sát thủ 『 Chồn đen 』 nửa đêm chạy đến cục cảnh sát này, không sợ tôi bắt cô bỏ tù."

"Muốn bắt anh đã sớm bắt, còn chờ đến bây giờ, huống chi em sớm đổi nghề, đừng luôn xem người ta là sát thủ." Nàng không thuận theo kháng nghị.

"Phải không? Chúc mừng cô." Bạch Thiệu Phàm ngay cả mắt cũng không thèm ngước lên nói.

"Anh không quan tâm em đổi nghề làm cái gì?"

"Chỉ cần không phải thương thiên hại lý, mọi chuyện đều tốt."

Nàng hé miệng giận dữ, con người này trong đầu chỉ có đã kích tội phạm, tuyệt không biết lòng của nữ nhân, mà nàng "Chồn đen" từ trước đến nay đối với nam nhân khinh thường, mới có thể mang danh tiếng là hào băng sơn mỹ nhân, nay nàng lại cố tình yêu tên đại đầu gối này.

Nhìn sư huynh n Thác may mắn thắng được mỹ nhân về, tuy rằng Trầm Nhược Băng danh là trinh thám, nhưng hai người bọn họ đã cùng nhau tìm tiếng nói chung trong cuộc sống, không chịu lời dèm pha của thế nhân quần cái gì là sát thủ hay cảnh sát, trái lại, nàng cùng Bạch Thiệu Phàm, đồng dạng là sát thủ ghép thành đôi chính nghĩa nhất phương, hẳn lại cố tình đối với nàng có thành kiến. Nàng tự nhận điều kiện của nàng tuyệt đối không thua kém Trầm Nhược Băng, nhưng đơn phương yêu mến một năm vẫn không có tiến triển, thái độ của Bạch Thiệu Phàm đối với nàng từ đầu đến cuối vẫn duy trì lạnh nhạt, vừa bực mình vừa cảm thấy bị ai âm thầm.

Một lát sau, không thấy hồi âm, Bạch Thiệu Phàm tò mò thoáng nhìn, đã không thấy bóng người Tuyết Diễm, chỉ để lại cửa sổ mở toang cùng rèm cửa bay lên.

Nàng lại vô thanh vô tức biến mất nhưng thật ra ngạc nhiên, không biết có tức giận?

Đứng lên đem cửa sổ đóng lại, lơ đãng ngay lúc đó thấy văn kiện bị thổi loạn, nhặt lên vừa thấy, toàn bộ nội dung bên trong được thu vào tầm mắt sáng như ánh sao của hắn, đây là văn kiện bí mật của CIA Mỹ, hẳn trước mắt đang điều tra chuyện có liên quan đến văn kiện, thì ra nàng vì hắn đi sưu tập tình báo.

"Ồi, nàng thật sự là..." Bạch Thiệu Phàm thở dài, lại lần nữa nhìn xa xa ngoài cửa sổ, đã mất tung tích Tuyết Diễm, nhìn không được gương mặt thoáng rung động, đứng lặng ở bên cửa sổ trầm tư thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Làm sao có thể làm cơ quan tình vi như thế này!

Hắc Cách Kiệt gọng găng tả hữu né tránh cẩn thận cơ quan ở cửa, không thể tưởng được châu Á lại có khoa học kỹ thuật tình vi như vậy, có thể thấy được sau lưng hắn còn có một tổ chức bí mật lớn mà hắn không biết, còn nữ nhân kia tất nhiên là nhân vật trọng yếu của tổ chức này, vì phòng ngừa địch nhân xâm nhập, cho nên thiết hạ cơ quan gian nguy phức tạp này.

Tuy rằng cơ quan này mạo hiểm vạn phần, Hắc Cách Kiệt đoán trước muốn vượt qua bên ngoài cần yêu cầu cao độ, nhưng là đừng nghĩ ngăn trở hắn, có thể ngồi trên vị trí thủ lĩnh Diêm Thủ Đàng, cũng không phải là hai ba cái thân thủ là có thể, cơ quan này tuy khó phá nhưng hắn không thể gục ngã.

Lời tuy như thế, đột nhiên, cùng lúc phun ra hai mũi phi châm bén nhọn, hắn lập tức né tránh, phía trước lập tức xuất hiện một bóng người, Hắc Cách Kiệt né tránh đồng thời hướng người nọ bắn một phát súng —— Trăm phần trăm trúng mục tiêu, cơ hồ đồng thời, đối phương văng lên mặt hắn một chất lỏng.

Đây là cái gì? Hắn kinh ngạc!

Lúc này trên tường xuất hiện một mặt gương hung hăng chiếu rọi hắn, hơn nữa viết ba chữ to "Bạn đã thua".

Hắc Cách Kiệt quả thực giận không thể át, sát khí từ trong lòng không ngừng toát ra —— Nàng lại lần nữa đùa giỡn hắn! Nàng dám can đảm không muốn sống, lại lần nữa đùa giỡn hắn! Hắn không thể đem thân nàng bầm thành vạn đoạn.

* * *

Mã Ly vươn cái lưng mỏi mệt, sau giấc ngủ trưa thân mình liền cứng ngắc, sợi tóc tán loạn, vẻ mặt buồn ngủ lờ lờ gục nán lại. Giữa trưa ngủ say là kết quả tối hôm qua thức đêm, bụng truyền đến thanh âm cô lỗ kháng nghị, nhắc nhở nàng đã hai bữa cơm chưa ăn, đành quyết định đứng dậy vì chính mình tìm đồ ăn cho đỡ đói.

Cuối cùng một bao mỳ ăn liền từ ba ngày trước, không có biện pháp, nuốt vào hai cốc nước lớn cho đủ dinh dưỡng, ít nhất còn có thể duy trì thể lực sẽ không chết, ngày mai lại đi chọn mua thức ăn khô.

Trong suy nghĩ còn có chút hỗn loạn, nàng tập tễnh đi hướng phòng nghiên cứu, đột nhiên một trận gió lạnh xẹt qua, không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy một cỗ lạnh lẽo trong hơi thở, nàng dừng lại, biết là không phải mình đa tâm, không hiểu sao lại cảm thấy có người đang trừng trừng nhìn nàng, chậm rãi xoay người về hướng góc phòng khách nhìn lại ——

Mã Ly nháy mắt giật mình, không nghĩ tới việc thật sự có một vị thân thể cao lớn đứng ở chỗ âm u, dáng vẻ như báo săn, hai mắt vô thanh vô tức, trừng mắt nhìn nàng.

Đôi mắt Hắc Cách Kiệt hung ác nham hiểm nhìn thẳng trước mắt người dám đắc tội đầu sỏ, nhiễu loạn cảm xúc của hắn mấy tháng nay, toàn thân bao phủ sát khí, chậm rãi tới gần nàng, Kiều Mã Ly về mặt cứng lại, thẳng tắp trừng mắt nhìn hắn, há mồm hồi lâu, nhìn thẳng bóng dáng cao lớn của đối phương bao lại toàn bộ thân mình nàng.

Kính hách đến không động đậy? Tốt lắm, hắn muốn nàng sợ hãi, kế tiếp hắn sẽ làm nàng hiểu được chọc tới người của hắn, sẽ giống như e ngại bước vào cửa địa ngục.

Oa —— ha —— ha! Phút chốc Kiều Mã Ly cười to không thôi, trên mặt hiện ra cảm xúc hưng phấn khó có được đã nhiều năm, đôi mắt này có thể tác động tới cảm xúc của nàng chỉ có việc nghiệm chứng phát minh mới của mình có hiệu quả. Nhìn xem! Người da đen trước mắt chọc cho nàng vui vẻ thế nào!

Đột nhiên thoải mái cười to, nàng làm cho Hắc Cách Kiệt giật mình thất thần, bùng phát lửa giận, một phát bắt được y phục của nàng. "Cô còn dám cười." Ngực khí uy hiếp tràn đầy sát ý, hắn tin tưởng khí thế đỏ máu lạnh lẽo như vậy đủ để làm người ta run rẩy đến ngất.

Thực tế, dường như không hiệu quả, vẻ mặt hắn đầy mực nước khiến nàng ôm bụng cười, cười to không thôi, cười ra nước mắt, cũng cười đến đỏ ửng.

"Ha, ha —— Nhìn anh xem, giống như người da đen bị bôi kem đánh răng." Nàng cười đến không thể thở nổi.

"Tôi giết cô!" Đã đạt đến nhẫn nại cực hạn, Hắc Cách Kiệt cắn răng nói ra.

"Bình tĩnh...Chờ tôi cười xong rồi anh giết cũng không muộn."

Người này chết đến nơi rồi còn có thể cười vui vẻ đến như vậy? Tức giận tuy rất nhiều, hắn cũng không khỏi khâm phục nữ nhân can đảm này.

"Xem cô can đảm như vậy, tôi cho cô hai lựa chọn, cô muốn ăn viên đạn để chết một cách thống khoái, hay là nuốt độc dược chậm rãi chết, điều này sẽ làm cho cô có thời gian lo việc hậu sự."

"Sao?" Nàng kinh ngạc, vốn dĩ không có ý cười.

Hiện tại mới sợ hãi? Quá chậm, đến phiên hắn cười sự biến hoá kỳ lạ.

"A, thì ra anh không phải là『Hắc Ưng』." Nàng bình tĩnh đại ngộ.

Hắc Cách Kiệt cũng sợ run, nhận ra ý tứ trong lời nói của nàng thì không thể tin nổi hỏi: "Cô không nhận ra tôi?"

"Anh là ai?"

Hắn —— Thật sự, thật sự rất muốn bóp chết nàng, chán nản không thể cam lòng, sáng khoái đập chết nàng! Không thể chịu đựng được, chính mình vát vát đi nửa Địa Cầu để tìm được nàng, nàng lại giữ vẻ mặt không hiểu hỏi "Anh là ai?"

Bình tĩnh! Hắn muốn bình tĩnh! Bắt buộc chính mình hít sâu một hơi, hắn đường đường là thủ lĩnh Diêm Thủ Đẳng, lại bị một nữ nhân làm cho rối loạn đầu óc, có lẽ là chính mình hiện tại để lộ ra mặt đen khiến nàng nhận không ra.

Chung quanh nhìn nhìn, hắn thẳng hướng phòng tắm, dùng nước rửa sạch gương mặt đen thùi, ngẩng đầu nhìn nhìn vào gương, mặt vẫn là đen, dùng xà phòng rửa mạnh, nâng mặt lên —— vẫn đen thùi giống nhau chút không suy giảm.

Chết tiệt! Sao lại thế này? Đây không phải mực nước sao?

"Đó là mực nước đặc chế, dùng nước cùng xà phòng không thể." Kiều Mã Ly ở cạnh cửa nói "Đi theo tôi."

Hắc Cách Kiệt hoài nghi theo nàng, có âm mưu gì không?

Đề phòng theo nàng đi vào phòng thí nghiệm, ngoài ý muốn nhìn thấy căn phòng nhét đầy các loại dụng cụ kỳ quái, khắp nơi chứng kiến tất cả đều là dụng cụ thí nghiệm. Kiều Mã Ly dựa theo thí nghiệm lấy ra hai loại chất lỏng lạ, ấn hỗn hợp này vào khăn mặt ẩm, định giúp hắn lau mực nước trên mặt.

"Làm cái gì?" Hắc Cách Kiệt cảnh giác, kiềm chặt tay nàng.

"Giúp anh lau mực nước nha." Người này thật là kỳ quái, khẩn trương như vậy làm chi.

"Tôi tự mình làm."

Tiếp nhận khăn mặt, hắt thử lại ở trên quần áo, quả thực nhìn thấy mực nước trên quần áo bị lau đi, thế này mới yên tâm lau mặt.

"Ồ? Anh là người ngoại quốc?" Kiều Mã Ly thế này mới thấy rõ ràng nam nhân ở trước mắt là tóc nâu mắt màu hạt dẻ, lại nói một lèo lưu loát tiếng Trung.

Lau đi mực nước đen, cuối cùng hắt khô phục nguyên trạng, trong mắt nổi lên lửa giận, lại lần nữa bắn về phía nàng. "Tôi là người Italy."

"Người Italy? Làm sao có thể chạy tới nơi này?"

"Cô cứ nói thử đi." Chỉ số nguy hiểm trong giọng dần dần ngưng tụ.

Kiều Mã Ly xem kỹ gương mặt anh tuấn xa lạ này, dường như có chút quen thuộc nhưng lại không thể xác định.

"Chúng ta đã từng gặp qua?"

"Không sai." Tốt lắm, nàng mau nhớ lại đi, tiếp theo nàng nên hiện ra thần sắc e ngại.

Nàng trái lo phải nghĩ cả buổi, ngày thường quen nhớ các loại công thức tính toán, đối với các trình tự tổ hợp đã gặp qua là không quên được, chỉ duy nhất gặp người là không nhớ, nam nhân trước mắt này xác thực có chút giống như đã từng quen biết, nhưng là...

"Tôi nghĩ không ra." Nàng nói rõ ràng dễ hiểu.

"Cô nghĩ không ra?" Gió lốc ngưng tụ trong mắt sẽ bùng nổ, hơn nữa người đã gặp nàng thật sự mười phần có hình dạng dễ quên. "Chết đã đến nơi còn không biết."

Nàng nhẹ nhàng đôi mày liễu, có cần phải lấy cái chết đe dọa sao? "Đừng nóng giận thôi, tôi đối với người từng gặp trí nhớ vốn cũng rất kém, người hôm qua mới gặp qua hôm nay cũng sẽ quên ngay."

"Tôi tức giận không phải vì chuyện này."

Không phải? Vậy thì tại sao? Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên bừng tỉnh phát hiện, cái miệng anh đào nhỏ nhắn dần dần gọi lên biến hoá kỳ lạ thành hình vòng cung, Hắc Cách Kiệt hồ nghi nhìn chăm chăm nụ cười kia, nàng có chủ ý quý quai gì?

"Tôi đã hiểu, kỳ thật không vượt qua được cơ quan kia không phải chuyện mất mặt gì, dù sao đó là thành quả nhiều năm của tôi, gần nhất lại thay đổi, đừng quá quan trọng như vậy."

Mã Ly hảo tâm vỗ vỗ an ủi hắt một chút, miệng mặc dù nói như vậy, khuôn mặt tươi cười lại dấu không được lộ ra bản tính kiêu ngạo, không có biện pháp phá giải, nàng rất đắc ý.

Hắc Cách Kiệt có tia kinh dị, vốn dĩ một bụng lửa giận, nhưng nghe đến lời nói sau của nàng, tạm thời dằn đi sự chú ý.

"Cơ quan kia là do cô thiết kế?"

"Đúng vậy, vốn có chút sơ hở, tôi đã trải qua bao thay đổi ngày càng có xu thế hoàn thiện, anh có thể đánh tới mũi nhọn thực là lợi hại." Sắc mặt nàng lộ vẻ bội phục.

Trong lòng hắt âm thầm kinh ngạc, cô gái này là thần thánh phương nào, có thể chế tạo ra cơ quan hoàn mỹ như thế, nhìn nhìn lại bốn phía, đập vào mắt có thể thấy là dụng cụ thí nghiệm, chứng minh lời nói của nàng không giả.

Cô gái này không phải đơn giản, khó trách có thể đánh cắp gì đó của hắt, nhìn nhìn lại thần sắc bình thản ung dung của nàng, nếu nàng không phải lớn mật thần kỳ, thì đó là không hiểu rõ tình cảnh của chính mình, xem ra nàng là thuộc loại người sau, nếu không không ai có thể có thần trí thanh tỉnh khi biết được đối mặt là lão đại của Diêm Thủ Đảng.

"Đúng rồi, anh vẫn chưa trả lời tôi, anh là ai?" Nàng truy hỏi, đối với người này sinh ra hứng thú, đương nhiên không phải vì loại nguyên nhân nông cạn là bộ dạng anh tuấn của hắt, mà là vì hắt phá không ít cơ quan của nàng, tuy rằng không thành công, nhưng cũng đủ để nàng thực sự tò mò.

Hắc Cách Kiệt trầm tư lại, quyết định thay đổi kế hoạch nguyên bản, phát minh của nàng hấp dẫn dã tâm của hắt, hắt quyết định ở lại để biết rõ ràng trụ cột của nàng, phía trước tạm thời lưu mạng chó của nàng, quan sát một thời gian, nếu xác định không có giá trị lợi dụng, lại giết nàng cũng không muộn, hơn nữa hắt còn muốn cầm lại thứ "Này nọ" thuộc về hắt, hắt cũng muốn biết mục đích trộm này nọ của cô gái là gì.

Sau khi suy tính, thần sắc vốn dĩ sắc bén hòa hoãn lại, quyết định chế tạo ra lý do lưu lại.

"Tôi là đến hưởng ứng lệnh triệu tập công tác."

"Hưởng ứng lệnh triệu tập? Tôi không đăng báo tìm người."

"Tôi không phải xem báo giấy đến, chính là vừa vặn đi du lịch qua nơi này, muốn tìm công tác kiếm chút lộ phí." Tuy rằng lý do này có chút không hợp với lẽ thường, nhưng mà khi nghĩ đến cô gái trước mắt dường như có chút vấn đề về thần kinh này, hắt là sẽ không bị phát hiện.

"Thực đáng tiếc, tôi đây không thiếu người."

Hắc Cách Kiệt chung quanh nhìn nhìn, nở ra một nụ cười.

"Tôi đã xem qua tất cả, cô tựa hồ rất ít nấu cơm, ở tại nơi này, địa phương hoang sơn dã lĩnh, ăn cái gì cũng rất không tiện, nếu cô mời tôi nấu cơm, có thể giải quyết ba bữa, không cần mỗi ngày ăn mỳ ăn liền hoặc thức ăn vi ba." Vừa nói vừa chỉ vào thùng rác của nàng, tất cả đều là mỳ ăn liền cùng đồ ăn vi ba đóng gói.

"Nhưng ——"

"Tôi không cần nhiều tiền lương lắm, chỉ cần có thể để tôi lưu lại là tốt rồi."

"Lưu lại?" Nàng lắc đầu. "Tôi không dư thừa phòng."

"Sẽ có, không có việc gì tôi không giải quyết được." Không cho nàng có đường sống cự tuyệt, liền tự do đi thăm qua phòng nghiên cứu này, dường như nơi này cùng nơi của hắn giống nhau.

Mã Ly nhướng mày, không hề gặp người như vậy hưởng ứng lệnh triệu tập công tác, xem thái độ của hắn một bộ lãnh ngạo, cứ như hắn mới là chủ nhân, mọi việc nương theo ý hắn, nàng muốn hắn là chuyện đương nhiên.

"Tôi lại không biết tài nghệ của anh như thế nào, làm sao cứ như vậy thuê anh?" Nàng hai tay vòng lên ngực liếc hắn.

Hắn cười đến lãnh ngạo tuấn khốc. "Chờ cô ném thử xong, sẽ thu hồi những lời này." Nói xong thẳng mở tủ lạnh ra..

"Chậm đã ——" Tủ lạnh kia không thể mở nha!

Sự tình luôn không kịp ngăn cản, Mã Ly miệng cố gắng không cười, nhưng vẫn là không thể ngăn chặn hình dạng huyền nguyệt (trăng đêm) hiện ra, con người bật ra nước mắt, cái mặt nam nhân đầy bánh ngọt ăn thừa, chỉ có thể dùng năm chữ chặt vật không chịu nổi để hình dung hiện trạng thảm hại của hắn.

Hắc Cách Kiệt nắm chặt nắm tay run run, hắn tránh thoát vô số viên đạn, lựu đạn, thậm chí đạn pháo, không người nào có thể chạm vào được hắn. Mà nữ nhân —— vừa rồi là mực nước, bây giờ lại là bánh ngọt, không đến một ngày liền bị nàng đùa giỡn hai lần, đầu tiên là làm thành Hắc vô thường, lúc này lại biến thành Bạch vô thường, thực —— Con mẹ nó! (hắc bạch vô thường: hai vị nga quý mặt trắng mặt đen đi theo phản quan bất hủ)

Nàng ngậm miệng cố gắng không phì cười kẻ gặp chuyện không may, Hắc Cách Kiệt giận trừng mắt nhìn người kia vì nhin cười mà đỏ ửng mặt, biểu tình lạnh lùng tựa như sử giả địa ngục, giọng điệu uy hiếp nói: "Mực nước cũng hết, bánh ngọt cũng ném, cô nhất định phải thuê tôi."

"Đợi chút, có chuyện phải thương lượng thôi ——" Về mặt của hắn so với cương thi còn đáng sợ hơn.

"Cô nhất định phải thuê tôi."

"Đừng bước lại đây nha." Hắn đã đem nàng vây ở góc chết.

"Cô nhất định phải thuê tôi."

"Để cho tôi suy nghĩ ——" Nàng vẫn giãy dụa đến cùng.

"Cô, nhất, định, phải, thuê, tôi." Nàng thở hắt vì kinh ngạc, gương mặt cương thi cơ hồ muốn chạm vào chóp mũi của nàng.

"Này —— ôi —— được rồi! Tôi đáp ứng mà!"

* * *

Kiều Mã Ly mở mắt, vì xác định là mình đang tỉnh, nàng dùng sức mở trừng hai mắt, đó là trải qua một phản ứng rất không tầm thường, nàng chưa bao giờ nghe mùi thức ăn mà tỉnh lại cả. Hôm nay, một loại hương thuần nồng đậm thay thế đồng hồ báo thức đánh thức tế bào toàn thân nàng, nhin không điều khiển được lòng hiếu kỳ, nàng nhảy xuống lầu tìm tòi đến cùng.

Hắc Cách Kiệt ngồi ngay ngắn trên ghế tao nhã uống cà phê, tư thái khí định thần nhân giống như vương giả tự động phát ra một loại khí thế quý tộc, một cô gái nhìn thấy, sẽ mê man vì nam nhân này, có thể lâu chưa ăn bữa ăn chính, Kiều Mã Ly vừa thấy tràn đầy món ngon, hai mắt chỉ có thức ăn phong phú, làm sao trông thấy hắn là soái ca, hay mỹ nam tử gì chứ, cái gì mà đẹp hay không đẹp trai, hai mắt chỉ nhìn đại tiệc, chảy ròng nước miếng.

"Xin chào." Hắn tao nhã chào hỏi, vừa thấy nàng khoa trương phản ứng, lập tức hiểu được mỹ thực đối với nàng có công hiệu.

"Anh làm?"

"Đúng."

Cái mũi ngửi ngửi, không nói hai lời, nàng bắt đầu ngồi ăn, luôn luôn chỉ ăn bánh mì làm bữa sáng nàng càng ăn càng có lực, đến cuối cùng một số gần như là lang thôn hổ yết.

Hắc Cách Kiệt kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, cô gái này xảy ra chuyện gì? Tại sao lại ăn uống kinh khủng như thế?

Phát hiện động tác của hắn có chút chần chờ Kiều Mã Ly, dừng lại dùng chút lực chú ý nhìn về phía hắn.

"Anh ăn thực tao nhã."

"Cô ăn đúng là rất thô lỗ." Tướng ăn của nàng làm người ta không dám khen tặng, hoàn toàn là giống như dân chạy nạn đi ra.

"Tôi? Vậy sao?" Về mặt ngờ ngạc, sau đó lại bình thân trực tiếp lấy tay cầm lấy một khúc xương cẩu, bộ dáng khó coi như vậy, nàng lại một chút tự giác đều không có.

"Cô với kẻ tám trăm năm không xem ra giống nhau?"

"Ha ha, được rồi, được rồi."

"Tôi không phải là đang khích lệ cô." Hắn cắn răng.

"Vậy sao?"

Hắc Cách Kiệt quyết định nhìn như không thấy, nói chuyện cùng nàng cũng tức chết, chỉ bằng im lặng ăn thì hơn.

"Tôi ——" Nàng đang cầm bát com, coi như trân phẩm bảo hộ ở lòng bàn tay. "Đã lâu, đã lâu chưa ăn đến loại này, mời anh đến nấu đồ ăn thật sự là đúng rồi, so với nhà hàng cao cấp kiểu u, hương vị còn ngon hơn."

"Anh là người châu Âu?"

"Là mẹ của tôi, trước đây bà thường nấu com cho tôi ăn, hương vị này rất giống." Cảm xúc hưng phấn bỗng dâng lên hiển toàn bộ trong đôi mắt hắn, con mắt lộ ra ánh sáng xanh biếc lung lung, nàng thấy vô cùng cảm động lạnh lẽo, về mặt kia còn hơn lời ca ngợi, chuyên chú nhìn chằm chằm thức ăn trong lòng bàn tay.

Hắc Cách Kiệt yên lặng nhìn chằm chằm nàng, về mặt kia thật ra rất mê người, nhìn không ra cư nhiên nàng có một mặt đáng yêu như vậy.

"Này! Ngay cả một hạt com không đáng trên bàn cũng nhặt ăn đi!" Cô gái này không thể duy trì hình tượng một chút được sao! Mới cảm thấy nàng có một chút đáng yêu lại —— Chết tiệt!

"Không ăn rất đáng tiếc." Nàng bắt đầu mút ngón tay còn sót lại chút nước.

"Stop!" Hắn chịu không nổi! Nếu không ngăn cản, hắn có thể tức điên.

"Tôi lại không động đến anh, làm chi lại kích động như vậy —— Này! Dừng lấy đi nha!"

"Không cho phép cô ở trước mặt tôi ăn uống với bộ dáng thế này!"

"Anh đừng nhìn không phải là được sao, đưa tôi."

Chỉ một bữa sáng tại mấy bận người thường ta chán, ta đoạt người ngăn đón, từng trận bắt đầu triển khai, hắn đối mặt với một địch nhân đáng sợ, lại không nghĩ tới việc gặp quỷ chết đói, một cô gái ăn chưa có tướng ăn, ngồi không có tướng ngồi! Nàng cơ hồ là đứng ăn, chỉ vì để tiện lấy đĩa rau, thật sự là một chút hình tượng cũng không có, giống như đời trước đói chết đầu thai, hiện tại vì thức ăn trên tay hắn cùng hắn liều mình, quả thực làm cho người ta không thể nhìn được nữa, gần như phát điên. Sau khi ăn xong ——

Hắc Cách Kiệt trừng mắt giận dữ nhìn quỷ chết đói tham lam trước mắt, chưa thấy qua loại nữ nhân này, xem bộ dáng nàng liếm bàn tay, thật sự là không hơn không kém quỷ chết đói, ghê tởm tới cực điểm!

Kiều Mã Ly ăn no, còn nhớ lại đồng món ngon vừa mới kia, lơ đãng thoáng nhìn về mặt mắt húng của hắn, pha trò cười nói: "Anh nấu đồ ăn ngon thật, đừng nóng giận, ta sẽ thêm tiền lương cho anh." Hắc Cách Kiệt chỉ lạnh lùng nhìn trừng trừng nàng, không nói một câu, thẳng lướt qua nàng đi hướng bàn ăn, thu thập tàn cục.

Kiều Mã Ly đành phải đi theo hắn đến phòng bếp, lúc này mới phát giác phòng bếp đã thay đổi, nguyên bản tán loạn vô tự được sạch sẽ thay thế, gia vị, đồ ăn cùng các loại đồ làm bếp đều tự trở về vị trí cũ, chân chính giống cái phòng bếp.

"Thật là lợi hại, anh tối hôm qua sửa sang lại?"

Hắn như cũ không nói, hoàn toàn mặc kệ nàng.

Nàng tiếp tục chắc chắn lấy làm kỳ lạ, ca ngợi nói: "Chưa thấy qua nam nhân giống như anh."

"Tôi cũng chưa gặp qua nữ nhân như cô." Hân nhin không được cấn răng nói. Ở Italy, phòng bếp là vị trí của nữ nhân.

Hiển nhiên Mã Ly không chú ý trào phúng trong lời nói của hân, ngược lại còn một lòng chờ mong hỏi: "Com trưa ăn cái gì?"

Hắc Cách Kiệt liếc mắt nhìn nàng một cái, đáp: "Trời nóng nực, làm vài món ngon miệng của Italy."

"Được nha ——" Nàng giơ cao hai tay ăn mừng, thỏa mãn lòng hiếu kỳ, giải quyết nhu cầu dân sinh, khoái hoạt trở về phòng thí nghiệm tiếp tục công tác nghiên cứu của nàng.

Hắc Cách Kiệt nghĩ rằng nữ nhân này thật đúng là dễ giải quyết, một bữa com liền thu phục nàng. Tối hôm qua hân liền đem này đồng phòng ở cao thấp toàn bộ tuần qua một lần, hoàn toàn không cần cẩn thận giống như gián điệp lên vào, bởi vì nữ nhân kia ngủ với lợn chết là giống nhau, có thể nói hân thông dong tự tại đi dạo mỗi một tầng lầu.

Mặc dù không hiểu khoa học kỹ thuật, nhưng thành phẩm khoa học kỹ thuật ở lâu ba mới có thể làm hân càng thêm khẳng định đối với Kiều Mã Ly, duy nhất không biết đến là, người ủng hộ kinh phí cho nàng nghiên cứu là ai?, Là chính phủ, xí nghiệp tư nhân, hay là quốc gia khác? Còn có, nàng ăn cấp gì đó của hân tới nơi này dùng để làm gì?

Chuẩn bị tốt tương gia vị Italy đặc chế, mở ra tủ lạnh phía trước, hân sẽ không quên đề xuống trước tiểu chốt mở tủ lạnh ở phía trên, nếu không lại giống như ngày hôm qua bị cơ quan bí mật dấu điểm vừa vắn hất vào mặt.

Cẩn thận quan sát thiết kế cơ quan này, lại quay đầu nhìn xem dung mạo cô gái không sâu sắc kia còn có chút mơ hồ, hân lâm vào trầm tư, năng lực này của nàng thực đáng sợ, nếu là địch nhân, có lẽ sẽ uy hiếp rất lớn đến sự sống còn của tổ chức, nếu thật sự là như thế, hân sẽ không chút do dự giết chết nàng.

Nhưng ... Hân hy vọng nàng không phải địch nhân.

* * *

Hongkong

Tuyết Diễm lặng lẽ lên vào bên trong sông bạc Hongkong, sông bạc này thuộc tổ chức bang phái Hương Giang lớn nhất —— Hồng Đăng Giúp, tổ chức này chủ yếu hoạt động ở vùng duyên hải đại lục, Hongkong và Philippines to như vậy.

Nàng biết ở trong này nàng có thể thám thính tin tức nàng muốn, cải trang thành khách đánh bạc bình thường hòa lẫn vào ván đặt cược, dựa vào dung mạo xinh đẹp, rất nhanh liền được tên địa đầu lão đại chú ý đến. Lão đại sông bạc Lưu Thành Tam đương nhiên là sẽ không bỏ qua loại nữ tử ham bài bạc gọi cảm diễm lệ này, quyết định tận tình hưởng thụ sắc dục này.

Vì thế, Tuyết Diễm dễ dàng lẫn vào cửa ngầm sau văn phòng của Lưu Thành Tam, ý bảo tất cả những thủ hạ Lưu Thành Tam lui ra sau, nàng làm bộ ủy thân cho hân, thừa dịp bất ngờ, một cái đá xoáy gió đưa hân gạt ngã cũng dẫm nát, lập tức dỡ tóc giả xuống, lấy ra súng lục giấu ở tóc giả mê người để ở huyết Thái Dương của hân, hồi phục sắc mặt nguyên bản lạnh lùng.

"Cô là ai?" Lưu Thành Tam sợ hãi hỏi.

"Sát thủ. Chuyên giết loại côn trùng dâm trá lừa sắc như ông."

"Tha cho tôi, toàn bộ tiền đều cho cô, muốn bao nhiêu đều tùy cô."

"Mạng của ông dường như không chỉ bao nhiêu đó."

"Cô muốn cái gì?" Hân cảnh giác hỏi, bàn chân dẫm lên gáy hân làm cho hân đau đớn khó chịu.

"Gần đây các ông đã tiếp nhận vụ mua bán nào?"

"Tôi không hiểu ý của cô."

"Không hiểu?" Chân lằn nữa dùng sức mạnh hươn, gáy Lưu Thành Tam đau đến vang xèo xèo."Còn cần tôi làm thêm mới giải thích sao?"

"Không, không cần." Hân đau đến vội vàng kêu ngừng.

"Hành động gì?"

"Tôi chỉ biết tổ chức phái một số đồng người đi tìm một cô gái."

"Cô gái đó là ai?"

"Tôi không biết." Hân lại lần nữa đau đến kêu to."Tôi là nói thật! Chúng tôi thu được tình báo, có một cô gái sau khi trộm bảo vật của thủ lĩnh Diêm Thủ Đăng ở Italy, liền chạy trốn tới châu Á này, cấp trên hạ lệnh muốn chúng tôi bắt cô gái kia."

"Cô gái kia trộm bảo vật gì, khiến cho các ông phải hoảng hốt đi tìm."

"Nghe nói... Là một viên ngọc bích giá trị ba triệu, đã có ngàn năm lịch sử."

Tuyết Diễm huyết sáo, là la, ngọc bích ba triệu, khó trách có rất nhiều nhân vật to lớn của Diêm Thu Đảng xâm nhập vào châu Á, hiện tại càng dẫn tới châu Á có nhiều bang phái hắc đạo mơ ước viên bảo thạch kia.

"Cám ơn ông cung cấp tin tức."

"Không khách khí."

Một cái chớp, Lưu Thành Tam liền ngất đi.

Nàng ở trong phòng hẳn tìm được hồ sơ bí mật về hành động đoạt bảo thạch, phát hiện Hồng Đăng ở mặt ngoài phái một số đồng người đến Nhật Bản, Hàn Quốc, thực tế chỉ là vài bộ phận nhỏ lẻ, toàn bộ chủ lực đi Đài Loan, mấy tháng qua những hành động của Hồng Đăng giúp đều là thủ thuật hành động che mắt, bọn họ muốn bắt cô gái đang trốn ở Đài Loan.

Các bang phái hắc đạo toàn bộ được triệu tập đến Đài Loan, đây là một chuyện lớn tầm cỡ quốc tế! Đây chính thật là tin tức nóng hổi, nàng chạy về Đài Loan, có tình báo này liền muốn nhanh chóng tìm Bạch Thiệu Phàm tranh công, sự việc không thể trì hoãn, nên nhanh chóng đăng ký trở về đi thôi.

Đi vào sân bay, lơ đãng cùng một cô gái xa lạ gặp thoáng qua.

Đột nhiên, nàng kinh ngạc quay đầu lại, đó là một cô gái ngoại quốc trẻ tuổi, dáng người cao gầy, bởi vì đeo kính râm cho nên không thấy rõ lắm diện mạo của nàng, nhưng mà có thể cảm giác được là một cô gái rất đẹp.

Là nhìn sai sao? Vừa mới lướt qua, nàng ngửi được hương vị máu trên người nữ nhân kia. Thân là sát thủ, đối loại mùi này đặc biệt mẫn cảm.

Nhưng mà dù sao cũng không quen không biết, không cần thiết phải tìm hiểu để làm gì, máy bay sắp cất cánh, nàng vẫn là mau đăng ký trở về đi.

* * *

Lam Tuyết Diễm ở Hongkong điều tra thì vợ chồng Nhục Băng đã sưu tập những tin tức về sự kiện giống như thế, sau khi có phát hiện mới, Nhục Băng hẹn Bạch Thiệu Phàm ở một nhà ăn gấp mặt.

"Anh vẫn là làm việc như vậy, muốn gặp anh còn phải xếp hàng." Nhục Băng trêu ghẹo nói.

"Chỗ nào trong lời nói, chỉ cần em gọi điện thoại, anh nhất định gặp ngay." Nhìn Nhục Băng, vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng thân đã là vợ của người ta.

"Có tìm được không?" Hần hỏi.

"Như cũ."

"Anh đã xem qua tin tức trên tờ Weekend Word, Chicago bắt được trùm ma túy quốc tế, làm được rất được, tuy rằng trên báo viết là công lao của cảnh sát Chicago, nhưng anh biết, là kiệt tác của vợ chồng em."

"Luôn không thể gạt được anh."

"Chúng ta là bạn tốt nhiều năm, nếu như vậy còn đoán không ra, anh nên về hưu. Tại sao lại đột nhiên gặp anh, Hắc Ưng đâu?" Không thấy bóng người n Thác, Bạch Thiệu Phàm còn buồn bực.

"Anh ấy có chuyện khác, hôm nay gặp anh là có việc muốn báo cho anh biết."

"Vừa vặn, anh cũng có chuyện muốn nói cho em."

"Sao?"

Đang muốn tiến vào chính đề nói chuyện, đột nhiên bị bóng dáng tham gia đánh gãy.

"Hai vị thật hăng hái, tại đây uống xong buổi trà trưa." Tuyết Diễm không mời mà tự đến, ngoài miệng mặc dù mang theo mỉm cười, vẫn dấu không được ghen tuông trong lời nói.

"Chồn đen, đã lâu không gặp." Nhục Băng trong suốt cười.

"Sao tôi không thấy sư huynh?"

"Anh ấy có việc, chỉ có tôi cùng Thiệu Phàm."

"Không sợ sư huynh ghen?"

"Thắc biết tôi cùng Thiệu Phàm đi ra, anh ấy không nhỏ nhen như vậy." Lời nói bên trong có ý ám chỉ.

Tuyết Diễm xấu hổ đẩy phía dưới phát, chẳng lẽ biểu hiện bình dấm chua của nàng rất rõ ràng? Nhưng đôi mắt bất chợt nhìn vào đôi mắt đang cười của Thiệu Phàm, không khỏi cảm thấy ngượng ngập, vì che dấu sự bối rối của mình, nàng vội vàng nói sang chuyện khác.

"Tôi có một tình báo mới nhất, Chuyện liên quan đến an nguy xã hội, có hứng thú không?"

"Tình báo gì?" Nhưộc Băng hỏi.

Tuyết Diễm trầm mặc không nói, Nhưộc Băng hiểu rõ, dưới bàn hạ chân đá Thiệu Phàm một cước, ám chỉ hẳn đặt câu hỏi.

"Chăm chú lắng nghe." Cố nén chân đau, Bạch Thiệu Phàm lễ độ nho nhã mở miệng, Nhưộc Băng thật đúng là không lưu tình.

Thấy Thiệu Phàm đặt câu hỏi, Tuyết Diễm mới vừa lòng, mở miệng. "Theo tôi điều tra, thời gian này có không ít tổ chức hắc đạo lên vào Đài Loan, thế lực tổ chức này thập phần khả quan, bao gồm Hồng Đảng Giúp của Hongkong, Khởi Văn Xã của Nhật Bản, còn có thế lực trải rộng toàn bộ thế giới Diêm Thủ Đảng của Italy, quả thực là hắc đạo toàn cầu đại tập hợp."

"Thì ra cô cũng tra được." Nhưộc Băng nói.

"Chẳng lẽ cô cũng vậy?" Tuyết Diễm kinh ngạc nói.

"Không chỉ có như thế, ngay cả nước Mĩ, nước Nga, thậm chí Nhật Bản và cả châu Á, các quốc gia quốc tế, cục hình sự đều phái người đến đây." Bạch Thiệu Phàm bổ sung.

Ba người cảm thấy kinh ngạc vì ăn ý tuyệt hảo, không hẹn mà cùng cười, thì ra mọi người đều muốn nói tới cùng một sự kiện. Như vậy là tốt rồi, không cần lại lãng phí lời lẽ □ thuật lại, trực tiếp tiến vào chủ đề.

"Xem ra các người cũng biết nguyên nhân chủ yếu làm cho giới hắc đạo của các quốc gia tụ tập đến Đài Loan." Tuyết Diễm thờ dãi, vất vả lâu như vậy, thì ra mình không phải người đầu tiên tìm được tình báo.

"Biết, cũng khó trách Diêm Thủ Đảng lại khản trương như thế, như vậy là vật quan trọng đó đã bị trộm, sự tình liên quan đến sự sống còn của tổ chức bọn họ, cho dù mất mạng cũng phải tìm trở về."

"Quan trọng đến như vậy sao? Mặc dù là bảo thạch vô giá, cũng không đến nỗi tan rã nội bộ đi?" Tuyết Diễm nói.

"Bảo thạch?" Bạch Thiệu Phàm cùng Nhưộc Băng đồng loạt cùng hỏi, hai người đều giữ vẻ mặt buồn bực, Thiệu Phàm lập tức tiếp tục nói: "Sao lại là bảo thạch? Tôi nói là danh sách tổ chức của Diêm Thủ đảng."

"Cái gì? Bị trộm không phải là danh sách rửa tiền mười năm nay của bọn họ sao?" Nhưộc Băng càng thêm kinh ngạc nói.

Ba người hai mặt nhìn nhau, bị ba loại đáp án bất đồng làm cho hồ đồ! Sau nhiều lần đối chiếu thảo luận, cuối cùng rốt cục được kết luận.

"Có thể thấy được, có người có ý định tun ra tin vệt nhằm dấy tai mắt người khác."

"Tôi đồng ý, có lẽ là ba thứ này đều giống nhau, có lẽ cũng không phải, thứ bị trộm là cái khác."

"Tuy rằng ba người chúng ta tin tức không giống nhau, nhưng có một chung điểm, người ăn cắp bảo vật của Diêm Thủ Đảng là một cô gái."

"Chúng ta trước hết phải tìm được cô gái này."

"Có tư liệu của cô ấy sao?"

"Chỉ biết là là người phương Tây, tuổi khoảng chừng mười bảy, mười tám."

"Cô gái mười bảy, mười tám, thế nhưng có thể ăn cắp này nọ của Diêm Thủ Đảng, nhất định không phải nhân vật đơn giản."

"Nhưng chỉ biết là người phương Tây cùng độ tuổi, tư liệu ít như vậy giống như mò kim đáy biển, chỉ bằng ba người chúng ta hợp tác phân công nhau tiến hành, có thể gặp được may mắn." Thiệu Phàm đề nghị.

"Tôi đồng ý." Nhưộc Băng gật đầu, hai người đồng thời nhìn về phía Tuyết Diễm.

"Tôi là sát thủ, cũng không phải cảnh sát hay trinh thám." Hiển nhiên nàng còn đối Thiệu Phàm lần trước phong tình khó hiểu.

Bạch Thiệu Phàm hiểu được ý tứ của nàng, thái độ thành khẩn nói: "Tôi hy vọng cô có thể giúp tôi một tay." Đây là lần đầu tiên hẳn cầu nàng, Tuyết Diễm quả thực thụ sùng nhưộc kính.

"Được rồi, anh đã mở miệng cầu em, em liền làm gà mẹ lâu một chút." Tuy rằng trong lòng thập phần cao hứng, nhưng cũng không thể biểu hiện rõ ràng.

Ba người cuối cùng đạt chung nhận thức, sau khi bàn bạc, quyết định Bạch Thiệu Phàm phụ trách tin tức về hình cảnh quốc tế, Nhựt Băng dò la dân tình, Tuyết Diễm chú ý phương diện hắc đạo, từ đó có thể tam phương ăn hết, nhanh chóng tìm được tin tức.

Nhựt Băng nhìn xuống đồng hồ đeo tay, thời gian ước định cùng chồng yêu đã nhanh đến. "Em còn có việc đi trước một bước, có tin tức lại liên lạc."

Thiệu Phàm nói: "Không cùng ăn cơm sao?"

"Lần sau đi, dù sao anh đã có mỹ nữ làm bạn." Mỹ nữ đương nhiên là chỉ Tuyết Diễm, Nhựt Băng ngầm giúp hân, cũng biết thời biết thế, lưu lại nơi này chỉ làm kì đà cản mũi bọn họ, nên cho bọn hân một cơ hội ở cùng nhau.

Thiệu Phàm âm thầm thở dài, căn cứ vào phong độ lịch lãm, hân nhả nhận hỏi: "Ăn một bữa cơm đi, anh mời khách."

Tuyết Diễm cắn môi dưới, miệng đông cứng. "Không cần, không quấy rầy thời gian quý giá của anh." Xoay người liền đi.

"Chòn đen." Hân gọi trụ nàng.

"Yên tâm, nếu đáp ứng giúp anh, em sẽ không nuốt lời." Nàng không phải ngu ngốc, nhìn ra được trong mắt Bạch Thiệu Phàm vừa mới nín kéo Nhựt Băng, nàng mới không cần hân miễn cưỡng bỏ thí đồng tình, giờ phút này lựa chọn cao ngạo mà rời đi.

Nàng cũng không tin chính mình thua kém Nhựt Băng, một ngày nào đó, nàng muốn ánh mắt của hân chỉ ngừng trú ở trên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Tri Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Một tháng trôi qua.

Hắc Cách Kiệt cũng không có thu hoạch gì, hân phát hiện Kiều Mã Ly cơ hồ có cuộc sống ẩn cư rất kĩ, không có người đến thăm, không ai gọi điện thoại đến, núi rừng heo lánh này chỉ có hai người bọn họ, mà cuộc sống của nàng lại đơn giản đến không ngờ, ngoại trừ nghiên cứu ra thì vẫn là nghiên cứu.

Như bình thường, Kiều Mã Ly vui đầu vào đồng tư liệu lớn trên bàn, ghi nhớ quá trình nghiên cứu tâm đắc, bởi vì quá mức chuyên chú, cổ đã đau đến nổi cứng ngắc, ần ần rất đau, khiến cho nàng không thể không ngừng đầu gối gân cốt một chút.

Vừa mới ngừng đầu, đôi mắt trong sáng bỗng chạm phải một đôi mắt thâm trầm, Hắc Cách Kiệt đang ngồi ở đối diện, song chường vòng trước ngực, chăm chú nhìn nàng.

"Có chuyện gì sao?" Người nọ ngồi ở đó từ lúc nào, sao nàng không phát hiện ra.

"Mỗi khi nghiên cứu cô đều chuyên chú nhập tâm vậy sao?"

Hân ngồi gần một giờ, nàng mới phát giác, nói cách khác, muốn giết nàng quả thực dễ như trở bàn tay, nếu có người muốn ám sát nàng, cái mạng nhỏ của nàng sớm đã không có.

"Đây là hứng thú của tôi." Nàng rất thực tế trả lời.

"Một ngày hai mươi tư giờ đồng hồ, trừ bỏ ngủ và ăn cơm, ước chừng mười hai giờ đồng hồ cô đều nghiên cứu, dựa vào việc này kiếm tiền?"

"Đúng vậy, nếu có thể đem dụng cụ này khai phá thành công, có thể giải quyết xong một tâm nguyện lớn."

"Đây là dụng cụ gì?" Hân hỏi không chút đề ý, nhưng trong mắt tiềm tàng tâm cơ.

"Hệ thống tân tiến hướng dẫn cách lặn xuống đáy biển thế hệ mới, nếu khai phá thành công, trước mắt nó chính là dụng cụ duy nhất để khám phá chiều sâu của biển."

Chẳng lẽ là tân vũ khí lặn xuống nước? Hắc Cách Kiệt hiện lên một chút ánh nhìn hứng thú, chỉ sợ không tốt bụng như vậy khi nói ra người mua bí mật.

"Dụng cụ này muốn bán cho ai?"

"Hiệp hội bảo hộ hải dương của Australia."

Nàng không hề giữ lại đáp án làm cho Hắc Cách Kiệt vô cùng ngạc nhiên, nói ra đáp án dễ dàng như vậy, không khỏi làm cho người ta hoài nghi tính chân thật.

"A!" Đột nhiên, nàng há hốc miệng, động tác cả người bỗng nhiên cứng như bị điểm huyết.

"Cô ‘a’ cái gì?"

"Cứng cổ." Ngón tay không dám động vào gáy.

Thật sự là bị nàng đánh bại, hấn thở dài, đứng lên chuyển qua sau lưng nàng, hai tay đặt ở hai bên cổ, nghiêm túc ra mệnh lệnh. "Thả lỏng."

Nàng ngoan ngoãn nghe theo lời của hấn, trong lòng buồn bực không biết hấn có tính toán gì không.

Hắc Cách Kiệt hít sâu một hơi, ngưng khí cho song chưởng, thi lực mạnh nhất, khách xuy một tiếng, liền xoay cổ nàng chữa khỏi.

"Cử động thử xem."

Nàng nghe lời trước sau trái phải đong đưa, cư nhiên không đau! Lại phát hiện ra một cái ưu việt khác của hấn, vẻ mặt không khỏi bội phục, đối với hấn đưa ánh mắt tán dương.

Cơ bắp cổ của nàng cứng ngắc là do sai tư thế trường kỳ, cần nên vận động cho máu chảy đều một chút, hấn giúp nàng làm cho xương thẳng ra, thuận tiện xoa bóp một chút, không vì cái gì, chỉ vì hấn từ trước đến nay luôn làm đến nơi đến chốn, không thích khi bỏ dở nửa chừng.

Hấn xoa bóp mát xa, Mã Ly đau đến kêu oa oa to, ý đồ mượn có đao tẩu, Hắc Cách Kiệt làm sao buông tha nàng. Thì ra cô gái nhỏ này sợ đau như vậy, khóe miệng không khỏi giờ lên một chút gian trá, tươi cười.

"Không cần mát xa, tôi —— Tôi còn có việc phải làm ——" Nàng cầu xin.

"Không được, cô nhiều năm tích lũy tật xấu, không chữa trị tốt sẽ càng nghiêm trọng." Hấn giả hảo tâm nói.

"Nhưng sao đau quá ——"

"Đau mới có hiệu quả, nhẫn nại đi."

Đáng thương nàng đau đến chết khiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn vận vẹo biến hình, nhưng là tâm tình của hấn lại tốt vô cùng!

Thật vất vả mới thoát ly ma chưởng của hấn, Mã Ly lập tức chạy thật xa, lấy công tác tránh ở phòng nghiên cứu không chịu đi ra.

Hắc Cách Kiệt bật cười lắc đầu, xem ra không đến thời gian ăn cơm thì nàng sẽ không đi ra.

Nếu nàng muốn công tác, hấn nên làm một chút chính sự, đi vào lầu hai chứa tư liệu, dễ dàng phá giải mật mã máy tính chứa tư liệu sưu tầm của nàng, quả nhiên xuất hiện liên tiếp người mua cùng với nội dung ủy thác phát triển nghiên cứu.

Cái gọi là thiết kế không trải qua mật mã căn bản, nàng bình thường chính là một tên thích ăn đồ ăn, sau khi hấn đem tư liệu lấy mẫu, lập tức rơi vào tay tổng bộ Italy, Cường Sâm đi điều tra chi tiết về người mua này.

Cường Sâm không hổ là trợ thủ đắc lực của hấn, không đến nửa giờ, đã tra ra tư liệu tinh vi về người mua, người sáng lập, môn quy công ty, lớn nhỏ về công nhân, nhân sự liệt ra rõ ràng. Nguyên nhân kỳ thật còn có hiệu suất nhanh chóng như thế, người mua đều có một cái điểm chung, chúng là tổ chức bảo vệ vì môi trường, ủy thác một mục đích duy nhất là phát triển nghiên cứu dụng cụ, phụ trợ cho nhà khoa học nghiên cứu bảo vệ môi trường, căn bản không phải là vũ khí gì.

Chẳng lẽ là hấn đa tâm? Kiêu Mã Ly chính là nhà khoa học bình thường? Hắc Cách Kiệt trầm mặc thật lâu sau, suy nghĩ đến khả năng khác. Đột nhiên, dưới lầu truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Hấn nhanh chóng lao xuống lầu, chỉ thấy sương khói tràn ngập phòng thí nghiệm, rất nhanh phát hiện nàng một thân đơn bần giữa một đồng dụng cụ rải rác, nhanh chóng đem nàng xốc lên trốn ra nơi khác an toàn, đồng thời phán đoán có bao nhiêu địch nhân tập kích.

Nàng đỡ đồ phòng hộ, ho mạnh nói: "Không cần khẩn trương —— Khụ —— Chỉ là áp lực bành trướng thôi —— khụ, khụ —— Tôi đã tìm ra lý thừa của áp lực."

"Vụ nổ mạnh này là do cô có ý?"

"Đúng vậy, như vậy tôi mới có thể thí nghiệm xem nó sở hữu đến bao nhiêu hạn độ của áp lực, không đạt được tới lý thừa quả thực đáng giận." Về mặt nàng ảo não, hoàn toàn không đem nguy hiểm để vào trong mắt.

Thì ra là kiệt tác nghiên cứu làm việc nửa ngày của nàng, hấn còn tưởng rằng là có người đến đánh bắt ngò, nữ nhân này đem thí nghiệm so với sinh mạng mình còn trọng yếu hơn, thật sự là ăn xong nàng!

"Tôi cần thí nghiệm nhiều hơn để chứng minh lý luận của mình đúng."

"Cô cần tắm rửa trước." Hấn nói đúng, xem nàng một thân chật vật, nỗ mạnh như vậy mà không bị thương coi như nàng may mắn, cũng ảo não phát hiện ra chính mình đối với nàng lại quan tâm nhiều hơn, tiếng nỗ mạnh vừa rồi làm cho tâm hấn co rút lại.

"Không cần, dù sao tẩy rồi cũng sẽ do, thí nghiệm một lần nữa sẽ thành công."

"Không được, đi tắm rửa." Hấn từ trước đến nay nói một là một, không ai có thể cùng hấn cò kè mặc mặc cả.

Người này sao lại bá đạo như vậy, nàng nhớ rõ nàng mới là chủ nhân của đồng phòng ở này nha.

"Yên tâm, tôi có áo phòng hộ cùng mũ, thực an toàn." Nàng cũng kiên trì nói.

"Bữa tối cùng thí nghiệm, cô lựa chọn cái nào."

Nán lại nhìn hấn một hồi lâu, Mã Ly mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Anh uy hiếp tôi?"

"Cô còn tỉnh táo đấy, nghe được đây là uy hiếp."

Hấn, hấn, hấn lại dùng bữa tối uy hiếp nàng! Có làm hay không, đầu bếp uy hiếp chủ nhân, chỉ vì muốn nàng đi tắm rửa?!

Mà hấn —— Là còn thật sự! Chịu không nổi nữ nhân này vì thí nghiệm, có thể điên cuồng đến ngay thu phục.

Đem thí nghiệm tốt đẹp cùng bữa tối ngon miệng ra so sánh, nàng rất nhanh biểu hiện hiệu suất quyết đoán của nhà khoa học, có cái gì khó? Ăn bữa tối trước rồi lại làm thí nghiệm cũng không muộn.

"Bữa tối." Ngắn gọn nhưng hữu lực trả lời hấn.

"Tốt lắm, đi tắm rửa."

"Được" Nàng lập tức y theo mà làm việc.

Nàng đi rồi, khoe miệng tuần dặt nhiệm một ý cười, nàng đối nghiên cứu có phân cố chấp lại nhiệt tình, có khi lại thỏa hiệp tuân lệnh người, cho dù như thế nào nàng cũng vừa mới thuận theo ý hấn, làm hấn vừa lòng, quyết định cho nàng món ngon phong phú một chút.

Tắm rửa xong ——

Kiều Mã Ly nhẹ nhàng thay đổi quần áo ở nhà, nàng luôn luôn là ngủ trước rồi sáng hôm sau mới tắm rửa, tắm sớm như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Như mong muốn, người được vị khoai tây nồng đậm, từ trước đến nay, nàng đối với vật chất không hề có tham vọng, hiện tại đối với mỹ thực lại có dục vọng.

Ôi, của nàng dạ dày bị thủ nghệ cao cấp của hấn hành hạ, không biết hấn hôm nay nấu cái gì, đói bụng khiến cước bộ tới phòng bếp gia tăng, trước mắt chỉ nhìn thấy mỹ thực.

"Oa —— Tôi yêu nhất canh khoai tây." Nàng vui vẻ nói.

Hắc Cách Kiệt liếc mắt ngắm nàng một cái, trong mắt có ngoài ý muốn, đứng ở bên cạnh hấn, là một cô gái tươi mát thoát tục, cùng Mã Ly lồi thoi ngày thường bộ dáng khác hẳn nhau. Giờ phút này nàng tháo kính mắt xuống, khuôn mặt tú lệ nhìn không sót một cái gì, có thể thấy rõ ràng ngũ quan xinh đẹp của cô gái lai, mái tóc từ trước đến nay tùy ý tán loạn cũng rũ xuống, sau khi rửa mặt chải đầu mấy sợi tóc ẩm ướt bày ra sự gợi cảm.

Thì ra nàng còn có một mặt không muốn cho người biết.

"Trước tiên có thể ăn thử sao?" Mùi hương nồng đậm dụ dỗ cảm quan của nàng, nàng quả thực chờ không được.

Hắc Cách Kiệt nhìn phản ứng thăng thần của nàng, vốn tính đưa ra chén nhỏ, cho nàng một chút cho đỡ thèm, nhưng nàng lại một lòng chỉ chú ý đến cái muối lớn mức canh, nhất thời xúc động nhịn không được duỗi thẳng tay chớp lấy ——

"Ai nha nóng quá!" Che đôi môi thống khổ.

"Cô thật ngu ngốc." Hắc Cách Kiệt cắn răng nói, tay cũng không còn nhàn rồi, lập tức dùng khăn lông ướt lau trên môi của nàng, tám phần đầu lưỡi cũng bị phỏng.

Kết quả, khi chính thức ăn cơm, nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn đồ ăn mỹ vị, không thể tận hưởng nhanh chóng cắn ăn, bởi vì đầu lưỡi bị phỏng, phải chờ đồ ăn lạnh mới chậm rãi nuốt xuống.

"Xứng đáng!" Hấn lại lần nữa trách cứ, giận nằng làm chính mình bị phò.

"Ồ..." Nàng trông mong nhìn đồ ăn ai ai kêu, hối tiếc không thể hưởng thụ mỹ thực.

Hắc Cách Kiệt thở dài, gấp đồ ăn cho nàng. "Ăn đi!" Không biết khi nào, hấn đã trở thành thói quen cùng tranh giành thức ăn với nàng, đột nhiên thiếu người tranh thức ăn, nhưng lại làm cho hấn cảm thấy giảm thêm ăn, nhìn một cái bộ dáng của nàng điềm đạm đáng yêu, giống như rơi vào địa ngục thống khổ, hại tâm tình của hấn cũng không tốt.

Kiều Mã Ly cẩn thận thổi phù phù, chờ đợi đồ ăn nguội lạnh, bộ dáng thổi lạnh làm cho hấn cảm thấy buồn cười, thật sự là tính chết, hấn lắc đầu.

"Đừng khô sở, ngày mai làm lạnh một chút, có thể thoải mái ăn."

"Thật sao!"

Hấn gật đầu, quả nhiên gương mặt u buồn hé ra nụ cười, nàng đúng là thẳng tính.

Có cái để chờ mong, tâm tình Kiều Mã Ly lại tốt lên, cẩn thận ăn đồ ăn, không chú ý Hắc Cách Kiệt từ đầu đến cuối ngừng lại xem nàng.

"Cô cận thị mấy độ?"

"Hả? Tôi? Không cận thị nha!"

"Không cận thị vì sao bình thường đeo kính mắt."

"Nga, anh nói kính bảo hộ chuyên lọc ánh sáng, đó là bảo hộ ánh mắt khi làm nghiên cứu, cũng là thành phẩm tôi nghiên cứu phát triển."

Nàng phát hiện Hắc Cách Kiệt vẫn đang nhìn mình, tò mò hỏi: "Anh đang nhìn cái gì?"

"Dáng vẻ này của cô rất đẹp."

"Cám ơn."

Đơn giản cảm tạ rồi lại vui đầu vào ăn, Hắc Cách Kiệt đối với phản ứng bình thường của nàng ý rất bất mãn, nữ nhân bình thường mà nghe được nam nhân cảm tính ca ngợi như thế, liền có bao nhiêu xấu hổ, mà nàng lại không có cảm giác, nói như thế nào thì hấn cũng là nam tử hán đệ nhất, huống hồ có bề ngoài như hấn, không cần so xuất thân cùng quyền thế, nữ nhân tự nhiên nguyện ý thân phục trong lòng hấn.

Nhưng mà nữ nhân trước mắt này lại một chút cũng không ý thức sự tồn tại của hấn, điểm ấy làm cho hấn rất không thích.

"Cô có bạn rồi?"

"Hả?" Nàng dừng lại, không hiểu điều hấn hỏi là vì sao.

"Ý tôi hỏi là tình nhân của cô."

Nàng suy nghĩ lại. "Trước kia có một người, nhưng mà không biết có tính không."

Hấn nhướn mày. "Nói nghe một chút."

"Anh ta là giáo sư đại học, có một lần, xe chúng tôi bị trục trặc, anh ta mượn tôi điện thoại."

"Sau đó?"

"Tôi ngày thường đều nghiên cứu khoa học kỹ thuật mới, một lần tâm huyết dâng trào, quyết định nghiên cứu nam nhân."

Hấn nhướn mi, đây là đáp án gì? "Nghiên cứu như thế nào?"

"Tôi gọi anh theo tôi lên giường."

Hắc Cách Kiệt nghe được thiếu chút nữa nghẹn, cố gắng hít thở. Lời này thật sự là một câu kinh người, không hiểu sao lại cảm thấy tư vị không thể hiểu.

"Các người làm?" Ngữ khí dị thường lạnh nhạt.

"Không có, anh ta sợ hãi, còn tưởng rằng là tôi.. bán ỉ."

"Kết quả sao?"

"Tôi giải thích cho anh ta mục đích nghiên cứu, anh ta vốn không tin, nhưng cũng không còn cự tuyệt, chỉ nói việc này muốn từ từ đến, trước bồi dưỡng

cảm tình mới có thể, tôi chỉ làm theo, cùng anh ta bồi dưỡng một tuần, thẳng đến ngày cuối cùng..." Nàng tạm dừng lại, làm như nghĩ đến kinh nghiệm gì không thoải mái, nhàu mày.

"Phát sinh chuyện gì?" Hắc thập phần tò mò.

"Anh ta hôn tôi."

"Phải không?" Mắt của hắc có vẻ tức giận, nhưng Kiều Mã Ly so với hắc càng khó hiểu hơn, buông dao nữa vỗ ngực.

"Cô không thoải mái?" Hắc hỏi.

"Vừa nghĩ tới việc anh ta đem đầu lưỡi phóng tới miệng tôi liền buồn nôn." Ngủ quan trên mặt dường như nhớ tới hình ảnh gì khủng bố, vặn vẹo thành một đoàn.

Đáp án này thật sự ngoài ý muốn của hắc, lại có nữ tử buồn nôn vì một cái hôn, có thể nói đối phương tất là một nam nhân xấu xí, nói không chừng có miệng thối, ánh mắt nàng rất có khả năng gặp phải đối tượng không tốt, thật sự là tự tìm kết quả xứng đáng.

Hắc rút chén nước cho nàng, hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Đương nhiên là đuổi anh ta đi, không cho phép anh ta bước vào cửa nửa bước, nếu không dùng súng máy bắn phá."

Bộ dáng nàng tức giận làm cho hắc bật cười, chưa thấy qua nữ tử kì quái như vậy.

"Tôi đi súc miệng." Nhất thời nhớ lại kinh nghiệm lần đó, nàng vẫn là buồn nôn, quyết định dùng thuốc nước súc miệng tẩy đi cảm giác ghê tởm kia.

Nhìn theo bóng lưng của nàng, Hắc Cách Kiệt nhìn nàng suy nghĩ sâu xa, nữ tử ở bên cạnh hắc không đặc biệt giống như nàng, nàng không phải là đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại vô cùng thanh lệ, cùng nàng ở chung càng lâu, càng phát ra sức quyến rũ của nàng, cho dù tướng ả của nàng bất nhã, ý tưởng quái dị, nhưng... Hắc lại cảm thấy hấp dẫn.

Bỗng dưng! Có một cổ hơi thở không tầm thường truyền đến, Hắc Cách Kiệt nín thở ngưng thần, có người xông vào, hơn nữa không chỉ một người, mặc dù không có sát khí, nhưng người tới khí thế rất mạnh, hiển nhiên là một luyện công phu!

Hắc Cách Kiệt nhẹ nhàng di chuyển, cảnh giác tránh ở phía sau cửa chờ đợi đối phương hiện thân, trong không khí điềm tĩnh tràn ngập sự căng thẳng, trong khoảng thời gian ngắn phòng nghiên cứu lặng yên không tiếng động, khiến hắc bắt đầu hoài nghi hơn tâm tình của chính mình, bởi vì hắc cảm nhận không được sự tồn tại của đối phương. Hắc lặng lẽ đi ra dò xét, lập tức cảm thấy dòng khí dao động phía sau —— Có người ở phía sau! Cơ hồ là đồng thời, hắc cùng đối phương đồng loạt nhảy lui một bước, khoảng cách giãn co.

Hắc Cách Kiệt cảnh giác nhìn chằm chằm về mặt nam tử xa lạ đầy mực nước, đôi mắt kia sắc bén, hiểu ra người này không bình thường. Hai người lặng im, chưa ra tay là vì bọn họ cũng đều biết đối phương không có sát ý, phân ra là địch hay là bạn trước, không tùy tiện ra tay.

Hiển nhiên đối phương cũng suy nghĩ như vậy, đối với nhau xuất hiện cảm thấy thập phần ngoài ý muốn.

"Kiều —— Mã —— Ly!"

Theo sau truyền đến thanh âm kêu to của Nhược Băng, khẩu khí tràn ngập tức giận đưa lại từ cơ quan, bởi vì nàng trừ bỏ mũi nhọn trên lưng, cũng bị văng lên về mặt mực nước. Đang phần nộ tê rống rất nhiều, đột nhiên nhìn thấy Hắc Cách Kiệt, nàng thoáng chốc ngừng lại, không lường tới khả năng xuất hiện một vị nam tử xa lạ khiến nàng lập tức trở nên cẩn thận, n Thác đem Nhược Băng bảo hộ ở sau người, đánh giá nam tử thần bí quý dị trước mắt.

Ba người bọn họ đều tự đánh giá lẫn nhau, trên người có mùi giống nhau, hiểu được đối phương có vị giang hồ.

"Ai nha, làm gì âm ỹ vậy."

Kiều Mã Ly nghe tiếng đi tới, vừa thấy đến có tận hai cái "Người da đen bôi kem đánh răng" lập tức ôm bụng cười to, giọng cao hai tay lên hô to thành công, sự thật chứng minh cuối cùng nàng là người thắng.

Không khí tại đây khẩn trương, cũng chỉ có thần kinh lớn như nàng vui đến tận trời, còn hoàn toàn không tự giác tình huống trước mắt.

Hắc Cách Kiệt là người đầu tiên rút khỏi thế phòng thủ, mỉm cười nói: "Hai vị nhất định là bằng hữu của Mã Ly, mời vào trong ngồi, tôi đi rót ly trà cho hai người."

"Cám ơn." n Thác nhẹ nhàng nắm chặt tay vợ yêu, ý bảo nàng an tâm một chút, chớ vội nóng nảy.

Nhược Băng hiểu được ý tứ của hắc; Người này tạm thời không có nguy hiểm, chính là bốn mắt vừa mới giao nhau, làm nàng có chút không hiểu, cảm giác giống như đã từng quen biết, ý tứ của nàng cũng không phải nói nàng thật sự gặp qua hắc ở đâu, mà là sự cảnh giác tan mất trong hơi thở của hắc... Đúng rồi, rất giống n Thác.

Nhược Băng đem hưng phấn, kéo Mã Ly đến một bên kề tai nói nhỏ. "Đây là chuyện gì?"

"Thì là chuyện như vậy, các bạn đúng là vẫn bị cơ quan của mình đã bại." Nàng vẫn là bộ dáng vui mừng.

"Mình không hỏi chuyện này, mà là anh ta." Nhục Băng chỉ vào Hắc Cách Kiệt đem cà phê tiến đến.

"A, đúng rồi, mình chưa giới thiệu, cô ấy là bạn tốt của tôi Trầm Nhục Băng, đây là chồng của cô ấy tên là n Thác, vị này là đầu bếp tôi mới thuê tên là ——" Nàng ngừng lại, ba người nghi hoặc nhìn nàng, đối với nàng khó hiểu, nàng hướng Hắc Cách Kiệt chột dạ cười gượng."Ha ha... Tôi còn chưa hỏi anh tên là gì?" Nàng rốt cục phát hiện chính mình ngay cả tên của đối phương cũng không biết, ở chung hơn một tháng, bọn họ chưa bao giờ gọi thẳng tên đối phương, cho nên nàng hoàn toàn không nghĩ tới hẳn gọi tên là gì.

Hiện tại mới hỏi không phải quá mức chậm chạp! Cũng may Hắc Cách Kiệt sớm lĩnh giáo khả năng có thể khiến người sống tức chết của nàng, đối với thân kinh của nàng đã có hệ thống miễn dịch.

"Tôi tên là Jack." Hắc chậm rãi mở miệng, hiểu được hai người trước mắt không phải nhân vật dễ dàng đối phó.

"Đúng, đúng, anh ta tên Jack, là người Italy."

"Hân hạnh." Nhục Băng lịch sự hưởng ứng mỉm cười.

"Mời ngồi, tôi đi chuẩn bị điểm tâm."

Đội hẳn xoay người rời đi, Nhục Băng lại đem Mã Ly kéo đến một bên, hỏi: "Bạn có đầu bếp từ khi nào?"

"Ngay lúc các bạn đi Đông Phi một tháng."

"Biết anh ta sao?"

"Cái gì biết?"

"Anh ta có loại khí thế dò xét không nhỏ."

"Không sai, tính tình anh ta quả thực khó hiểu." Kiều Mã Ly nhận thức mãnh liệt cùng gật đầu.

"Ý mình không phải thế." Ai, không cùng Kiều Mã Ly nói chuyện sẽ không biết, nàng trong mắt chỉ có khoa học kỹ thuật, hay là hỏi đơn giản một chút để nàng dễ hiểu vấn đề."Bạn là làm sao tìm được anh ta?"

"Chính anh ta tự đến tận cửa." Mã Ly đem sự tình trải qua □ thuật lại một lần.

"Một tháng nay, bạn xác định không có chuyện gì không thích hợp phát sinh?"

"Mình làm thí nghiệm, anh phụ trách nấu đồ ăn, như thế mà thôi, nếu có chuyện mà chuyện không thích hợp, chính là nơi này so với trước sạch sẽ chỉnh tề hơn, ha ha!"

Nhưng thật ra, nhìn quanh bốn phía, không hề có khí cụ và văn kiện xếp tán loạn, cái bàn được lau dọn sạch sẽ không lộn xộn, vật sở hữu đều tự trở về vị trí cũ, nam nhân này đem phòng ở của Mã Ly quét tước sạch sẽ, mà ngay cả Mã Ly thoạt nhìn cũng sạch sẽ hơn so với trước kia, dĩ vãng luôn nhìn thấy nàng đầu tóc bay rối, bộ dáng lờn thoi, chẳng lẽ hẳn thật sự là đến làm công?

Nguyên bản mục đích của hai vợ chồng hẳn là mỗi một tuần đưa đồ ăn đến cho Mã Ly, nhưng là hiện tại xem ra nàng rất được hưởng thụ chuyện ăn uống.

Cùng Mã Ly hàn huyên một lát, xác định không có vấn đề gì, hai vợ chồng liền rời phòng nghiên cứu. Ở trên đường, tâm tư vốn sâu sắc của Nhục Băng từ trước tới nay khiến nàng lo lắng nói.

"Em lo lắng cho Mã Ly, người đàn ông kia không đơn giản."

"Chính xác."

"Anh cũng nghĩ thấy mùi nguy hiểm trên người anh ta?"

"Anh ta thực sự nguy hiểm, nhưng không phải đối với Mã Ly."

"Nói như thế nào?"

Hắn cười cười."Thế giới của đàn ông có khi phụ nữ không hiểu."

"Cái gì —— Ra về thần bí."

"Hắc Úng" mỉm cười đem vợ yêu ôm vào trong ngực, hẳn nói như vậy là vì hắn cảm nhận được người đàn ông kia đối với Mã Ly có cảm xúc đặc biệt,

hắn đối với bọn họ có ý thức cảnh giác, nhưng đối với Mã Ly lại không có, tựa như hắn đối với Nhựt Băng lúc trước, có thể khẳng định là, người đàn ông kia và trên thân hắn có mùi giống nhau, bọn họ là đồng loại.

Bất luận như thế nào, Nhựt Băng hiện tại đặt an nguy của Mã Ly ở vị trí thứ nhất, tuy rằng "Hắc Ưng" nói nam nhân này không nguy hiểm với Mã Ly, nhưng nàng vẫn thực lo lắng, cho dù trước mắt không điều tra ra điều gì khả nghi trong thân phận nam nhân này, nhưng trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết nam nhân tên Jack này không phải kẻ đầu đường xó chợ, hơn nữa "Hắc Ưng" nói hắn đối với Mã Ly là tình cảm đặc biệt, chuyện này càng làm nàng lo lắng, tại nơi núi non hoang dã, cô nam quả nữ cùng sống chung một nhà, ai có thể ngờ là không phát sinh điều gì!

* * *

Cách vài ngày, thừa dịp, Nhựt Băng lại lần nữa dò hỏi Mã Ly, mục đích là tra xét hành tung của Jack.

Hắc Cách Kiệt mỉm cười lịch sự bưng cho nàng một ly cà phê.

"Cám ơn." Nhựt Băng nói.

"Không khách sáo." Hắn mỉm cười đáp lễ, lưu lại các nàng một không gian riêng.

Đợi hắn xuống lầu, Nhựt Băng nhỏ giọng hỏi: "Anh ta ngoại trừ xào rau nấu cơm, bình thường còn làm cái gì?"

"Mình làm sao có thể biết." Mình còn làm thí nghiệm, còn thời gian để ý hắn sao."

"Anh ta tính ở bao lâu?"

Nàng nhún vai, tỏ vẻ không biết.

"Là một người xa lạ, bạn nên cảnh giác một chút đi." Nhựt Băng quả thực vô lực với cô gái có thần kinh thô sơ này.

"Có cái gì mà phải cảnh giác, chỗ này của mình không có thứ gì đáng giá."

"Mình đương nhiên biết, nhưng là một người ngoại quốc chạy đến núi non hoang dã nhằm chán này để ngày ngày chán nản, dài ngo ở thành phố tốt hơn, bạn không biết chuyện này là rất không tầm thường sao?"

"Không hề!" Cuộc sống của nàng không phải như vậy sao?

"Mình không phải nói bạn." Thiếu chút nữa quên mất Mã Ly cũng là người ngoại quốc, Nhựt Băng vỗ về cái trán hao tâm tổn trí, mỗi ngày Kiều Mã Ly đều chịu loại nhằm chán này, đương nhiên không thấy buồn tẻ.

"Thật không biết bạn đang lo lắng cái gì?"

"Mình lo lắng là —— có lẽ mục đích của anh ta là bạn."

"Mình?" Nàng buồn bực.

"Cẩn thận, anh ta đối với bạn phân tán tư tưởng."

Đột nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của Nhựt Băng, nàng không khỏi cười to. "Bạn tưởng tượng nhiều quá! Làm sao có thể, tình huống thực tế không phải như bạn tưởng."

Hừ, không cần phải cảnh báo nàng, nữ nhân đối loại sự tình này miễn cảm nhất, đương nhiên, Mã Ly là ngoại lệ.

"Quên đi, nói bạn cũng không hiểu, các người đều là người ngoại quốc, vừa vặn cùng nhau làm bạn." Chợt, một cái ý tưởng bắn vào đầu Nhựt Băng, người ngoại quốc... Đúng rồi, Mã Ly cũng là người ngoại quốc... Thẳng trước nàng cũng đi châu Âu —— Không đúng, nàng lắc đầu cười, người bọn họ muốn tìm là cô gái mười bảy tuổi, không có khả năng là Mã Ly.

"Bạn suy nghĩ cái gì?" Mã Ly tò mò hỏi.

Vì thế, Nhựt Băng đem tin tức thuật lại một lần.

"Bảo thạch, danh sách tổ chức, trưởng sách, rốt cuộc cái nào mới là thật?" Mã Ly đưa ra hoài nghi.

"Chưa xác nhận, có lẽ cũng không phải."

"Cô gái mười bảy tuổi, oa —— Thật sự là lớn mật, trẻ tuổi quá nha!"

"Mình cũng rất muốn trông thấy cô gái này rốt cuộc là thần thánh phương nào." Cầm lấy tách cà phê nhấp một ngụm, hương vị thuần khiết, miệng khen không dứt. "Cà phê này thật thơm."

"Thấy không, tay nghề của Jack đích thực rất tuyệt, bạn còn chưa nếm thử đồ ăn anh ta nấu, làm người ta thèm nhỏ dãi ba thước." Nàng lại đắm chìm giữa mỹ thực, giữa hương vị còn lưu lại của đồ ăn nước Pháp lúc trưa. Nàng đột nhiên linh cơ vừa động, cười đến quái dị.

"Bạn cười cái gì?" Nhược Băng lần đầu tiên gặp loại tươi cười này của nàng.

"Nếu anh ta thật sự đối với mình có phân tán tư tưởng cũng không sai, đem anh ta giữ ở bên người, sẽ có mỹ thực ăn vĩnh viễn không hết."

Nhược Băng đảo cặp mắt trắng dã, cũng chỉ có Kiều Mã Ly mới ăn khớp loại tính khí quái đản này, mỹ nam tử không để ý lại để ý mỹ thực, thật là.

"Đừng cao hứng quá sớm, bạn lại có thể hôn môi sao?" Nàng quyết định muốn phá tan ảo tưởng của Kiều Mã Ly.

Nhất bưng tỉnh đại mộng! Kiều Mã Ly tức thì dừng hình ảnh, nàng thiếu chút nữa đã quên nam nữ cùng một chỗ sẽ còn có vấn đề này nha.

Nhược Băng ở một bên mừng rỡ thành thoi, loại mộng đẹp không bình thường này nên gọi nàng tỉnh sớm thì hơn, xem bộ mặt giấy dựa của nàng, thật đúng là đang cân nhắc hôn môi tốt đẹp thực thực trọng thực khinh, thật sự là bại cho nàng!

Cuối cùng, Mã Ly làm ra bộ dáng nôn mửa, không cần hỏi cũng biết, cảm giác hôn môi ghê tởm đã chiến thắng tất cả.

"Vị giáo sư theo đuổi bạn đã giải quyết ra sao?"

"Oa —— Đừng nói nữa, nhắc tới hắn mình càng muốn ói ra."

Xem đi, thật sự là tự tìm

Đêm đó, Nhược Băng lưu lại cùng bọn họ thưởng thức bữa tối, Mã Ly nói đúng, tay nghề của Jack xác thực rất tuyệt, ngay cả bọn họ không nhận được khen ngợi. Ăn qua bữa tối, cùng Mã Ly tán gẫu trong chốc lát liền cáo từ.

Uống trà hoa hồng, Mã Ly nghĩ đến lời Nhược Băng, vụng trộm ngắm Hắc Cách Kiệt cao thấp đánh giá, thân cao ngoài 1m80; kỳ thật bộ dáng của hắn nhìn rất tốt, tóc nâu rất cá tính, khuôn mặt rất điển trai, cái mũi rất anh tuấn, bạc môi... Chốc lát liền tưởng đến hôn môi, ặc —— Nàng lại muốn ói ra. Không thể tưởng, không thể tưởng! Chạy xuống uống nhanh một ngụm trà, vất vả lắm mới xóa đi cảm giác ghê tởm, lại phát hiện ra không thấy Hắc Cách Kiệt.

Nàng tò mò đi ra tìm kiếm, người như thế nào chớp mắt đã không thấy tăm hơi?

"Cô đang làm cái gì?" Vô thanh vô tức từ sau lưng trầm giọng truyền đến một câu hỏi, làm nàng kinh hách giật mình.

"Không có việc gì." Kỳ quái hắn xuất hiện như thế nào.

"Không có việc gì sao vừa rồi nhìn chăm chăm vào tôi?"

"Sao? Anh có biết!" Thật là lợi hại, bọn họ rõ ràng cách xa như vậy.

"Trả lời câu hỏi của tôi." Ánh mắt thâm trầm lóe ra chút sắc bén, hoài nghi không biết nàng đã phát hiện ra cái gì.

Nàng im lặng, vị trà còn lưu lại nơi cổ họng, hỏi ra lo lắng trong lòng."Khi nào anh đi?"

Đây là lệnh đuổi khách sao? "Tùy tình huống, hỏi cái này là có ý gì?"

"Anh lưu lại lâu một chút được không, tôi có thể thêm cho anh tiền lương."

Luyến tiếc hắn? Thần sắc của hắn thông thả lại."Vì sao?"

"Bởi vì anh làm đồ ăn ăn thật ngon." Nàng nói thật ra.

Đã biết miệng nàng sẽ không nói ra cái gì dễ nghe hơn, chỉ vì "Thức ăn"."Tùy tôi cao hứng, có lẽ một tháng, một tuần, hoặc có lẽ ngày mai sẽ đi."

"A? Nhanh như vậy?"

Nàng đi theo phía sau hắn, muốn xác định đáp án, trong lòng cũng có chút ảo não.

Nàng vì hắn sinh ra về mặt bất an, không biết sao, hắn có cảm giác sung sướng khó tả.

"Tôi thêm anh gấp hai tiền lương, anh ở lại lâu mấy tháng được không?"

"Không được." Ngờ kị hắn kiên quyết.

"Vì sao?" Nàng nghĩ đến là hắn thiếu tiền, cho nên mới thưởng nhiều tiền lương.

"Kỳ hạn visa của tôi không có cách nào lưu lâu như vậy."

"Anh phải về Italy?"

"Không sai."

"Ừm..." Hai tay nàng sắp lại cổ áo, chu cái miệng nhỏ nhắn, mày cau chặt lại, thoát nhìn như vậy tựa như một cô gái nhỏ mười mấy tuổi, làm người ta không đành lòng buông tha về đáng yêu, bộ dáng chân thật, thuần khiết này kích thích trái tim của hắn.

Nàng đã dùng hết biện pháp, dùng tiền không được, sắc dụ thì nàng sẽ không dùng. Ở nàng tinh thông nghiên cứu khoa học kỹ thuật như vậy, nhưng muốn thuyết phục người cũng là thường dân, lại không biết nên nói cái gì.

Hắn thờ dài, vẻ mặt ảo não của nàng cũng ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

"Trong thời gian ngắn tôi sẽ không rời đi, yên tâm!" Quên đi, hắn thật sự không đành lòng tổn thương nàng.

"Thật sự?" Ánh mắt nàng thoáng chốc long lánh hưng phấn.

"Ừ."

Nàng mở ra miệng cười, vẻ lo lắng vừa rồi hóa thành hư không.

Thật sự là người đơn giản, chỉ cần một câu là có thể thay đổi tâm tình, bội phục bản lĩnh của nàng.

"Buổi chiều cô cùng vị bằng hữu kia hàn huyên cái gì?"

"Anh nói Nhược Băng, chúng tôi hàn huyên rất nhiều, cô ấy trước mắt đang điều tra việc đặc biệt, đúng rồi, anh với Italy có liên quan, dường như nhắc tới cái gì ‘tay chân đáng’."

"Là Diêm Thủ đảng." Hắn cắn răng sửa chữa.

"Ha ha, đúng, đúng, Diêm Thủ đảng, trí nhớ tôi thực kém."

"Cô ấy điều tra cái gì?" Hắn đề cao tính cảnh giác.

"Dường như là có một cô gái trộm bảo vật gì của Diêm Thủ đảng, cho nên Diêm Thủ đảng phái một số đồng người đi truy bắt cô ta."

"Vậy sao?" Mi mắt hạ xuống cất giấu một chút sắc bén, quan sát phản ứng của Kiều Mã Ly. "Cô ta là ai?"

"Không biết." Nàng nhún vai.

Không biết? Nàng vậy mà cũng nói được, nói một cách thông thả như chuyện không hề liên quan đến mình, có lẽ hắn đã đánh giá thấp nàng, nàng không đơn giản như vậy.

"Diêm Thủ đảng là hắc đạo của tổ chức thế giới, ngay cả CIA của nước Mỹ đều cảnh giác ba phần, một cô gái nhỏ nhỏ cũng dám trộm gì đó của Diêm Thủ đảng, chẳng khác gì là khiêu khích tổ chức này, không bao lâu, Diêm Thủ đảng trải rộng thế giới sẽ bắt được cô gái này, phương pháp xử trí nàng chỉ có một." Hắn lấy thủ đoạn đơn giản đe dọa nàng.

"Là cái gì?" Nàng tò mò.

"Năm ngựa xé xác."

"Ồ." Thanh âm biểu tình không có phản ứng.

Hắc Cách Kiệt nhìn nàng một cái, tiếp tục tăng thêm giọng điệu. "Phàm là chọc tới người của Diêm Thủ đảng, mặc kệ chạy trốn tới chân trời góc biển, đều chỉ có một con đường chết, bị diêm thủ đảng truy nã, chẳng khác gì là phán án tử hình, có người thậm chí sợ hãi đến nỗi tự kết thúc liễu chính mình."

"Có nghiêm trọng như vậy sao?"

"Không sai." Hừ, sợ rồi sao?

"Như vậy cô gái kia là chết chắc rồi."

"Cô ta tự tìm." Hắc Cách Kiệt ánh mắt bắn ra một chút sắc bén.

"Chẳng qua là này nọ bị trộm, lại đưa người đến tử địa, làm gì đâu, đừng quá nhỏ nhen chứ!" Mã Ly từ chối cho ý kiến nói.

"Cái gì?" Thì ra từ đầu tới đuôi, nàng hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi!

"Thứ gì đó bị trộm, không phải chỉ lấy về là được sao, mở miệng động thủ lại đánh giết, chẳng phải sẽ tạo xã hội bất an?"

"Xã hội đen có quy tắc của xã hội đen, người bình thường không thể kết luận."

"Tôi chỉ biết tàn sát là không đúng, nếu mọi việc đều lấy bạo lực ra giải quyết, ác tính sẽ tuần hoàn, tôi thấy Diêm Thủ đảng là một tổ chức tàn bạo không thể chấp nhận."

"Cô biết cái gì? Tổ chức kỷ luật Diêm Thủ đảng nghiêm ngặt quy củ, tuyệt không cho phép người khác phá hư, ngay cả thủ lĩnh cũng không thể vi phạm." Một cổ tức giận lại nói ra.

"Tuyệt luật là do người định, có thể sửa, tôi thấy thủ lĩnh kia không phải trời sanh ra tính đã hiếu sát, chỉ là mèo nhỏ không thể thành báo, ha ha ha —— Đây? Mặt của anh tái nhợt, làm sao vậy?"

Hắc Cách Kiệt lạnh lùng trừng mắt với nàng. "Tôi muốn tới phòng ngủ, cho đến ngày mai không cho phép cô đến làm ầm ĩ tôi."

"Đây? Còn com tối..."

"Tự cô giải quyết."

Nàng nán lại, nhìn Hắc Cách Kiệt đóng cửa bịch một tiếng, hần nói nàng tự giải quyết bữa tối, ý tứ chính là —— hôm nay nàng chỉ có thể ăn mỳ ăn liền.

Tương như bước vào ngày tận thế, không có mỳ thực ăn khiến nàng thê thảm khóc thét không ngừng.

Hắc Cách Kiệt nắm chặt nắm tay nhện xuống xúc động muốn cán dẹt người, hôm nay giết cô gái này! Dám cười nhạo hần, lệnh truy sát cùng tử hình không uy hiếp được nàng, một câu không nấu bữa tối trong lời nói lại làm nàng khóc thét liên tục, thật không biết thứ trong óc nàng có phải rác không! Dù sao hần cũng đạt được mục đích làm cho nàng sợ hãi thống khổ.

Khiến cho nàng đói một tháng!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Tri Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Diêm Thủ Đảng là một tổ chức thế giới khổng lồ, thủ lĩnh nắm mọi quyền thế và đầu mối của tổ chức, xưa nay nội bộ luôn đặc biệt ổn định, đề phòng ngừa cừu địch ám toán, thân là thủ lĩnh phải lãnh khổ vô tình, bởi vậy thủ lĩnh Diêm Thủ đảng không bao giờ chỉ yêu một người phụ nữ bên cạnh mình, để tránh cho cừu gia có cơ hội uy hiếp con tin, càng tránh việc trúng mỷ nhân kế mà nguy hại đến tổ chức.

Một vị thủ lĩnh có hơn mười người tình nhân chẳng có gì lạ, là lệ thường cũng là chuyện đương nhiên, Hắc Cách Kiệt cũng không ngoại lệ, có đồng thời mười vị tình nhân cùng hơn hai mươi nơi trú ẩn, ngoại trừ Cường Sâm cùng vài vị tâm phúc, không ai biết thủ lĩnh mỗi đêm ở nơi nào.

Cũng bởi vì thế lực Diêm Thủ đảng khổng lồ, bởi vậy đòi hỏi phải có mối quan hệ thân thiết với các tổ chức khác để lấy đa số chiến thắng, trong đó nhận sự giúp đỡ của Hải Đảng nhiều nhất. Gần mấy tháng qua Hải trưởng lão giúp việc chủ sự, đề cử thành công cháu gái của hần là Hải Mạn Na trở thành vị hôn thê của Hắc Cách Kiệt, không chỉ bởi vì Hải đảng cần có thế lực khổng lồ ở bộ phận hải tuyến, có sự trợ giúp của Diêm Thủ Đảng mà mở rộng hải tuyến, mà Hải Mạn Na có năng lực lãnh đạo, cùng thuở nhỏ thân thủ đã tập võ, đối Hắc Cách Kiệt mà nói không khác gì trợ thủ đắc lực nhất.

Không có ai biết được thủ lĩnh Diêm Thủ Đảng đã bí mật tiến đến châu Á, hần có một bí mật riêng, thủ lĩnh không chỉ đích thân gửi đến mệnh lệnh mới, định chỉ toàn diện hành động lòng bất, cũng sửa cả giám thị hướng đi của các báng phái tổ chức khác.

Đình chỉ đuổi bắt cô gái thần bí kia? Cường Sâm buồn bực, tò mò không hiểu sao thủ lĩnh lại đột nhiên quay ngoắt 180 độ khi ra mệnh lệnh kia.

Hần không tìm được cô gái kia? Hoặc là chuyện gì xảy ra đã làm cho hần thay đổi chủ ý?

"Báo cáo phó thủ lĩnh." Một gã thủ hạ tiến vào báo cáo.

"Đã trễ thế này, có chuyện gì khẩn cấp?"

"Tiểu thư Hải Mạn Na cầu kiến thủ lĩnh."

Giữa đêm cầu kiến? Cường Sâm hơi trầm tư nói: "Mời nàng ngồi, tôi sẽ ra ngay."

Cường Sâm hiểu được, Hải Mạn Na chọn...thời khắc này cầu kiến, là hy vọng có cơ hội mị hoặc được thủ lĩnh, chắc là Hải trưởng lão đốc xúc cháu gái

nhanh chóng cùng thủ lĩnh có “Quan hệ thực chất”, để địa vị hôn thê kia ổn định, cũng có thể giảm bớt bất trắc có thể sinh ra trong kế hoạch.

Chỉ tiếc nàng đã bàn tính nhầm, không ngờ rằng thủ lĩnh đang ở châu Á cùng vị tinh nhân ôn nhu nơi quê nhà nghỉ ngơi.

Cần phải tôn trọng, hắn vẫn phải đi ra ứng phó một chút.

"Hải tiểu thư." Hắn lịch lãm hướng nàng hành lễ.

Một nữ tử xinh đẹp gọn gàng đứng lên, nàng cố ý trang điểm, biểu hiện sự chờ mong.

"Tiên sinh Hắc Cách Kiệt đâu?"

"Thủ lĩnh đang vội vàng xử lý công sự, đêm nay sẽ không trở về, ngài muốn tôi giúp ngài vấn an Hải tiểu thư?"

Lại là lý do giống nhau, Hải Mạn Na trong lòng che lại hờn giận cùng nghi ngờ. Đây là lần thứ ba, thủy chung không thấy Hắc Cách Kiệt khiến nàng nghi ngờ, Cường Sâm nham hiểm trước mắt luôn luôn lấy khuôn mặt tươi cười ra đối phó với nàng, không hề đề cập tới thủ lĩnh đi đâu.

"Đêm đã khuya, tôi có thể ở lại qua đêm không?" Nàng thỉnh cầu nói, thân là vị hôn thê nàng có quyền lợi yêu cầu.

"Tôi lập tức phái người cho sửa sang lại phòng tiểu thư."

"Cám ơn."

Cường Sâm phái người đưa nàng tới phòng khách, cũng tăng số người hộ vệ, ở mặt ngoài là hộ vệ, ngầm là giám sát hành động của nàng tránh để nàng tự tiện xông loạn.

Hải Mạn Na mừng thầm, ít nhất cũng đạt tới một nửa mục đích, có cơ hội ngủ lại, còn sợ không thấy được Hắc Cách Kiệt sao?

Do muốn sớm cùng Hắc Cách Kiệt phát sinh quan hệ thân mật, nhưng nàng hao hết tâm tư, gia gia không cần nhắc nhở, nàng cũng cấp bách muốn bắt lấy tâm tư Hắc Cách Kiệt, từ lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ lãnh khốc của hắn, liền hạ quyết tâm muốn thành nữ nhân của hắn.

Nghe nói Hắc Cách Kiệt có mười người tình nhân, người người tuyệt mỹ gọi cảm, vị trí thủ lĩnh phu nhân lại vẫn luôn để trống, cho nên thường xuyên nghe thấy các tình nhân kia dùng hết phương pháp để đạt vị trí chính thất của Hắc Cách Kiệt.

May mắn, nàng lại thuận lợi được mời đến danh nghĩa vị hôn thê, nhưng như vậy là không đủ, vì tránh cho đêm dài lắm mộng cùng dã tâm của các nữ nhân khác cản trở, cùng hắn đồng giường cộng chằm là phương pháp vững chắc nhất, một khi đã có quan hệ thực, Hắc Cách Kiệt không thể đổi ý.

Nhưng mà liên tục ba lượt không thể xin gặp được Hắc Cách Kiệt, cũng làm cho người ta không thể không nghi ngờ, một tháng qua hắn từ đầu đến cuối không hề lộ diện, không khỏi làm khiến người ta hoài nghi là hắn đã rời Italy.

Mặc kệ là thật hay là giả, tối nay, nàng quyết định tìm tòi đến cùng.

* * *

"Jack...." Mã Ly chưa từ bỏ ý định, theo sau hắn làm mặt chó vẫy đuôi mừng chủ.

"Chuyện gì?" Hắn lạnh lùng hướng ứng.

"Đã đói bụng..."

"Tự mình giải quyết." Hắn như trước lạnh lùng đáp.

Lại là những lời này. Một tuần, đã một tuần chưa ăn mỹ thực Jack chế biến, không rõ chính mình là làm sao chọc tới hắn, không được ăn đồ ăn hắn làm, hại nàng không có cả tâm tình nghiên cứu.

Đang buồn rầu hết sức, một tiếng chuông điện ngoài ý muốn vang lên, Hắc Cách Kiệt cảm thấy bất ngờ, từ khi hắn tới đến nay chưa từng có người rung chuông cửa, buồn bực rất nhiều, chỉ thấy Kiều Mã Ly phóng đi mở cửa, bộ dáng chờ mong kia của nàng khiến hắn tò mò, là ai khiến nàng hưng phấn chờ mong như thế?

Cửa vừa mở ra, một vị nam tử nhã nhặn tuấn tú bày ra khuôn mặt tươi cười giống như ánh mặt trời, ánh mắt lóe lên nhu tình mê người, mỉm cười nói:
"Mã Ly, anh ——"

"Cám ơn! Tôi không khách khí." Đánh gãy lời nói còn chưa xong của đối phương, không chút khách khí đoạt lấy thổ sản trên tay hắn, lại duy nhất làm như không thấy bộ hoa tươi.

Lưu Học Văn sớm có chuẩn bị tâm lý, biết giai nhân đối với mỹ thực có chút chú ý, liên tục không ngừng theo sát giai nhân ở phía sau.

"Đây là thịt vịt nặn sản phẩm nổi tiếng của Nghi Lan, hộp này là bánh mật thái dương của Đài Trung mới ra, hộp khác là tía tô mật mai của Đài Nam,

đều là thổ sản mới của Đài Loan, em nhất định sẽ thích."

"Ừm, tốt lắm, tốt lắm." Trong mắt lóe lên hung ác, nhất nhất chỉ nhìn đến thổ sản hân mang tới, chỉ có lúc là nàng hoan nghênh Luru Học Văn.

"Mặt khác, đây là một chút tâm ý của anh đối với em." Hân đem bó hoa hồng đưa ra trước mặt nàng.

Mã Ly nhủ mảy, quá nồng nàn không quen ngửi mùi hoa, đang muốn cự tuyệt, bó hoa kia đột nhiên bị thân thủ nhanh chóng cướp lấy, làm Luru Học Văn một trận kinh ngạc.

"Cám ơn, tôi thay cô ấy nhận lấy." Hắc Cách Kiệt lạnh lùng nói.

"Anh là ai?" Hân kinh ngạc, làm sao có thể có nam nhân ở đây?

"Anh là ai?" Hắc Cách Kiệt chút không nhượng bộ, quay lại hỏi.

Cầm hoa tươi mặc đồ tây đeo caravat, rõ ràng là một dáng vẻ nghiêm túc. Hắc Cách Kiệt ánh mắt lợi hại đánh giá người này từ đầu tới chân, hay chính là nam tử mà Kiều Mã Ly đã nhắc tới?

Đột nhiên xuất hiện nam tử làm cho Luru Học Văn cảm thấy ngoài ý muốn, người này tướng mạo anh tuấn cùng dáng người cao to soái khí, vừa thấy liền biết ngay là cường địch.

Hai nam nhân cùng tướng mạo bất phàm, tự nhiên sinh ra cho nhau tâm tính khinh thường, nhưng rõ ràng, nữ nhân vật chính không đếm xỉa gì đến, chỉ quan tâm duy nhất túi thức ăn Luru Học Văn mới đem đến, điểm ấy làm cho Luru Học Văn chiếm thượng phong.

"Tôi là bạn trai của Mã Ly." Luru Học Văn tuyên cáo, Hắc Cách Kiệt nheo ánh mắt sắc bén lại nhìn hân, Luru Học Văn thoáng chốc bị khí thế trời sinh của hân trấn áp, thanh âm muốn nói ra cũng phải nuốt vào. "Anh —— Anh muốn làm cái gì?"

Nhưng mà Hắc Cách Kiệt cũng chỉ lướt qua hân đi thẳng tới Mã Ly, không hề báo động trước tước đoạt đi đồ ăn trong tay nàng.

"Trả lại cho tôi!" Kiều Mã Ly thân thủ khản trương muốn đoạt lại.

"Đừng ăn, nếu không sẽ không ăn nổi bữa tối."

Cặp mắt của nàng lập tức sáng ngời. "Anh làm đồ ăn?"

"Đêm nay thực đơn là bơ nga can, cô thích ăn nhất, thế nào?"

"Hảo, hảo, ý kiến hay." Nàng mãnh liệt gật đầu.

"Vậy đừng ăn quà vặt." Hân khinh thường, đem quà vặt Luru Học Văn đem đến quăng sang một bên.

Kiều Mã Ly lập tức giống như con chó nhỏ ngoan ngoãn phe phẩy cái đuôi theo sau Hắc Cách Kiệt, Luru Học Văn bị dả kích không nhỏ, hân vất vả nửa năm mới nghĩ ra kế sách mỹ thực mê hoặc này, vất vả lắm giai nhân lạnh lùng từ trước tới nay mới chú ý một chút nho nhỏ, mà tên Trình Giáo Kim chết tiệt đó lại dễ dàng thu phục nàng.

Ý thức được chính mình gặp gỡ tình địch, không khỏi nổi lên ý thức về nguy cơ trước mắt.

"Anh ta là ai vậy?" Luru Học Văn hướng Mã Ly hỏi.

"Là đầu bếp tôi thuê."

"Nga, thì ra là đầu bếp. Xin chào, tôi là Luru Học Văn, đại giáo sư quốc lập T." Thân phận và bằng cấp cao làm hân không khỏi tự hào, đặc ý đứng lên, không đem một đầu bếp bình thường để vào mắt.

Hắc Cách Kiệt hoàn toàn mặc kệ hân, thẳng hướng phòng bếp làm đồ ăn.

Thật sự là người không lễ phép, ngay cả tiếp đón cũng không, một khi đã như vậy hân cũng không khách khí với đầu bếp này.

Mã Ly nhìn không ra hai người trong lúc đó có sóng ngầm mãnh liệt, vui vẻ thấy hôm nay mình thật may mắn, Jack lại bắt đầu nấu cơm, Luru Học Văn mang thổ sản đến có thể làm bữa đêm hoặc ăn vặt bình thường. Vội vàng thừa dịp tình địch ở phòng bếp, Luru Học Văn mượn cơ hội ngồi ở bên cạnh Mã Ly.

"Mã Ly, tuần này có đại hội âm nhạc, cùng đi nghe đi." Hân đề nghị.

"Không có hứng thú." Trừ bỏ nghiên cứu cùng thức ăn, không có gì có thể hấp dẫn nàng.

"Cũng không thể chui rúc ở nơi núi rừng heo lánh này, ngẫu nhiên đi ra ngoài tán gẫu giải sầu đối với thân thể cũng tốt."

"Tôi có thí nghiệm phải làm."

"Một ngày là được rồi, đây là đại hội âm nhạc tầm cỡ thế kỷ, rất khó mua được vé, anh thật vất vả mới nhờ người quen mua được, em nhất định thích, hơn nữa... Chúng ta có một thời gian không ở cùng một chỗ."

Cánh tay không an phận lặng lẽ lướt qua lưng nàng, đang định ôm nàng, ngay cả đầu ngón tay còn chưa đụng tới, Mã Ly bị Hắc Cách Kiệt gọi đi, phá hủy cơ hội ở cùng một chỗ của hai người bọn họ.

Kiều Mã Ly bị kích động chạy đến phòng bếp. "Chuyện gì?" Lòng nàng tràn đầy mong chờ hỏi.

"Ném thử xem." Lòng từ bi ban cho nàng một ngụm, Kiều Mã Ly chịu đủ một tuần giam cầm thèm được ăn mỹ vị, đương nhiên khẩn cấp há mồm để hân đưa đồ ăn vào.

"Rất ngon!" Gương mặt vô cùng thuần khiết bùng tỉnh như ở trên thiên đường tràn đầy trên mặt nàng.

Hắc Cách Kiệt đồng thời nở nụ cười, mắt lạnh nhìn Lưu Học Văn ghen tức một bên, người này muốn thừa dịp hân không chú ý chiếm tiện nghi của nàng, hân cũng đánh giá Hắc Cách Kiệt quá thấp! Chú ý trong đáy lòng không trốn thoát khỏi ánh mắt của hân, trừ mình ra, hân không cho phép Mã Ly cùng một người đàn ông nào khác ở cùng một chỗ.

Mất thấy nguy cơ trước mắt, Lưu Học Văn cũng biểu hiện thêm thành ý, làm sao có thể để đối phương chiếm hết thế thượng phong được?

Hân vội vàng mở miệng trách móc nói: "Anh cũng biết nấu cơm, hôm nay anh cũng làm thức ăn cho em ném thử."

"Anh cũng sẽ làm?" Ánh mắt nàng sáng ngời, lần đầu nghe được hân biết nấu cơm, đối với hân không khỏi vài phần kính trọng.

Lúc này Hắc Cách Kiệt ở một bên trầm mặc, Mã Ly chú ý đối với nam nhân kia làm cho hân cực độ khó chịu.

"Em muốn ăn cái gì?" Lưu Học Văn hỏi.

"Gà nướng."

"Anh sẽ làm gà nướng đặc chế cho em, thịt gà ở đâu?"

"Ở tủ lạnh." Hắc Cách Kiệt ở một bên bổ sung, đáy mắt lóe ý cười tà ác.

Quả nhiên, Lưu Học Văn không hề được báo động trước mở tủ lạnh ra, cũng là dự đoán của mọi người trong cục diện, một cái bánh ngọt quá hạn tạp thẳng vào mặt hân, bộ dáng hết sức chật vật trụ lại tại chỗ.

"A, thật có lỗi, đã quên nói cho anh biết cái tủ lạnh kia có vấn đề." Ngoài miệng tuy nói thật có lỗi, nhưng trên mặt lại là biểu tình không hề áy náy.

Mã Ly lúc này mới phát hiện ra điều không thích hợp, Hắc Cách Kiệt tựa hồ không thích Lưu Học Văn.

Lại có nhiều khí độ, người tính tình tốt cũng không thể chịu thêm được nữa, rất đê tiện! Đây bỏ qua là khiêu khích.

"Thực xin lỗi, khiến quần áo anh dơ." Mã Ly áy náy nói.

"Không sao, người văn minh sẽ không so đo với phạm phu tục tử." Vì thực nữ trước mặt bảo trì hình tượng phong độ lịch lãm, Lưu Học Văn nén giận tiến đến phòng tắm rửa mặt chải đầu. Kết quả này khiến hân bỏ lỡ cơ hội thể hiện tài nấu cơm.

Tuy rằng phát hiện hai người trong lúc đó có không khí quái dị, nhưng mỹ thực trước mặt, nàng rất nhanh liền xem nhẹ không khí nước sôi lửa bỏng trước mắt, cứ thế đắm chìm hưởng yến tiệc trước mắt.

Hắc Cách Kiệt làm cho Lưu Học Văn không khỏi tức giận, luận tay nghề của mình so ra hoàn toàn kém đối phương, hơn nữa Mã Ly vì đồ ăn đối với nam nhân cao ngạo này nói gì nghe nấy, làm cho hân ý thức rõ nguy cơ.

Thừa dịp Mã Ly đến phòng bếp thì hân cố ý hướng đối phương thị uy —— "Hừ, anh cũng thích Mã Ly đúng không, tôi cho anh biết, anh không có hy vọng, tôi cùng Mã Ly kết giao nửa năm, cảm tình thực sự ổn định."

Hắc Cách Kiệt thờ ơ ăn, hoàn toàn không đáng để ý tới.

Không thể chịu đựng được vũ nhục, Lưu Học Văn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục sinh vô mồm tranh cãi, lạnh lùng trào phúng nói: "Theo tôi thấy, anh ngay cả tay cô ấy cũng còn chưa chạm tới, tôi cũng nói cho anh biết, tôi cùng cô ấy đã hôn nhau, biết là tư vị gì không? Môi của cô ấy mềm mại vô cùng, ân chứa nhiệt tình vô hạn, đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô ấy —— Đây? Anh, anh muốn làm sao ——" Một đôi hung quang khiếp người tới gần, hân còn không kịp phản ứng trước, một nắm tay như sắt, ngoan, chuẩn bị đánh tới, thoáng chốc hân chỉ cảm thấy nhân mạo kim tinh, lâm vào một mảnh hắc ám.

Lát sau ——

Mã Ly một bên thu thập tàn cục, một bên nhìn kẻ khởi xướng làm như việc không liên quan tới mình.

"Anh tại sao đánh hấn ta?"

"Cao húng." Hấn hừ lạnh, tên kia thoát được mau, nếu không chỉ liếc mắt một cái là xong việc, nếu hôm nay không phải Mã Ly ở đây, hấn đã đánh cho đối phương không mở miệng nổi.

Buồn bực liếc hấn liếc mắt một cái, tưởng tượng không ra hai nam nhân êm đẹp có thể kết thù tới đâu, hồi tưởng bộ dáng chạy trốn chật vật vừa rồi của Lưu Học Văn, so với bộ dáng hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang lại lịch lãm thường ngày sẽ nghĩ ngay là hai người, nhìn thật là làm người ta buồn cười.

Trùng mắt nhìn Mã Ly ngồi chồm hồm trên đất cười trộm, hừ, nàng còn dám cười, bụng đầy ý xấu đều là do nàng, vừa nghĩ tới tên kia hôn qua nàng là giận sôi gan, không rõ vì sao chính mình lại thiếu kiên nhẫn như thế.

Hấn muốn phát tiết! Nhìn chăm chăm nàng bên cạnh, đột nhiên có xúc động sinh ra, suy nghĩ hỗn loạn, càng nhìn chăm chăm nàng, dục vọng kia càng hiển hiện, xúc động gia tăng cước bộ, hấn hướng nàng đi đến.

Mã Ly chỉ lo tìm kiếm chén vỡ trên bàn, nàng chưa làm qua việc nhà, không nghĩ là bị mãnh võ đâm vào tay.

"Đau quá!" Nàng hô nhỏ, một giọt huyết đỏ tươi từ đầu ngón tay trắng muốt tinh tế của nàng chảy ra.

"Sao lại không cẩn thận như vậy." Nhịn không được đau lòng, Hắc Cách Kiệt bắt lấy tay nàng, máu kia làm cho hấn nhú mi. Đờn này gặp qua vô số trường hợp đổ máu, nhưng không thích nhìn nàng chảy máu, không cần nghĩ ngợi cúi xuống hút tay nàng.

Nàng ngừng lại, ngơ ngác nhìn động tác của hấn, cảm giác này thực kỳ dị, nói không nên lời, nhưng lại ngừng không phản kháng.

Vấn đề này cần phải ngăn chặn, nay lại hít một hơi thật sâu để đối mặt với hấn, không nghĩ ra vì sao lại để ý nàng, rõ ràng là đã lâu, đáng đánh đòn, không có đường thoát, lời thôi, nữ nhân không có vị nữ nhân, lại nắm bắt trái tim của hấn, suy nghĩ đều toán loạn, hấn không ngừng nói với chính mình, hấn cực kỳ bại hoại lướt qua nửa Địa Cầu đánh tới Đài Loan, vốn tưởng rằng sẽ gặp gỡ một người phụ nữ có tâm cơ thâm trầm giả dối, không nghĩ tới nàng lại dùng ánh mắt vô tội nhìn hấn.

Hấn tuyệt không vì đôi mắt đẹp như nước này mà động tâm, cũng không da thịt tinh tế màu hồng này mà thay đổi chủ ý, lại càng không vì đôi môi anh đào mê người khẽ nhếch lên này ——

"Cám ơn anh giúp tôi tiêu độc." Nàng nhỏ giọng nói, thật khó cho hấn, không chê bản dùng nước miếng giúp nàng tiêu độc, bất quá bộ dáng hấn có điểm quái, vì sao nhìn nàng như vậy?

"Miệng cô cũng cần tiêu độc."

Không báo động trước, hấn hôn nàng.

Đột nhiên đoạt lấy làm Mã Ly sợ hãi, sức mạnh của hấn to lớn như vậy, vậy khôn thân mình nhỏ nhắn của nàng khí phách tham lam hôn, hôn đến nổi thân mình nàng cứng ngắc, cơ hồ đình chỉ hô hấp.

Hương vị của nàng rất thơm, hấn phát hiện, không có vị nước hoa đậm đặc, cũng không có hương ứng quen, nàng cơ hồ là không hề chống đỡ, mặc hấn "Chà đập", không hề có mùi son phấn trang điểm, công phu hầu hạ nhất lưu tình phụ tướng góc, nàng giống như là một con cá chết —— Không hề phản ứng.

Cũng khó trách, bởi vì nàng vẫn là xử nữ, vừa hôn liền hiểu được, trúc trắc tuân lệnh người nhìn không được khi dễ nàng, tiện nghi này bị hấn chiếm rồi.

Hấn rời khỏi môi của nàng, quan sát phản ứng của nàng, nàng vẫn là ngây người, thoảng như đã bị sấm đánh đứng ngây bất động. Không phải hấn khoe khoang, kỹ thuật hôn của hấn không nữ nhân nào cự tuyệt được, tuy rằng hấn vừa có chút thô lỗ, nhưng tin tưởng là phản tình cảm mãnh liệt đã truyền cho nàng.

"Mã Ly?" Nhu tình gọi tên của nàng.

"Tôi..."

"Ừm, em muốn nói cái gì." Ánh mắt của hấn tỏa ra sóng điện mê muội.

"Buồn nôn."

"Cái gì?"

Nàng phút chốc đứng lên nhắm phía toilet, thanh âm nôn mửa một trận ồ lên.

Hắc Cách Kiệt giống như bị sét đánh ngang tai, hấn không thể tin, sắc mặt tái nhợt dần dần chuyển sang sạm đen, không có một người nào, không có một nữ nhân bình thường nào có thể nói ra điều này với hấn, mà nàng Kiều Mã Ly, thật... thật sự là chọc giận hấn mà!

Hai tay nắm chặt run run hướng Hắc Cách gia tộc mà thề, đời này nàng dùng mọi tướng thoát khỏi bàn tay hắn, hắn muốn cho nàng dùng cả đời để trả giá, nếu không hắn sẽ không phải là Hắc Cách Kiệt, ngàn đao giết chết nữ nhân này!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Vì sao ngồi xa như vậy?" Hắc Cách Kiệt lạnh giọng hỏi.

"Bởi vì anh thoát nhìn thật đáng sợ." Thời gian ăn cơm, ngồi ở bàn cạnh giác cách xa hắn, Mã Ly khiếp đảm mở miệng, bộ dạng cẩn thận đề phòng tùy thời cơ mà chạy trốn.

Ánh mắt lợi hại của hắn bắn qua, cũng không dám xem vì ai đem không khí tới tình thế như thế này, từ lúc hắn hôn nàng, nàng liền cùng hắn bảo trì khoảng cách, tránh đi thật xa, như là trốn bệnh chó dại, hơn nữa lại còn ánh mắt phòng bị —— Thật sự là giận điên người!

"Lại đây."

Nàng lắc đầu, thập phần phòng vệ trừng mắt nhìn hắn.

Hắc Cách Kiệt thoáng dụ đi thần sắc, cảm thấy không thể lừa gạt nàng.

"Em không muốn ăn cơm?" Mỹ vị đủ màu sắc đều bày ra bên cạnh hắn, muốn ăn phải đến gần.

Nàng do dự quyết định. "Muốn ăn..."

"Muốn ăn thì tới đây."

"Không được, anh lại bắt nạt tôi."

Còn không thôi, biết chính mình đáng đánh đòn. Hắn giả bộ về mặt mỉm cười thân thiện. "Không có chuyện gì sao bắt nạt em, em đừng đa tâm."

"Nhưng nhìn mặt anh giống như tiểu lí tàng đao." (Meg: đại khái thì là ngoài mặt thì cười nhưng trong bụng thì có mưu đồ khác)."

Cô gái này có ý định khiêu khích giới hạn nhẫn nại của hắn, Hắc Cách Kiệt làm thế nào cũng không thể đem con chuột nhỏ dụ dỗ lại gần, đội lên cái mặt nạ mỉm cười, hắn cầm một cái chân gà nàng thích ăn nhất giơ lên. "Lại đây anh cho em ăn chân gà, cả hai cái đều cho em."

"Không cần, anh lại ăn tôi." Nàng vẫn lắc đầu cự tuyệt.

"Em cho tôi là chồn sao."

"Đương nhiên là không phải." Nàng lắc đầu phủ định. Lúc này còn đáp thành cái gì nữa, Hắc Cách Kiệt xuống sắc trầm trọng, không thể tưởng được câu tiếp theo của nàng lại là: "Là sắc lang."

Cốc nước trong tay hắn nháy mắt đã vỡ vụn, sợ tới mức nàng phải lui lại vài bước, không thể chịu được nữa! Hắc Cách Kiệt bất chợt đứng lên, nhẫn nại đã đến cực hạn, phóng tới bắt nàng!

Nhưng mà, Kiều Mã Ly sớm có chuẩn bị, dùng ám khí kinh hoàng bỏ chốn khỏi hắn, tuy rằng không có thân thủ gọn gàng, nhưng nàng có những phát minh thiên phú đủ để thoát thân, sương khói loang loáng, ma thuật xì son, đủ loại kiểu dáng quăng toàn bộ về phía Hắc Cách Kiệt làm vũ khí trốn.

Xen lẫn trong một đoàn sương khói Hắc Cách Kiệt nhìn son xi đầy trên người, chất lỏng đáng ghét này cản trở bước đi của hắn.

"Đây là cái gì vậy!" Hắn cắn răng quát.

"Ma thuật xì son, dùng để cản trở quân địch khi bị truy lùng." Nàng cách xa khoảng mười mét phía ngoài, dùng loa nói vọng vào, loa kia cũng là do nàng tự chế.

"Phát minh mới của em?"

"Đúng vậy."

"Tốt lắm, nếu em cho như vậy là có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của anh, chờ xem."

Một cổ dục vọng khiêu chiến hùng hực đẩy lên, nếu nàng mở đầu trước thì cũng đừng tưởng sẽ dễ dàng chấm dứt.

Mạnh —— một cổ sát khí truyền đến, Hắc Cách Kiệt lập tức tìm chỗ nấp, có người ngoài xâm nhập, hắn biết.

Mà bên kia Kiều Mã Ly vẫn một lòng chú ý đến Hắc Cách Kiệt, vẫn chưa phát hiện chính mình đã bị vây hãm trong tình cảnh nguy hiểm, một cái bóng đen thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở ngay sau lưng nàng, lấy vũ khí để ở đầu nàng.

Kiều Mã Ly dừng lại, nhìn lại, một nữ tử xa lạ đột nhiên xuất hiện chặn đường đi của nàng, ánh mắt tà mị kia nhìn nàng chằm chằm, gương mặt người này vốn xinh đẹp lại bị dính đầy mực nước và mũi nhọn trông có vẻ chật vật, có thể thấy được cô gái này khi xông vào đã trúng nhiều cạm bẫy của nàng.

"Mau đem thứ gì đó giao ra đây." Khẩu khí uy hiếp của cô gái này lạnh như băng.

"Là cái gì?" Mã Ly về mặt hồ đồ, không rõ là nàng ta đang nói cái gì.

"Cô trộm của thứ gì đó của Diêm Thủ đảng."

"Tôi không hiểu ý của cô."

"Chờ khi tôi rạch dao lên mặt cô, cô sẽ hiểu rõ ngay thôi." Cô gái kia lấy từ cổ tay áo ra một con dao nhỏ bén nhọn, ý cười trong mắt tràn ngập chờ mong hương vị của máu tươi.

Nụ cười của cô gái này thập phần biến hóa kì lạ, làm người ta không rét mà run, Mã Ly biết cô ta cũng không phải đang nói đùa.

Một cú va đập mạnh từ sau lưng làm cho Kiều Mã Ly chống đỡ hết nổi rồi ngã đi, thân mình ngã xuống được Hắc Cách Kiệt ôm vào trong ngực, hiển nhiên cũng nằm ngoài ý muốn của đối phương, bất ngờ nhìn Hắc Cách Kiệt đang đứng đằng sau, về mặt cô gái vừa hé ra tà khí bỗng chuyển thành ôn nhu.

"Kiệt, là anh?" Nhìn thấy người ngưỡng mộ trong lòng, giọng nói khó nén được hưng phấn.

Hắc Cách Kiệt cẩn thận xem kỹ Mã Ly, xác định nàng không bị thương mà chỉ là ngã đi, mâu quang lợi hại bắn về phía Hải Mạn Na.

"Ai phái cô tới?"

"Khi em vừa nghe có kẻ trộm đi thứ gì đó trọng yếu của anh, liền phản đầu quên mình giúp anh tìm về, vất vả điều tra lắm mới biết cô gái này trộm, anh thật là lợi hại, hóa ra anh đã sớm điều tra ra."

"Diêm Thủ Đảng thất lạc thứ gì thì Diêm Thủ đảng sẽ tự tìm thứ đó về, không cần người khác nhúng tay vào."

"Em không phải người khác, em là vị hôn thê của anh."

Ánh nhìn hung ác nham hiểm bắn về phía Mạn Na, Hắc Cách Kiệt chậm rãi đứng lên đi về phía nàng, Mạn Na cố gắng nuốt nước miếng, khi hắn không tức giận thì cái loại lãnh khốc vô tình này lại làm cho người ta sợ hãi.

Hắc Cách Kiệt nhẹ nhàng nâng cằm của nàng ta lên nhẹ nhàng xiết nhẹ, giọng điệu mềm nhẹ không chứa một tia cảm tình.

"Tôi nhắc nhở cho cô hay, hôn ước của chúng ta là căn cứ vào sự liên kết của hai tổ chức Diêm Thủ Đảng và Hải đảng, tôi thấy thân thể của cô có thể làm ta sung sướng, năng lực của cô, tôi có thể để lại sử dụng, lần này chưa rõ nguyên nhân mà cô đã làm bị thương người phụ nữ khác do ta tuyển định. Nhưng tôi tin rằng vị hôn thê của tôi sẽ không tự tiện động tới nữ nhân khác, cô sẽ không như vậy, đúng không?"

Nàng run rẩy, hai tay dán trước ngực, chọc vào Hắc Cách Kiệt sẽ có kết cục thật là đáng sợ, thật vất vả mới trở thành nữ nhân của hắn, nàng không thể chọc hắn làm hắn mất vui, phải lập tức xin lỗi hắn, thần phục khiếm tốn cầu xin sự tha thứ trước uy hiếp của hắn.

"Thực xin lỗi, em vô tình vượt qua, xin tha thứ cho sự lỗ mãng của em, vừa nghe đến danh sách của Diêm Thủ Đảng bị cướp đi, em vội vã giúp anh tìm về, chỉ có thể ——."

"Không có mệnh lệnh của tôi, không cho phép động tới cô ấy."

"Nhưng là ——" Nàng còn có lời muốn nói, nhưng trước ánh mắt sắc bén của Hắc Cách Kiệt chằm chằm nhìn, nàng không dám nhiều lời, chỉ có thể im lặng cúi đầu.

Hải Mạn Na xuất hiện ở nơi này, cũng đồng nghĩa với việc các nhân vật khác của Hải giúp cũng đến đây, tình huống này làm hắn không vui, để Hải giúp nhúng tay vào, sự tình sẽ trở nên càng phức tạp.

"Nói cho cấp dưới của cô không được phép động đến cô ấy, cô gái này có giá trị lợi dụng."

"Dạ"

Mạn Na trong lòng nghi ngờ liếc mắt ngắm Kiều Mã Ly một cái, cô gái này tư sắc cũng tạm được, động tác vừa rồi của Hắc Cách Kiệt đối với nàng quá

mức ôn nhu, nên sẽ không ——

Chưa báo động trước, Hắc Cách Kiệt nhìn kỹ gương mặt Mạn Na, cử chỉ này làm tâm nàng chợt dừng lại, gương mặt tuấn mỹ bí hiểm kia đối với nàng không còn cuồng ngạo mà còn mang theo ý cười nhợt nhạt.

"Mấy tháng không thấy, em trở nên đẹp hơn."

"Phải. Phải không?"

Tâm nàng không khỏi gia tốc lực đập, đối mặt với loại nam nhân nguy hiểm này, biết rõ nên bảo trì khoảng cách, lại trốn không thoát khỏi hấp dẫn trí mạng của hắn.

Hắn cúi đầu hôn nàng, nụ hôn này khiến nàng mất đi hết thắc mắc, cũng quét hết tâm tư nghi ngờ của nàng, hoàn toàn rơi vào tay gã, ở bên hắn nhận ôn nhu hắn bố thí, nguyện ý vì hắn làm một chuyện gì đó để van cầu yêu mến của hắn.

"Quay về Italy đi, anh không hy vọng em tham dự vào nguy hiểm này, hiểu không?"

"Tuân mệnh."

Mạn Na theo lời rời đi, xác định người vương bận đi rồi, Hắc Cách Kiệt quay đầu lại xem kỹ Mã Ly, Hải đảng cũng đi vào Đài Loan, xem ra các tổ chức hắc đạo khác sẽ tìm thấy nhanh thôi.

Lúc trước ra toàn lệnh lũng bắt, nay cũng không nghĩ sẽ gặp loại kết quả này, tâm tư Mạn Na nhanh nhẹn, sẽ không để Mã Ly lâm vào tình huống này, lấy lý do nàng còn giá trị lợi dụng, bởi vì thân là thủ lĩnh Diêm Thủ Đảng thì sẽ không đem tâm tư đặt ở nữ nhân bên cạnh người, một khi bị người ngoài phát hiện, tất sẽ mang đến tai nạn.

Nhìn dung nhan mê man của Mã Ly, ánh mắt từ trước tới nay lạnh như băng thêm phần triu mến, hắn hiểu được, hắn không nên có tình cảm đối với nàng.

* * *

Kiều Mã Ly rốt cục tỉnh lại, suy nghĩ hỗn độn cố gắng nhớ lại vì sao mình lại mê man nằm trên giường, rất nhanh nàng nhớ lại cô gái yêu khí tà mị kia, phút chốc ngồi dậy, một ý niệm xâm nhập vào đầu —— Có người muốn giết nàng!

"Em tỉnh rồi." Hắc Cách Kiệt ngồi một bên, định thần gọt táo.

"Người đàn bà kia đâu?"

"Đi rồi."

"Đi rồi? Anh đuổi đi?"

"Đương nhiên, nếu không làm sao em có thể yên ổn ngồi ở chỗ này."

Nói như vậy là hắn cứu mình, ấn ấn vào gáy vẫn còn thấy đau, nhớ lại chính mình là bị đánh choáng váng.

"Người đàn bà kia là ai?"

"Anh nên hỏi mới đúng, em cùng người ta kết thù?"

Nàng lắc đầu, buồn bực nói: "Tôi không nhớ rõ về người đàn bà kia, càng kỳ quái là nàng cư nhiên lại bảo ta trộm cái gì đó của Diêm Thủ đảng."

Hắc Cách Kiệt trầm giọng hỏi: "Em trộm gì đó của Diêm Thủ Đảng?"

"Không có đâu! Tôi cũng không phải gián điệp hoặc CIA, không có chuyện gì sao tự nhiên lại tìm phiền toái cho mình."

Nàng còn trợn mắt nói dối sao? Vào một đêm nọ, cô gái này rõ ràng ở trước mắt hắn ăn cắp, thế nhưng này lại nói là mình oan uổng, nàng không phải thiên hạ dễ nhất dễ quên, đó là làm chuyện tốt lừa người chết

Nhưng đi thì phải nói lại, theo quan sát nàng hai tháng nay hắn phát hiện nàng không có bộ dáng nói dối, cảm tình nàng thật sự đã quên chính mình làm chuyện tốt!

Nếu là như thế này, hắn tuyệt không nương tay với nàng, cho dù bóp chết nàng cũng muốn nhớ lại chút trí nhớ còn sót.

"Này? Sao anh trùng mắt với tôi?"

"Nào có."

Rõ ràng hiện tại đang trùng mắt với nàng, còn không thừa nhận."Anh đang tức giận?"

"Anh làm sao phải tức giận?" Đôi mắt tròn từng đợt hung quang, hơn nữa lại là giọng điệu bất thiện, không phải tức giận thì là cái gì, nàng tin tưởng là người tri độn cũng có thể cảm nhận được.

"Để chứng minh anh không tức giận, cười một cái tôi nhìn xem."

Hắc Cách Kiệt nhìn chăm chú nàng thật lâu, vì mặt mũi, miễn cưỡng kéo hai bên khóe miệng lên.

Đây là tiêu chuẩn của việc trong cười mà ngoài không cười, rõ ràng là mất hứng, biểu tình không xứng đáng với việc tươi cười, ngược lại trở nên không đầu vào đầu, nàng nhìn không được bật ra tiếng cười, ngược lại chọc giận hân.

"Em dám cười anh?"

Bị khí thế của hân nhất thời dọa tới mức lui bước, không cẩn thận đụng vào xà lan phía sau giường. "Đau quá!" Nàng thống khổ kêu.

"Sao lại không cẩn thận như vậy, để anh xem xem." Gương mặt thanh lệ của nàng đau đớn khiến lòng người thay đổi, hân tắt hân lửa giận, thay thế vào đó là tấm lòng rối bời.

Ngồi bên cạnh nàng vén mái tóc ở gáy lên, có một dấu hồng nhọt nhọt, thầm trách chính mình xuống tay quá nặng, không khỏi tự trách mình, làm cho làn da non mịn trắng tinh bị đau, nhè nhẹ vỗ về da thịt, không khỏi làm người ta tưởng rằng họ đang âu yếm..

Mã Ly hơi hơi cúi đầu, đột nhiên cảm giác có một cổ ấm áp mỏng manh ở sau gáy, buồn bực quay đầu lại nhìn hân, vừa rồi hân —— Cẩn cổ nàng?

"A!" Nàng bắt giác hô lớn.

"Chỉ có một tiếng ‘a’, đây là phản ứng của em?" Ánh mắt của hân mang theo mê hoặc, thanh âm giàu từ tính thật hấp dẫn.

"Anh cẩn cổ tôi?"

"Không phải cẩn, là hôn."

"Vì sao?"

Hân chậm rãi đi lại gần, trong lúc đó hai cánh tay đem nàng vây lại, khàn khàn nói: "Em đã nói không hiểu cảm tình của việc này, vì thí nghiệm mà đi tìm nam nhân đề nghiên cứu, bất quá nghiên cứu lại thất bại, đúng không?"

"Đúng vậy!"

"Em có biết vì sao thất bại không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì em tìm lầm đối tượng, nếu là anh, tuyệt đối sẽ không thất bại."

"Anh?"

"Đến lượt anh làm đối tượng thí nghiệm thì sao?"

Nàng tiêu thụ ý tứ trong lời nói của hân nhanh hết sức, vội vàng lấy tay che miệng kêu lên: "Tôi không cần!" Hôn môi khiến nàng ghê tởm, đánh chết nàng cũng không muốn ném thử lại.

"Anh sẽ không cưỡng hôn em, trừ phi em đồng ý, hơn nữa đối tượng thí nghiệm không giống nhau, thí nghiệm khác nhau thường thường sẽ cho kết quả không giống nhau, thân là nhà khoa học em không mong tìm được đáp án chân chính?"

Lời của hân thực kích thích, nghe được lời này khiến tâm nàng ngứa ngáy, nếu hân không hôn nàng, điểm ấy thật ra không phải lo, quan trọng nhất là hân nói đúng, khác đối tượng thí nghiệm, thường thường thì kết quả thí nghiệm cũng không giống nhau, những lời này thật sự đã động vào thâm tâm nàng.

"Anh không gạt tôi?"

"Anh từ trước đến nay hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nhưng mà, vì để cho thí nghiệm phát huy hiệu quả, cho nên khi tất yếu em cũng phải phối hợp với anh."

"Như thế nào là phối hợp?"

"Ví dụ như ——" Không báo trước cầm tay của nàng đưa lên nhẹ nhàng cẩn cẩn. "Ngẫu nhiên anh hôn em như vậy, có thể được không?"

"Ừm, như vậy thật ra cũng không ghê lắm."

"Thấy không, đâu có sao?" Hân lấy môi đụng chạm giáp mặt nàng.

Mã Ly vỗ về gương mặt áp lại gần. "Hoàn hảo!"

"Nam nữ bồi dưỡng cảm tình là có bộ sậu, nếu em đồng ý, anh sẽ dạy cho em những chuyện tình cảm không tưởng."

Đề nghị này có chút mê người, nàng cân nhắc suy nghĩ đến tiền thuê vật thí nghiệm, người này tuy rằng thành thạo hung ác, nhưng cho dù là diện mạo, đáng người do với Lưu Học Văn đều hơn hẳn, quan trọng nhất là hẳn biết nấu cơm.

"Trừ lần đó ra, mỗi ngày anh sẽ nấu ba bữa cơm thật ngon cho em ăn."

"Một lời đã định." Cầm chặt tay hắn, nàng hưng phấn đồng ý. "Như vậy liền quyết định thôi."

Hắn mỉm cười, nắm chặt lấy tay nàng. "Một khi đã như vậy, có một số việc trước hết cần nói rõ ràng, từ hôm nay trở đi, em là nữ nhân của anh, biết không?"

"Biết."

"Ngoại trừ anh ra, không thể để cho nam nhân khác chạm vào người em."

"Có thể."

"Nếu có nam nhân khác mời em, theo đuổi em, em đều phải cự tuyệt."

"Hiểu được."

"Em phải tuân thủ ước định này, không thể bội ước, nếu bội ước trong lời nói ——"

"Đi, đi, bụng tôi đói quá, anh có thể làm đồ tây cho tôi ăn trước được không?"

"Không thành vấn đề." Hắn ở nàng cái trán hôn nhẹ một cái. "Ăn quả táo trước, đúng sáu giờ sẽ ăn cơm."

Nàng ngoan ngoãn nghe theo, gương mặt xanh xao vừa ăn quả táo vừa hỏi đêm nay sẽ ăn gì, hai tròng mắt nàng tràn đầy khát khao đối với bữa tối, cũng không hiểu được chính mình vừa lập lời hứa với thủ lĩnh Diêm Thủ đáng, chừng nào tồn tại ở kiếp này thì không thể thay đổi lời thề.

"Anh sẽ bảo vệ an toàn cho sinh mệnh của em." Hắn nhẹ nhàng nói xong, ý cười thâm trầm cất dấu dục hóa.

Đời này, nàng đừng nghĩ có thể trốn tránh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Tri Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Một ngày trời trong nắng ấm, là một thời tiết tốt để du lịch, nhìn nhìn lại trong tủ lạnh thấy thức ăn còn không nhiều lắm, Hắc Cách Kiệt quyết định đi ra ngoài chọn mua vài món bổ sung vào, đồng thời cũng muốn kéo người hầu kia đi.

Kiều Mã Ly nhũn mày, khi nàng chuyên tâm công tác, Jack chưa từng bao giờ quấy rầy nàng, hôm nay là phá lệ lần đầu tiên, tưởng hắn vì chuyện gì quan trọng lắm, thì ra là muốn ra ngoài mua đồ.

"Anh không phải luôn luôn tự mình đi mua sao?"

"Đúng vậy, thì sao?"

"Tôi đang làm thí nghiệm."

"Tạm dừng một chút."

"Không được."

"Không được?" Mắt của hắn híp lại, giọng điệu rất nguy hiểm.

"Không phải thời gian ăn cơm, anh không thể quấy rầy tôi, khi tôi mời anh đến nấu cơm không hề bao gồm điều kiện là tôi phải ra ngoài mua đồ."

Hắc Cách Kiệt hít ánh mắt sắc bén rồi chậm rãi tới gần, nâng chiếc cảm mềm mại của nàng lên xem kỹ, mặt thật sự nghiêm túc, trầm giọng cảnh cáo: "Anh nghĩ em không muốn làm cho rõ ràng, đây cũng là một loại nghiên cứu, nhớ rõ lại ước định của ngày hôm qua, nếu em muốn chúng ta tiếp tục nghiên cứu thì mau đi theo anh, bằng không em sẽ hối hận, cũng đừng ăn thức ăn tối nay." Một câu đánh thẳng vào vết thương trí mạng của nàng.

"Ừm... Được rồi." Nàng đầu hàng, tuy rằng chưa cam lòng lắm.

"Cô gái ngoan." Vừa lòng với thỏa hiệp của nàng, không cho nàng có cơ hội đổi ý, lập tức kéo nàng đi.

Xe chạy nhanh vào thành phố, không biết đã bao lâu rồi nàng chưa đến những con đường đầy chật người như thế này, ngoại trừ hành trình hai tháng trước đi châu Âu, tính toán khoảng một năm không bước vào nội thành Đài Bắc.

Xe chưa chạy nhanh đến siêu thị như nàng mong muốn, mà dừng lại ở một cửa tiệm cao cấp chuyên chăm sóc sắc đẹp cho nữ giới.

"Xuống xe." Hắc Cách Kiệt mở cửa xe cho nàng.

"Đi đâu?"

"Theo anh đi là được rồi." Hắc Cách Kiệt nhìn người ngoài 1m80 và khí lực hơn người, mặc kệ Mã Ly có đồng ý hay không, hắn dễ dàng đem nàng vào một cửa hàng có mặt tiền cao cấp.

Nàng hết sức không hiểu tình huống hiện tại, chỉ nghe thấy hắc Cách Kiệt nói với phục vụ viên vài câu, nàng lập tức bị năm nữ phục vụ viên vây đến kéo đi, không phân trần gì mà côi bỏ hết ý phục của nàng, tẩy rửa toàn thân thể mỹ dung của nàng, Kiều Mã Ly vừa kinh ngạc vừa bị giằng qua kéo lại suốt năm giờ đồng hồ.

Kiều Mã Ly đứng ở trước gương, nàng hoàn toàn bị thay đổi thành một người, mái tóc tán loạn được cuốn lại gọn gàng, lông mi cũng được sửa theo khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức tinh vi, chỉ còn da thịt trắng nõn là giữ nguyên, càn quét thân thể xinh đẹp hoàn mỹ sau khi được chăm sóc càng thêm xinh đẹp.

Tóm lại, ông trời sinh ra nàng vốn có gương mặt đoan trang dễ nhìn, hiện tại, chính vì vẻ xinh đẹp mà nàng dùng dùng tức giận, tìm hắc Cách Kiệt binh vãn tội.

"Anh đang làm cái gì! Vì sao dẫn tôi tới nơi này!"

Hắc Cách Kiệt đánh giá nàng từ đến chân, con ngươi đen trở nên thâm thúy, đem hết dáng vẻ động lòng người của nàng thu vào đáy mắt.

Đang lúc nổi nóng, Mã Ly sao có thể nhìn ra được dục hòa trong mắt hắc Cách Kiệt, một lòng chỉ nghĩ đến việc chất vấn hắc Cách Kiệt, vì sao nàng chưa đồng ý đã đem nàng đến cái nơi quỷ quái này, rất giống một con heo đực người ta tắm rửa cạo lông chờ làm thịt.

"Nói! Nếu như không có một lý do khiến tôi vừa ý, đừng tưởng tôi không dám đuổi anh!"

Cầm lấy ngón trỏ đang chỉ chỉ chất vấn của nàng, Hắc Cách Kiệt nhin không được ôm nàng vào lòng, môi anh nhẹ nhàng lướt qua môi của nàng.

"Anh ——" Nàng mạnh miệng. "Anh đã nói sẽ không hôn tôi, anh phá hư ước định."

"Đây không phải hôn, chỉ là thân." Hắc Cách Kiệt ôn nhu nói.

"Nhưng ——"

"Hừ, an tâm một chút chứ vội nóng nảy, tất cả mọi người đều đang nhìn em."

Nàng đưa mắt nhìn nhìn tứ phương, quả nhiên phát hiện ra rất nhiều người đang nhìn về phía này, trong khoảng thời gian ngắn nàng có chút lùi bước.

"Bọn họ tại sao cứ nhìn tôi?"

"Bởi vì em hấp dẫn bọn họ."

"Tôi?"

"Em nhìn kỹ xem." Hắc Cách Kiệt đem thân thể nàng chuyển hướng về phía tấm gương lớn, hai tay vòng ôm nàng, nói nhỏ bên tai bằng giọng khàn khàn. "Ngoại hình đẹp cũng là một loại nhân tố không thể thiếu, ngoại hình xinh đẹp của em có thể khơi mào lửa nóng dục vọng nam tính."

Nàng chu miệng thăm oán. "Như vậy thật là phiền phức."

"Chuyện phiền phức còn nhiều, chẳng lẽ em lùi bước?" Hương vị khiêu khích cùng đắc ý rất nặng.

"Không có."

"Tốt lắm."

Nàng nhất định không chịu thua trong việc nghiên cứu, hôm nay nàng mang hương vị của nữ nhân, nhưng mà đó chỉ là hình thức, hắc Cách Kiệt sẽ làm nàng ngay cả

nội tâm cũng đều có hương vị nữ nhân. Hấn sớm đã có kế hoạch, đưa nàng đến một nhà hàng cao cấp, sớm đã hẹn trước một bàn chỉ có ghế cho hai người.

"Không phải muốn đi mua thức ăn sao?" Nàng ngồi có chút lo lắng, loại nam nữ ở chung này đến bây giờ nàng cũng không có hứng thú, nói thực ra so với việc ngồi ở đây, nàng vẫn tình nguyện quay về phòng thí nghiệm.

"Không vội, chúng ta cùng đi ăn cũng không sao."

Tâm tư của nàng đều viết ở trên mặt, Hắc Cách Kiệt yên lặng thu vào đáy mắt, Mã Ly vốn kỳ quái đối với loại lãng mạn sang trọng này không có hứng thú, hấn hiểu rõ tư tưởng của cô gái này đang suy nghĩ đến cái gì, quan trọng nhất là nàng với tình cảm chưa hề thông suốt.

"Em làm nhà khoa học từ khi nào?" Thông thả hoà hoãn bớt tâm trạng khẩn trương của nàng lại, quyết định chọn tâm sự làm đề tài quen thuộc trước khi vào đề.

Nàng suy nghĩ lại. "Trí nhớ của tôi không có lưu trữ mấy thứ này."

Nàng dùng từ "lưu" trữ, có thể thấy việc nghiên cứu thí nghiệm cuồng nhiệt không phải do công tác, đã thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nàng.

"Ngoại trừ nghiên cứu, ngoài ra không có hứng thú gì khác?"

"Có thể nói như vậy, nhưng —— Gần đây nhất có thêm một hứng thú."

"Là cái gì?"

"Ăn đồ ăn anh làm nha, không cần ra ngoài liền có thức ăn ngon dâng tới tận miệng chính là hưởng thụ lớn nhất."

Nụ cười này của nàng nhìn thật chân thuần, bắt đầu xoa nắn bàn tay của nàng, phát hiện ra rằng tay của nàng thực tinh tế, không giống tay của nữ tử phương Tây, ngược lại kể tục được sự khéo léo của phương Đông, không thể nghĩ rằng đôi tay này lại có thể chế ra những dụng cụ tinh vi đến thế.

"Tay của tôi có cái gì đẹp?"

"Không chỉ đẹp, ăn cũng ngon lắm." Đôi môi nhẹ nhàng di dời đến, cánh môi duyên dáng, hai mắt nóng rực chăm chú nhìn nàng.

"Anh thật sự là quái nhân."

"Em mới quái, bình thường nữ nhân đều yêu thích nam nhân làm như vậy."

"Phải không?"

"Có cảm giác gì?"

"Giống như bị câu liếm."

Câu nói thẳng không kiêng kị gì của nàng chính là vũ khí lợi hại nhất chọc giận người khác, cho dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, vẫn là chọc đến lão hồ, công phu tán tỉnh của hấn lần đầu tiên có nữ nhân gọi là câu liếm, nàng thực là!!!!

Ánh mắt sắc bén của hấn khiến Mã Ly biết mình đã nói sai, vội vàng sửa lời nói: "Thực ra rất thoải mái, ha ha."

Hấn thấy, để hình dung nữ nhân này tốt nhất nên dùng từ "Đàn gảy tai trâu".

Tại đây không khí có chút hơi xấu hổ, Mã Ly ăn có chút kiêng kỵ, rất sợ ăn không đúng lại chọc hấn không vui, từ trước đến nay luôn có thói quen làm theo ý mình, chưa hề cảm nhận có lúc bị người khác trong coi, lúc này lại bị quản chế bởi chính đầu bếp mình thuê dùng, cũng không hiểu được vì sao lại chịu để hấn kiểm chế như thế, tóm lại, nàng bị hấn không chế.

Đem suy nghĩ của nàng thấu hiểu nơi đáy mắt, trong lòng hấn hiểu được đạo lý là từ trước đến nay nàng sẽ không buông tha mỹ thực trước mắt, xem nàng ăn thật cẩn thận, hấn thoáng mềm lòng, tuy rằng nàng không hiểu tư tưởng người khác, nhưng không muốn nàng lộ ra loại biểu tình thống khổ này.

Đem đồ ăn của mình đặt trước mặt nàng, gương mặt tuấn đạt hé ra nụ cười. "Ăn nhiều một chút, ăn đến lúc em no mới thôi."

Có một câu cổ vũ như vậy, Mã Ly chuyển buồn làm vui, lập tức cắn miếng thật lớn ăn.

Hấn lẳng lặng thưởng thức, vẫn là thích xem bộ dáng vui vẻ của nàng, xem gương mặt hạnh phúc như có toàn bộ thế giới của nàng. Nói thực ra, gương mặt đáng yêu tuân lệnh của nàng khiến người ta nhìn không được đau lòng a, dễ dàng cảm hóa tâm tư trước nay băng khốc vô tình của hấn.

Rất kỳ quái, cùng nàng ở một chỗ khiến hấn tạm quên đi thân phận thủ lĩnh Diêm Thủ Đảng của mình, thoải mái mà tự tại, không cần bộ mặt giả tạo.

Mã Ly miệng vội vàng, ánh mắt cũng không còn nhàn rỗi, ăn những món ngon trước mắt hấn đưa.

"Anh cũng ăn đi."

Nàng hào tâm thúc giục, đáng tiếc loại mặt giả dối này không thể lừa được tâm hần, mặt ngoài là nhắc nhở hần, kì thực là đang dò xét, nếu hần không ăn nổi, nàng nguyện ý vì hần giải quyết nốt.

Không khỏi lắc đầu cười, người giống như thế này trên địa cầu rộng lớn chỉ còn lại có một người.

"Mặt của em dính hạt com."

"Phải không?" Nàng lấy tay lau, lại dính hạt com mới.

Hắc Cách Kiệt lắc đầu, một cái ý niệm bỗng dung thâm nhập vào đầu, đứng lên ngồi bên cạnh nâng mặt nàng lên, không nói trước liếm đi hạt com trên môi nàng.

Mã Ly ngừng lại nhìn hần, tuy rằng chưa thích ứng nhưng không thấy chán ghét, tiếp tục ăn tực ăn, mỗi lần hạt com dính vào môi, Hắc Cách Kiệt liền vì nàng lấy môi rửa sạch sẽ, từ mặt tới tay cũng không buông tha.

Động tác như vậy lặp lại hơn mười lần, nàng buồn bực hỏi: "Nam nhân đều như vậy đối với nữ nhân sao?"

"Xem ra, mỗi cảm nhận của từng nữ nhân sẽ không giống nhau."

"Vì sao lại không giống nhau?"

"Em hỏi nhiều." Nói xong liền nghiêng nhẹ về phía sườn nàng vuốt ve, rất nhẹ, thực khiêu khích.

Bị hần làm cho nổi lên khoái cảm, nàng bắt đầu có chút choáng váng... choáng váng.

"Ừm... Tôi không biết, nhưng so với Lưu Học Văn, anh không làm người ta bài xích."

Cánh tay ôm nàng bỗng dung căng thẳng, vẻ mặt mê hoặc của nàng chống lại con người hắc ám kia, không rõ mâu quang vì sao trộn lẫn chút tức giận.

"Anh không cho em nghĩ tới nam nhân khác." Đây là một loại tuyên cáo, nàng còn chưa hiểu được, hần liền dạy nàng hôn hai bên má, đôi môi hôn kia như hàm chứa ý đồ gì đó, dọc theo má dao động dọc đến vành tai, nhẹ nhàng đùa cấn cấn.

Đã bị hần mê hoặc, Mã Ly lẳng lặng cảm thụ, hần chậm rãi tới cổ chà xát, lí trí của nàng ngay từ đầu vốn thanh tỉnh, dần dần có loại cảm giác khác thường đánh úp lại, thực thoải mái, nhưng loại thoải mái này làm người ta ý thức được nguy cơ khác, giống như bị hạ mê được.

Vì bất an muốn thoát khỏi cảm giác mê hoặc này, không khỏi đẩy hần ra để giữ lại thanh tỉnh, đối lại hần càng mạnh mẽ ôm lâu.

Một chút chuyện không thích hợp xảy ra, một cổ kỳ quái nóng chảy qua tầng da thịt, rõ ràng không lạnh lại làm cho nàng run rẩy, nàng bắt đầu sợ hãi.

"Jack." Nỗ lực để cho thanh âm của chính mình không biến điệu.

"Ừm?"

"Tôi..."

"Làm sao vậy?" Hần dùng thanh âm mê hoặc giết người không đèn mạng nói nhỏ.

"Tôi muốn đi toilet."

Hần động tác của hần dừng lại, vẻ mặt màu gì sét trùng mắt, nữ nhân này muốn phá hư không khí đang tốt đẹp sao!

"Nhanh đi." Áo nào vấy vấy tay, thật sự là vô lực.

Chạy nhanh tới toilet Mã Ly nhanh chóng thờ ra, tay kéo áo nhỏ ra xem, là lạ! Thoải mái đến ngay cả da gà đều nổi lên, may mắn không bị hần phát hiện, không biết sao, không hiểu sao lại ngược ngược khi để hần biết được phản ứng này, loại cảm giác này chưa bao giờ có, tâm tư hỗn loạn vừa bất an vừa khẩn trương lại hỗn loạn, ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn, đành phải bỏ chạy mất dạng.

Không khỏi hổ nhô khi nhìn mình trong gương, cổ bên phải bị hần cắn hiện lên nhưng vết hồng hồng, nàng thử dùng khăn tay ẩm chà một chút xem có hết không.

Bỗng dung, trong gương thoáng kinh dị khi phát hiện ra xuất hiện một vị nam tử xa lạ, nhìn thấy đối phương cầm dây thừng trong tay xem ra định hành động, lập tức hiểu được sắp bị đánh lên.

Nhưng không chỉ có một người, không biết khi nào sau lưng lại có một tên dùng dao kề cổ nàng, thấp giọng uy hiếp. "Vật gì đó của Diêm Thủ đang mau giao ra đây."

Sao lại là Diêm Thu đáng?"Tôi không hiểu anh nói cái gì."

"Không nói? Không sao, đem cô về rồi từ từ tra khảo." Thịnh linh dùng một miếng vải bịt miệng nàng.

Sau lần trước bị hôn mê, nàng sớm đã giấu vũ khí trên người, đối phương lập tức đã bị điện giật xụi lơ trên mặt đất. Từ lần trước bị tập kích nàng sớm có chuẩn bị, lập tức hướng một người khác bắn ra tua dây tê, tuy đối phương gọn gàng né tránh, nhưng cũng cho mình có cơ hội đào thoát.

Sở dĩ nàng không nghiên cứu vũ khí là vì không muốn đả thương người, chủ yếu là muốn gây trở ngại cho địch nhân đuổi bắt, tạo ra cơ hội chạy trốn chết.

Không rõ vì sao mình bị tập kích lần nữa, nhưng dù sao cũng trốn trước tính sau, sự tình không đơn giản như nàng tưởng, những kẻ không rõ lai lịch này không chỉ có hai người, tổng cộng có tám gã đánh bất ngờ, điện giật, kim gây mê, sương khói phản quang, có thể phải sử dụng toàn bộ vũ khí.

"Chết tiệt, con nhóc này không đơn giản!" Một nam tử trong đó gầm nhẹ, lập tức xuất ra tâm tư bình tĩnh lại, chỉ cần bắt được nàng, cho dù bị đánh gãy một chân cũng không tiếc!

Nhưng hắn không có cơ hội nổ súng, bởi vì không biết khi nào huyết Thái Dương của mình bị kẻ khác đánh bất ngờ, nam tử kinh dị nhìn về phía người vừa tới. "Phanh" một tiếng, không một tiếng động phản kháng liền ngã gục xuống đất.

Không cần lâu, Hắc Cách Kiệt liền giải quyết hết tám nam nhân này, mắt lạnh nhìn những gương mặt xa lạ xụi lơ trên mặt đất, trong đó có một kẻ suu tầm ra ảnh của Mã Ly, đồng phát hiện ra ngay toàn bộ những người này là thuộc bang phái Hồng Đăng của Hongkong.

Rốt cục đã tìm tới, hai trông mắt híp lại lộ ra sát khí, xem ra sự tình đã trở nên càng thêm phức tạp, không thể sớm giải quyết.

Nhưng hiện nay có một sự kiện khác làm hắn vô cùng căm tức, nữ nhân kia nhất quyết không hướng hắn cầu cứu mà lại chạy trốn thoát thân, không thể tha thứ! Thật sự là làm nhục tự tôn nam nhân của hắn, nữ nhân này cần phải mang trở về, sau đó dạy dỗ lại cho thật tốt, nếu không một ngày nào đó hắn sẽ bị nàng làm cho tức chết.

* * *

Đừng bảo là hắn sẽ không hạ độc trong cơm đi?

Mã Ly vụng trộm nhìn gương mặt giận dữ quý dị của hắn, không rõ mình chọc tới hắn điểm nào, thừa dịp hắn đến phòng bếp, vụng trộm cầm lấy cây kim bạc thí nghiệm kiểm tra bát cơm. (QH: sax: pó tay, mọi edit có mắt máu hông vậy?)

Thịnh linh sau lưng truyền đến một câu: "Nếu anh muốn giết em, em đã sớm chết, sẽ không còn ngồi ở đây ăn cơm."

Nàng bị dọa liên nhảy dựng, chẳng lẽ hắn có khinh công, mỗi lần xuất hiện đều quý mị vô thanh vô thức.

"Anh đang tức cái gì?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

"Em không biết?"

Giọng nói khiến nàng phải hết sức cẩn thận, nếu không núi lửa tùy thời cơ sẽ bùng nổ.

Nàng thật sự không biết —— Về mặt vô tội, đem mọi biểu tình viết hết trên mặt.

"Vì sao khi bị tập kích không cầu cứu anh, mà lại chạy trốn?"

Nếu hắn không đúng lúc tìm được nàng, không biết nữ nhân này sẽ chạy đi đâu, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm lớn hơn nữa.

"Tôi không muốn liên lụy tới anh thôi." Nàng là hảo tâm nha, người này sao kì vậy, cũng có nhưng chu kì vui buồn y hệt như nữ nhân, tự dừng lại tức giận, hóa ra là do chuyện tập kích vừa rồi làm cho tức giận.

"Anh đã nói em là người phụ nữ của anh."

"Tôi không phủ nhận a!"

"Anh cũng nói qua là anh sẽ dùng sinh mạng bảo vệ em."

"Nga, cảm ơn." Nàng thực đứng đắn cảm tạ, nhưng đôi mắt là duệ quang nghiêm khắc.

"Anh nghĩ em không muốn làm cho rõ ràng, là người phụ nữ của anh lại không hướng anh cầu cứu, đối với nam nhân Italy chính là sự nhục nhã lớn nhất."

Ha —— Thì ra là thế, điểm này đã làm cho hắn tức giận nửa ngày.

"Không nghiêm trọng như vậy! Anh suy nghĩ nhiều quá." Nàng cười cười pha trò, lại bị ánh mắt của hắn làm cho cảm khẫu.

"Anh không phải hay nói đùa."

Thật sự chưa thấy qua vẻ mặt này của hắn, ngực không khỏi chấn động, vừa trấn an hắn vừa tự giải thoát vòng vây của hắn, nàng giải thích: "Lúc ấy tình huống nguy cấp, tôi không nghĩ nhiều như vậy, chỉ biết là chạy trốn chết, căn bản là không rõ phương hướng, đương nhiên không nghĩ đến việc cầu cứu ——" Lời chưa nói ra đã bị tiếng của Nhược Băng đánh gãy.

"Mã Ly! Minh thu được tín hiệu cầu cứu của bạn, chuyện gì xảy ra!"

Xem đi, người quả nhiên không thể nói dối, thật sự là tự nhận ác quả, biểu tình của hắn không khỏi thịnh nộ, nàng đúng là hết nói mà. Như thể tình được phao cứu sinh, nhanh như chớp vọt tới bên cạnh Nhược Băng, kéo nàng thoát khỏi tình thế nguy cấp trước nói sau.

"Cái gì! Bạn bị tập kích!" Nhược Băng khản trương hỏi.

"Ừ, đối phương ước chừng có tám người."

"Biết lai lịch bọn họ không?"

"Đến từ vùng bên ngoài, hình như là Hongkong."

"Bọn họ nói cái gì gì đó? Chẳng lẽ là vì khoa học kĩ thuật của bạn, nếu không bọn họ sẽ không thể tìm ra bạn!"

Về mặt Mã Ly thoáng chốc ngừng lại, Nhược Băng là người duy nhất qua lại nơi đây với Mã Ly, sở dĩ nàng cùng Mã Ly quen biết, năm năm trước khi đang điều tra manh mối của tổ chức tội phạm buôn bán trái phép lần mò vào Đông u, ngoài ý muốn đã phát hiện ra chuyển buôn bán lớn nhất từ trước tới nay, vật phẩm bọn họ giao dịch lại là người vô cùng đặc biệt, giá cao hơn trước gấp ngàn lần.

Lúc ấy nghĩ rằng nhất định không phải nhân vật tầm thường, có lẽ là nguyên thủ quốc gia hoặc nhân vật chính khách quan trọng, không thể tưởng được là cô gái trẻ tuổi, đó là lần đầu nhìn thấy tình huống nguy hiểm của Kiều Mã Ly.

Sau khi nàng cứu Mã Ly ra, mới hiểu được thì ra Mã Ly nhà khoa học thiên tài mà tướng quân Lôi Bá Nạp mơ ước, nàng mang theo Mã Ly chạy trốn tới nước Mỹ, vì trốn tránh, lựa chọn đi vào Đài Loan. Đến tận hôm nay chính phủ Đông u vẫn nghĩ nàng ở Châu Mỹ, không biết nàng sớm đã thay đổi thân phận, Kiều Mã Ly là cái tên lấy sau khi vào Đài Loan, từ nay về sau ẩn cư tại nơi núi rừng hẻo lánh.

"Yên tâm, bọn họ không phải do Lôi Bá Nạp tướng quân phái tới."

"Làm sao bạn biết?"

"Đây cũng là nguyên nhân mình và bạn đều không hiểu, bọn họ tập kích mình tựa hồ là do tìm thứ gì đó ở chỗ mình."

"Tìm cái gì?"

"Bảo vật bị trộm của Diêm Thủ đảng."

"Cái gì! Sao bạn lại có quan hệ với Diêm Thủ Đảng?"

"Mình cũng đang buồn bực đây, đã hơn một lần rồi"

"Hơn một lần?" Nhược Băng trừng lớn mắt, kinh ngạc hỏi. "Bạn bị tập kích không phải lần đầu tiên?"

"Ừm." Mã Ly lên tiếng như không phải việc liên quan đến mình.

"Sao lại không nói sớm cho mình biết!"

"Khản trương cái gì, mình không sao cả."

"Đây không phải chuyện đùa, nếu có quan hệ tới Diêm Thủ đảng, sự tình trở nên vô cùng nghiêm trọng, rốt cuộc tại sao lại xảy ra chuyện này!"

"Không biết." Nàng nhún vai, không cảm thấy sự tình nghiêm trọng như vậy.

"Mã —— Lị ——" Nhược Băng quả thực muốn bóp chết nữ nhân trì độn hết thuốc chữa này.

"Được rồi, đừng giương nanh múa vuốt như vậy, mình cũng đang tự hỏi, không rõ vì sao bọn họ lại tìm mình để lấy lại gì đó của Diêm Thủ đảng." Lỗ tai khiếp đảm, Nhược Băng nóng giận thực đáng sợ.

Chuyện này thực sự rất kì quái, Mã Ly sẽ không nói dối nàng, Nhược Băng bình tĩnh tự hỏi, đem tư liệu trong đầu lướt qua một lần, tự hỏi qua lại, nghĩ như thế nào cũng không ra, Mã Ly không có lí do gì để có quan hệ với Diêm Thủ đảng, căn cứ vào tình báo thì kẻ trộm đi của Diêm Thủ đảng là cô gái mười bảy tuổi, sao lại chỉ nhằm vào Mã Ly?

Đột nhiên, nàng nhìn ra manh mối trên mặt Mã Ly, một loại ý tưởng chấn động trong đầu nàng.

"Gương mặt này là gì, bạn làm sao mà nhìn giống quái vật vậy?"

"Ông trời, mình sao lại không nghĩ tới, bạn ——"

Mã Ly buồn bực kiểm tra chính mình, không rõ chính mình đã xảy ra vấn đề gì khiến Nhược Băng há hốc miệng không thể ngậm lại.

Nàng phải xác nhận lại, bởi vì thời gian Mã Ly đi châu Âu cũng là thời gian Diêm Thủ đảng tuyên bố lòng bất người.

"Ba tháng trước bạn đến u châu làm cái gì?" Nhược Băng kích động cầm lấy tay nàng, hỏi.

"Xem triển lãm, bạn có biết mà."

"Thật không? Có chuyện gì khác không tầm thường phát sinh không?"

"Ngoại trừ tất cả đều nhằm chán, đâu còn cái gì mới mẻ."

"Bạn nhất định có che giấu cái gì, mau nói thật đi." Đôi mắt lợi hại trừng to không cho phép nàng nói dối.

"Mình không có gì để giấu diếm a, mỗi ngày xem một chút triển lãm, hoàn toàn không có chuyện gì mới mẻ phát sinh, ngoại trừ ——" Nàng đột nhiên dừng lại.

"Mã Ly?" Một đôi mắt lợi hại nhận thấy được khác thường của nàng, Mã Ly nhất định là đang nghĩ tới điều gì.

"Không thể nào, chẳng lẽ..."

"Bạn nghĩ tới điều gì?"

"Cái kia... Mình từng thu thập một thu thập một ít vật thí nghiệm ở chỗ đó..., nhưng.. không phải là chuyện gì quang minh chính đại."

Nhược Băng quan sát thần sắc của nàng, can đảm nói ra suy luận. "Bạn ăn trộm?"

Nàng chột dạ gật đầu.

"Bạn trộm cái gì? Ở nơi nào?"

"Không phải cái gì... cùng lắm thì gì đó..."

"Mã Ly ——"

"Yên tâm, mặc kệ mình trộm cái gì, cũng không phải danh sách Diêm Thủ đảng, ngọc bích hoặc trường sách, lại càng không cùng Diêm Thủ Đảng có liên quan, hưởng chi... vật kia... là tiện tay nên mới..."

Tiện tay nên? Càng nói nàng càng thấy tội nghĩa.

"Nếu như là thứ gì đồ phổ biến, có gì phải giấu diếm?"

Mã Ly có điểm chột dạ. "Dù sao... chỉ biết không có gì là được."

"Nếu không có gì, bạn giải thích chuyện tập kích như thế nào?"

"Có lẽ bọn họ nhằm mình với người nào đó chứ, bạn không phải đã nói người trộm của Diêm Thủ Đảng là cô gái mười bảy tuổi sao."

"Đúng vậy, mình cùng Thiệu Phàm tra xét lâu như vậy, vẫn không thể tìm được tư liệu, mình hiện tại đã hiểu được nguyên nhân là vì sao, cũng đã biết tên cô gái kia là ai."

"Là ai?"

"Đó, là, bạn."

Mã Ly khựng lại, kháng nghị nói: "Đừng nói đùa!"

"Mình không hay nói đùa!" Nàng bước về phía Mã Ly, nàng tuyên bố đem đáp án chuyển hướng. "Không thấy có, cô gái mười bảy tuổi có gương mặt phương Tây, khuôn mặt của bạn so với tuổi thật trẻ hơn gần mười tuổi, hơn nữa trong mắt người khác rất dễ bị nhầm là người phương Tây, tất cả mọi người đều nghĩ sai rồi!"

"Không thể nào..." Suy luận này rất thái quá.

"Bạn gặp phải không chỉ một lần chịu tập kích, đó chính là chứng minh tốt nhất, bạn may mắn vì bọn họ nghĩ có thể sai đối tượng, cho nên ba tháng này bạn mới có thể bình an vô sự, nếu không lấy của thể lực Diêm Thủ Đảng, bạn không có khả năng sống lâu như vậy, nhưng hiện tại xem ra Diêm Thủ Đảng nhất định cũng phát hiện ra mình tìm lầm phương hướng, bạn chịu nhiều tập kích đó chứng tỏ cho việc bọn họ đã điều tra ra người, mình lo lắng kế tiếp sẽ có càng nhiều nguy hiểm."

Suy luận của Nhượng Băng khiến nàng á khẩu không trả lời được, nàng không hề nghĩ tới chuyện chọc tới Diêm Thủ Đảng.

"Bạn rốt cuộc trốn đi cái gì vậy, khiến cho toàn bộ thế giới đều ở đuôi bắt bạn?"

"Không phải cái gì... cùng lắm thì là cái gì đó."

Bất kể Nhượng Băng ép hỏi như thế nào, nàng từ đầu đến cuối vẫn không chịu nói ra, điểm ấy nằm ngoài ý muốn của Nhượng Băng, cũng phát giác thái độ của Mã Ly không tầm thường, dựa trên cá tính cố chấp của Mã Ly, sợ muốn hỏi rõ nguyên nhân cũng không phải chuyện dễ dàng. Để dự phòng mọi chuyện, nàng chạy nhanh về để cùng Hắc Ung thương lượng, về nguyên nhân chính tạm gác lại về sau tìm tòi nghiên cứu cũng không muộn.

"Trong khoảng thời gian này bạn tạm thời chia cửa ra, ít nhất để nơi này an toàn, chờ mình cùng n Thác gặp Thiệu Phàm thương lượng rồi sau mới quyết định." Việc này không nên chậm trễ, Nhượng Băng tức khắc đòi phòng nghiên cứu.

Mã Ly bên trong còn đang khiếp sợ, trong miệng lúng ta lúng túng nhớ kỹ. "Không phải chứ... Đừng nói người kia lại là thủ lĩnh Diêm Thủ đảng đi?"

"Em đang ở đó làm bầm lầy bầu cái gì vậy?" Jack đột nhiên xuất hiện, dọa nàng giật mình nhảy dựng.

"Thì ra là anh." Nàng nhẹ nhàng thờ ra.

"Băng hữu của em đâu?" Hắc đem cả phê cùng bánh ngọt vừa nướng đặt lên bàn.

"Vừa mới đi." Nàng ngồi xuống cầm lấy tách cà phê hắc đưa, miệng cắn tiếp một miếng bánh ngọt. "Oa, ăn thật ngon, anh mua sao?" Hắc lắc đầu, Mã Ly trừng lớn mắt. "Anh làm." Hắc gật đầu.

"Anh thật sự rất lợi hại nha!" Nhìn hắc bằng ánh mắt khâm phục, nhưng lập tức lại nghĩ tới cảnh cáo của Nhượng Băng, nếu Diêm Thủ Đảng thật sự tìm đến chẳng phải sẽ làm Jack phiền hà sao, đột nhiên phát giác ra Jack đã chiếm một vị trí rất lớn trong lòng nàng, nàng hy vọng Jack không gặp phải nguy hiểm sẽ phát sinh.

Xem kỹ gương mặt của nàng, vốn định tiếp tục trách cứ nàng chuyện lúc trưa, nhưng hiện tại lại quan tâm muốn biết nàng vì sao mà lo lắng.

"Em có tâm sự."

"Anh nhìn ra được?"

"Đương nhiên, nam nhân sẽ chú ý nhất cử nhất động nữ nhân của anh ta, anh cũng không phải ngoại lệ, làm sao vậy?"

"Ở cùng tôi, anh sẽ gặp phải nguy hiểm."

"Vì sao?"

"Tôi có khả năng đã gặp phải hắc đạo."

"Nghĩa là như thế nào?"

"Nhượng Băng lần trước và lần này bị tập kích, có lẽ là do Diêm Thủ đảng của Italy phái đến."

"Đang bình thường làm sao có thể gặp Diêm Thủ Đảng được?"

"Chuyện này... Nói ra thì dài dòng, vì an toàn của anh, anh tốt nhất mau rời đi." Miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng có chút không muốn.

Hắc nhíu mày. "Em lo lắng cho anh?"

"Ừm." Nàng gật đầu.

Hắc Cách Kiệt cẩn thận quan sát thần sắc của nàng, dùng giọng điệu am hiểu nói. "Em là lo lắng cho an nguy của anh, hay là sợ về sau không có mỹ thực ăn?"

"Ừ... Thực sự mà nói... là cả hai." Nàng đáp thật sự chột dạ.

Ồi! Sớm nhìn thấu con người nàng, thật sự là làm người ta vừa yêu vừa hận, quên đi, xem suy nghĩ thực của nàng, hắc cũng lười so đo, dù sao món nợ này không sớm thì muộn cũng cùng nàng tính sổ, chỉ là thời điểm chưa tới mà thôi.

Nhưng, tình cảnh của Kiều Mã Ly lúc này ngày càng nguy hiểm, hắc nếu tiếp tục ở trong này, địch trong tối ta ngoài sáng, chỉ sợ không thể chân chính

bảo hộ nàng.

"Được rồi, anh sẽ rời đi."

"Thật sự?" Không thể tưởng được hắn lại đáp ứng nhanh như vậy, nàng ngược lại cảm thấy có chút mất mát.

"Anh tạm thời quay về Italy, sau một thời gian sẽ trở về, nhưng trong lúc này, em phải bày ra thật nhiều cơ quan phòng vệ thật tốt, đừng để cho người ta có thời cơ."

"Tôi biết."

Đêm đó, khi nàng ngủ say thì Hắc Cách Kiệt đứng ở một bên, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng cả một đêm, vì bảo hộ nàng, hắn phải rời đi một thời gian, có Trầm Nhược Băng cùng Hắc Ứng bảo hộ nàng, tạm thời không có gì lo lắng. Mà hắn, phải âm thầm giải quyết những bang phái có mưu đồ bất lương đối với Mã Ly.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nhược Băng quan sát Mã Ly thật kĩ một thời gian, càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp, nữ nhân này cũng thờ dài vậy là đương nhiên đã hiểu?!

"Làm sao lại nhìn mình chăm chăm như vậy?"

"Bạn không giống lúc trước."

"Vì sao không giống lúc trước?" Nàng không biết là chính mình có cái gì không giống.

"Trở nên ưu tư." Nhược Băng hạ ngay cái kết luận.

"Ưu tư?"

"Chính là việc đa sầu đa cảm, hiếm thấy nha."

Quả thực, không biết sao, thiếu Jack, nàng lại có cảm giác cạn sạch sức lực, thời gian Jack đi tính đến thời điểm này mới có mười ngày.

"Không phải bạn yêu hắn rồi chứ?" Hiểu ra, đột nhiên Nhược Băng trừng lớn mắt.

"Yêu ai cơ?"

"Ngoại trừ Jack thì còn ai vào đây?"

"Phải, mình nổi lên phản ứng hóa học nên đã yêu hắn." Nàng khoa trương nói xong, ai ngờ lại rước đến sự xem thường của Nhược Băng, vốn tưởng rằng Mã Ly đã thông suốt, ai ngờ bản tính vẫn không hề thay đổi, lại khiến nàng cao hứng bực bực một hồi.

"Mình thấy, muốn tìm cho bạn một chàng trai vừa ý, ngoại trừ đến ngoài hành tinh khác tìm."

"Ừm, nếu tìm được, mình nhất định thử xem, cũng có nhiều giá trị nghiên cứu."

Ôi! Nàng biết! Trong đầu Kiều Mã Ly chỉ có nghiên cứu và thí nghiệm. "Không thể nói chuyện với người này, nói chuyện chính đi, bạn rốt cuộc là trộm đi thứ gì của Diêm Thủ Đảng?"

"Chuyện này miễn bàn."

"Vì sao lại không đề cập tới, việc này liên quan tới tính mạng của bạn đó!" Nhược Băng nhìn về phía chồng mình "Hắc Ứng". "Uy, anh xem có biện pháp nào có thể dùng để biết rốt cục nàng ta trộm cái gì?"

"Em muốn anh tra khoản nào?" Hắn nhún mày.

"Để có thể tìm ra chân tướng, không cho cô ấy chịu khổ một chút cũng không được." Bềnh tình khi trong miệng có ý định dọa nàng.

"Hắc Ứng" chậm rãi đi về hướng Mã Ly. "Treo cổ hay điện giật, cô có thể chọn một cái."

"Anh cho là tôi không thể chịu được tra khảo? Toàn bộ khổ hình ở Đông u đều không làm gì được tôi." Mã Ly bình tĩnh nói.

"Đương nhiên, cô là nhà khoa học hàng đầu, đương nhiên có phương pháp bảo vệ bản thân trước tra khảo."

"Biết là không có tác dụng, làm chi cho uổng phí lực."

"Trước mặt vợ tôi làm ơn để cho tôi chút mặt mũi đi, cô có biết, tôi không thể cự tuyệt ánh mắt xinh đẹp của cô ấy không."

"Thắc..." Nhục Băng chìm đắm trong đồng tử đầy thâm tình của hắn. Không đúng nha, chính sự đã làm xong đâu!

"Tôi đi, không quấy rầy các người nói chuyện yêu đương." Nói xong, liền đi thẳng trở về phòng.

Nhục Băng thở dài, quay đầu lại trừng mắt nhìn "Hắc ưng". "Vì sao không ép hỏi nàng?"

"Nghiêm hình bức cung năm đó của chính đảng Đông u còn không thể ép cô ấy đi vào khuôn khổ, em tưởng chúng ta làm được sao? Đừng quên, cô ấy là nhà thiên tài khoa học Nies. Kiêu."

Nhục Băng kinh ngạc nói: "Anh biết tên thật của Mã Ly?"

"Trước khi gặp em, chính phủ Đông u đã ra giá cho anh giết chết cô ấy." Đến hôm nay mới biết được chuyện này, Nhục Băng giật mình, không thể ngờ còn phát sinh ra tình huống này, nói đến giết người đương nhiên nói tới sát thủ "Hắc Ưng" vang danh nước ngoài.

"Sau đó thì sao?"

"Anh không đáp ứng."

"Vì sao?"

"Không vì sao! Muốn giết ai là tùy vào cao hứng của anh."

Nhục Băng dài mặt, lạnh lùng liếc hắn.

"Làm sao vậy, gương mặt sao khó coi vậy?"

"Không giết cô ấy, lại đáp ứng giết em."

Khóe miệng của hắn hiện lên nụ cười quỷ quyệt, nàng vừa ý thức được ý định của hắn liền bị hắn kéo mạnh vào trong lòng ôm hôn, hôn đến mức nàng thiếu chút nữa hít thở không thông, tức giận lấy tay đánh hắn không thể nê hà.

"Anh chỉ thấy không biết Trầm Nhục Băng là người như thế nào lại có thể khiến cho giới hắc đạo tán loạn như vậy nên mới có hứng thú, còn muốn giết hay không thì gặp rồi mới quyết định."

"Sau đó thì sao!" Nàng có chút giận dỗi, con mắt lãnh ngạo sáng lóe khiêu khích

"Kết quả như thế nào, em có biết mà."

"Quá mức! Anh dựa vào cái gì mà quyết định, cẩn thận em đem anh tống vào nhà giam—— Đây —— Anh làm gì!" Nút thắt ở ngực không biết khi nào đã bị hắn cởi bỏ, lộ ra một nửa phong cảnh.

Đáng giận! Thủ pháp của người này ngày càng cao siêu.

"Thiên đường địa ngục anh đều đã mang theo em, đời này em không thể trốn thoát, hiện tại chúng ta lên phòng trước đã."

m thanh kháng nghị biến mất ở sau cửa phòng, tiếng động ngẫu nhiên truyền ra từng trận nỉ non.

Mã Ly nhìn đôi nam nữ ân ái kia, trong lòng đều loạn lên. Không biết đã gặp qua bao nhiêu tiết mục vợ chồng này nhu tình mật ý rồi, nàng luôn thờ ơ, nhưng lúc này lại nổi lên tám lòng ngưỡng mộ, bóng dáng Jack tự động nổi lên trong lòng. Vỗ vỗ ngực, nàng đã yêu Jack? Thật sao?

Nàng không khỏi lắc đầu bật cười, yêu là cái gì, nàng không rõ, nếu yêu là làm cho một người mất ăn mất ngủ, trà không nhớ cơm không nghĩ, vậy thì nàng phải yêu nghiên cứu khoa học kỹ thuật mới đúng.

Nàng không phủ nhận mình nhớ Jack, nhưng đại bộ phận của nội dung nhớ nhưng là nhớ đến một bàn đầy mỹ vị ngon miệng, thậm chí mỗi ngày mơ đều thấy, nàng khẳng định mình là do mỹ vị hấp dẫn mới nhớ đến hắn, nói là nhớ nhưng, phải chăng gọi là tiếc nuôi thì phù hợp hơn. (Meg: biến thái quá Mã Ly ơi, soái ca không nhớ mà lại nhớ đồ ăn T_T)

(QH: Bởi vậy anh mới tức chết đó muội)

Từng đoạn suy nghĩ hàng đêm khiến nàng bị bóng đè, ngẫu nhiên bừa bãi xâm nhập giấc ngủ ban đêm làm nàng mê man, nhà cầm quyền của thế giới có

đã tâm lớn bắt nạt nghiền cứu chế tạo vũ khí nguy hiểm. Nàng sớm học được cách đóng băng tâm tư của mình, không nghĩ ngợi thêm cũng không có dục vọng hay yêu cầu xa vời gì, tham vọng và thù hận sẽ làm suy yếu khả năng chịu đựng của bản thân, vì nàng đủ lý trí, mới có thể vượt qua những ngày tàn khốc kia, cũng có thể ở nơi hẻo lánh này mà ẩn cư cuộc sống, Jack xâm nhập vào cuộc sống của nàng, nàng không ghét hắn, nhưng là không có nghĩa là nàng đã yêu người này.

Tin tưởng nghĩ qua một lát, nàng quyết định sẽ quên nam nhân cường thế bá đạo này (Meg: sao lại quên???Nhớ kĩ vào chứ ^_^) ——

* * *

Hắc Cách Kiệt xem kỹ tư liệu trong tay, băng Thái sơn cung cấp tiền vẫn không làm gương mặt hắn thay đổi, nhưng khi nhìn tập tư liệu trên tay thì cũng khó mà dấu nổi tâm kinh ngạc.

Diêm Thủ Đẳng có mạng lưới tình báo trải rộng khắp thế giới, về thân phận Mã Ly, Cường Sâm có tin tức mới, lúc này mới đem tư liệu tình vi nhất trình báo trước mặt thủ lĩnh.

"Cô ta không phải nhà khoa học bình thường." Cường Sâm nhắc nhở.

Thân phận Kiều Mã Ly là hư cấu, nàng vốn tên là Nies. Kiều, là một nhà khoa học thiên tài, nàng từng viết ra một thứ vũ khí có thể hủy diệt trình tự thế giới, nếu đem dự án này chế tạo thành vũ khí, ai có thứ vũ khí này tương đương với việc nắm được toàn bộ thế giới, nếu thứ vũ khí này rơi vào tay kẻ có dã tâm, hậu quả chắc chắn không thể chịu nổi.

Hắc Cách Kiệt ngạc nhiên lâm vào những suy nghĩ sâu xa, kinh ngạc với những gì nàng đã trải qua, vốn tên là Nies. Kiều nàng là nhà khoa học mà chính phủ Đông u truy nã, nhưng việc làm hắn để ý nhất là cuộc sống năm năm trước của nàng, cũng không khác gì dân chạy nạn, bị kẻ có dã tâm lớn như Lôi Bá Nạp tướng quân bắt rồi chịu đựng đủ loại khổ hình, nàng làm sao sống nổi khi bị những khổ hình kia hành hạ hàng ngày?

"Cô gái này có năng lực để hủy diệt tổ chức." Cường Sâm lại nhắc nhở, nhà khoa học mà các quốc gia lớn kiêng kỵ lại trộm thứ gì đó của Diêm Thủ Đẳng ắt phải có mục đích, địch nhân đáng sợ như vậy phải nhanh chóng tiêu diệt, nhưng thái độ quá mức bình thần của thủ lĩnh khiến cho mọi người phải buồn bực.

"Cô ấy không phải địch nhân." Hắc Cách Kiệt rốt cục mở miệng.

"Nhưng mà ——"

"Ta biết điều gì là quan trọng, cô ấy không uy hiếp được tổ chức."

Ý muốn của thủ lĩnh nhanh chóng thay đổi ngoài ý muốn của Cường Sâm, thủ lĩnh vừa đi một chuyến đến Châu Á, không biết chuyện gì đã làm hắn thay đổi tâm ý?

"Từ khi ngài hạ lệnh từ bắt giữ đến bảo vệ cô bé kia, trong tổ chức có rất nhiều suy đoán."

Ta thay đổi chủ ý, nữ nhân này có giá trị lợi dụng đối với tổ chức, bảo mọi người tiếp tục giám sát châu Mỹ và châu Á, đừng gây trở ngại gì cho cô bé kia."

"Người xem trọng cô bé kia." Cường Sâm lớn mật đoán.

"Không sai, cô bé kia rất dễ thương."

"Muốn nàng làm tình nhân thứ 11?"

Hắc Cách Kiệt trầm mặc một lát, không trả lời Cường Sâm ngay mà nói."Nói cho cấp dưới, cô bé kia là người của ta, ai dám động đến cô ấy, giết không tha."

Lần đầu tiên thấy thủ lĩnh kiên trì như thế chỉ vì nữ nhân, tuy rằng là lấy giá trị lợi dụng, nhưng hắn nhìn ra được, thủ lĩnh hình như đang chú ý đến cô gái kia.

Nữ nhân là họa thủy, từ trước đến nay đối với nữ nhân chỉ có lý tính lãnh huyết không có tình cảm, một khi động lòng với nữ nhân, đều không phải phúc của tổ chức, Cường Sâm liên tục không ngừng nhắc nhở."Nếu đem cô gái này làm tình nhân thứ 11, tôi lo lắng Hải đẳng sẽ có dị nghị, Hải trưởng lão vẫn hy vọng ngài nhanh chóng lấy Hải Mạn Na." (Meg: sao mún xắn quần nhảy vào bịt miệng Cường Sâm thế nh >_<, hằng="" tỷ="" đề="" muội="" xông="" vào,="" đừng="" giữ="">

(QH: Ôm lại, đừng muội, để còn kịch hay mà xem mờ...)

Hắc Cách Kiệt lộ sắc mặt hờn giận."Loại hôn nhân này có gì phải gấp? Nói cho bọn họ, ta chưa cho phép thì đừng nhúng tay vào chuyện của ta."

Hải đẳng tuy là bang phái trên biển lớn nhất, liên minh với Diêm Thủ đẳng không khác gì hổ mọc thêm cánh, cũng bởi vậy nên hắn mới đáp ứng hôn nhân cùng cháu gái Hải Mạn Na của Hải trưởng lão. Nhưng mấy tháng gần đây Hải đẳng ý vào quan hệ hôn nhân, càng ngày càng nhúng tay can thiệp sâu vào chuyện tình hình của tổ chức, bây giờ muốn xen vào chuyện riêng của Hắc Cách Kiệt.

Lợi ích từ liên minh cần suy tính thêm, chỉ cần nhiều lợi, mọi thứ đều có thể chấp nhận, nhưng hiện tại có chút bất đồng, Hắc Cách Kiệt bỗng chần chừ, bởi vì hắn gặp Mã Ly, lập nhiều lời thề sinh tử với nàng, vị trí đệ nhất phu nhân Diêm Thủ Đàng thủ lĩnh vốn nên dành cho Mã Ly, vốn đã không dành cho Mạn Na.

"Khi cần thiết, phá bỏ liên minh với Hải đảng."

Cường Sâm vô cùng kinh ngạc với quyết định này. "Đây là quyết định nghiêm trọng, Hải đảng chịu nhọc, tất nhiên đối với tổ chức sẽ bất lợi."

"Ta biết, cho nên ta muốn người âm thầm bắt đầu bố cục, đây là sở trường của người."

Nhìn biểu tình của thủ lĩnh, hắn giật mình nói: "Vì cô bé kia, có đáng sao?"

Hắc Cách Kiệt mỉm cười, không cho Cường Sâm thêm tin tức. Cường Sâm lúc này càng xác định chắc chắn khả năng, thủ lĩnh quyết định thật, cô gái này rốt cục là người thế nào lại có thể làm cho hắn hạ quyết định trọng đại, thậm chí sẵn sàng không tiếc cùng Hải đảng quyết đấu?

"Chuyện của ta đều đúng mực." Tò vè dừng đề tài ở đây, hắn không muốn bàn tiếp, tiếp tục thảo luận chỉ càng lộ nhiều cảm tình của bản thân, Cường Sâm thông minh sẽ hiểu được chừng mực.

Cường Sâm theo lời lui ra ngoài, cô gái kia như thế nào? Tóm lại, việc cấp bách là bắt đầu bày ra chiếc cuộc quyết đấu với Hải đảng, dù sao sớm muộn gì hắn cũng sẽ gặp cô gái kia thôi, hy vọng thủ lĩnh lựa chọn đúng, nếu không cùng cái loại nữ nhân này trở thành địch nhân, chính là chuyện đáng sợ nhất.

Cường Sâm đi rồi, Hắc Cách Kiệt đứng lặng bên bệ cửa sổ trầm tư thật lâu sau, nếu đã biết qua thân phận của Mã Ly, hắn càng không an tâm với nàng, hắn hiểu được ý tứ của Cường Sâm, đề ý quả một nữ nhân sẽ làm bại lộ nhược điểm của mình, cũng cung cấp cơ hội cho địch nhân xâm nhập, hơn nữa Mã Ly không phải nữ tử bình thường, nàng là hắc bạch lưỡng đạo, thậm chí làm toàn bộ thế giới mơ ước.

Không thể tưởng được nàng thật sự quá giống dân chạy nạn khó trách nàng luôn nghĩ ra công cụ bảo vệ, vừa nghĩ tới bộ dáng của nàng không khác gì lang thôn hồ yết, không khỏi bật cười, càng thêm thương tiếc nàng.

* * *

Một bóng dáng yếu đuối chậm rãi tới gần, không cần xoay người cũng biết, là vị tình nhân thứ nhất của hắn, là nơi tối nay hắn đặt chân.

Một đôi tay mềm mại như nước như ngọc phủ lên tấm lưng rộng anh tuấn của hắn, dâng lên đôi môi thơm của nàng. Hắn không có ngăn cản, để nàng hôn hạ mình.

"Anh không vui?" Nàng hỏi, một đôi mắt đẹp như thủy ngân sương mù cất giấu cơ trí, nàng là tình nhân thông minh nhất, tâm tư cũng rất tinh tế.

"Sao thấy được?" Hắn cười hỏi, cho phép nàng dò xét.

"Anh là người đàn ông của em, tâm tình của anh, ý tưởng cùng cảm xúc đều ở bên em, nếu anh không tiết lộ, em sao lại cảm giác được?"

Nàng thông minh nên biết chừng dừng lại, bởi vì biết rõ tính tình Hắc Cách Kiệt, nữ nhân không dám chọc giận hắn, tâm tư của hắn từ trước đến nay thần bí phức tạp, đòi hỏi nói ra tâm tư của mình ngang bằng đòi hỏi chỉ ra đường chết, nàng tình nguyện lựa chọn không biết, mới có thể làm hắn sùng ái, Hắc Cách Kiệt không phải kẻ để người khác nhìn thấy tâm tư mình.

Hắn thoáng chút ý cười lãnh khốc, nàng xem như thông minh, không giống các tình nhân khác vát óc suy nghĩ tìm cách đoán tâm tư hắn, đoán hắn, lại không tìm được đường vào.

Nàng khẽ vuốt vài sợi tóc trước trán, mùi hương thân nhiên bay, cố ý để hắn ngửi thấy mùi hương cơ thể mình, không khỏi nghĩ tới mái đầu rối bù của Mã Ly, tóc nàng chỉ có mùi hương của dầu gội, trên người thường mùi vị nước thí nghiệm, cứ chỉ thô tục lại không cao nhã, căn bản không giống con gái, nhưng vì sao có thể dễ dàng trên choker trái tim của hắn?

"Vì sao em muốn hiểu rõ anh?"

"Đây từng là nguyện vọng của tất cả nữ nhân yêu anh."

"Nguyện vọng? Có gì hay ho sao?"

"Anh lạnh lùng bình tĩnh lại lý trí như vậy, cho dù anh ôn nhu thế nào, nhưng em biết, không ai bước nổi vào nội tâm anh, cho dù tiến vào, cũng sợ không dậy nổi."

"Em sợ sao?" Nàng gương mặt của nàng lên.

Nàng gật đầu. "Ai có thể không sợ anh đâu? Nếu có người không sợ anh, nhất định là người ngoài hành tinh."

Người ngoài hành tinh, hắn cười đến thần bí, nói cho cùng, nữ nhân kia đúng là người ngoài hành tinh, mấy bận chọc hắn cũng không biết, các nữ nhân khác đều sợ hắn, Mã Ly lại nói chuyện thẳng thắn với hắn, làm hắn tức giận rồi sau 3 phút lại quên sạch.

Không biết tại sao, hấn xúc động muốn cười, hấn nở nụ cười, cười đến thoải mái mà vui sướng, bất thành linh lại khiến vị tình nhân thứ nhất sợ hãi, chưa bao giờ thấy Hắc Cách Kiệt lại không che giấu chút cảm xúc nào như vậy, nàng mê hoặc, trở nên không biết làm sao.

Hấn hiểu được nguyên nhân, vẫn buồn bực chính mình vì sao trước mắt Mã Ly có thể mở rộng lòng theo đuổi, bởi vì hấn gặp được một nữ nhân kì quái như Mã Ly. Mã Ly không chỉ có giá trị lợi dụng, không chịu ảnh hưởng người khác mà dao động, ngoài ra còn có một nguyên nhân trọng yếu, chính là Mã Ly không có cảm tình của nữ nhân bình thường, không phải là nàng không có, có lẽ nàng đầu đi, giấu đến mức ngay cả chính nàng cũng không tự biết ở đâu.

Khó trách nàng hấp dẫn hấn như thế, lòng của nàng thuần khiết, một xử nữ thanh tịnh không để ai làm bẩn. Giờ phút này Hắc Cách Kiệt hiểu được mình đã tìm được bảo vật, hấn muốn nàng ở nào, nàng đã đoạt được trái tim hấn, nếu nàng tự tìm phiền toái đoạt đi thứ quan trọng của hấn, như vậy hấn cũng sẽ tìm được.

"Nghỉ ngơi đi!" Hấn nói với tình nhân.

"Anh phải đi?" Nàng kinh ngạc.

"Anh còn có việc."

"Nếu em nói sai gì, xin tha thứ em." Nàng đuổi theo cầu xin.

Hắc Cách Kiệt vỗ về mặt của nàng, cúi đầu hôn môi, cười nói: "Đi ngủ đi, anh muốn xa nhà một thời gian." Tiếp theo liền xoay người không chút do dự rời đi.

Mục đích chỉ có một, đó là Đài Loan.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Tri Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nhược Băng đã đoán đúng, đối tượng Diêm Thủ Đảng lùng bắt đúng là Mã Ly, số lần Mã Ly bị tập kích ngày càng nhiều, may mà phòng nghiên cứu có những cơ quan hoàn mỹ cùng sự bảo hộ nghiêm ngặt tạm thời của hai vợ chồng bọn họ đề phòng địch nhân tập kích bất ngờ, nhưng điều này chứng tỏ hành tung của Mã Ly đã bị bại lộ, phòng nghiên cứu trên núi không còn là nơi an toàn.

Vì đảm bảo an toàn, Nhược Băng thay Kiều Mã Ly chuẩn bị một địa điểm ẩn giấu khác, gần nơi đây để bảo vệ nàng.

Trên phương diện khác, Nhược Băng cùng Thiệu Phàm đã nghiên cứu từ những lần Mã Ly bị tập kích, từ đó phát hiện ra một số điểm kỳ quái, nàng nói ra nghi ngờ trong lòng.

"Các hắc đạo tổ chức đều đi tìm Mã Ly, ngay cả CIA của Mĩ, cục hình sự quốc tế Italy đều muốn tìm nàng, chưa kể đến Diêm Thủ Đảng, trên lý thuyết chính Diêm Thủ Đảng mới cần gấp, nhưng căn cứ theo tư liệu một tháng qua, Diêm Thủ Đảng vẫn an bình bất động."

"Cũng không hấn, có lẽ thời điểm chưa tới, hoặc bọn họ đang hợp tác cùng tổ chức khác, không cần tự thân xuất mã."

"Không, em vẫn cảm thấy họ đang từ từ quan sát các bang phái khác hành động." Nhược Băng thực khẳng định.

"Không hợp lí, không hề giống với tác phong của Diêm Thủ Đảng."

"Cho nên em mới thấy kì quái, nhất định có gì đó mờ ám trong đó."

"Mã Ly chưa nó ra thứ có ấy trọng là cái gì sao?" Thiệu Phàm cũng tò mò thật sự.

Nàng lắc đầu. "Cô gái ấy vô cùng thận trọng, nói thế nào cô ấy cũng không chịu khai."

"Sao không để cô ấy gặp CIA, cấp trên đang tạo áp lực với anh."

"Anh tiết lộ hành tung của Mã Ly với bọn họ?" Hành tung của Mã Ly chẳng thể tự tiện lộ ra.

"Không, nhưng CIA đã biết Mã Ly là ai, cũng biết Mã Ly là bạn của chúng ta, anh biết ý em nên đã đánh lừa họ nói dối là Mã Ly đã mất tích, nhưng không biết sẽ giấu được bao lâu, anh lo bọn họ sẽ không từ thủ đoạn, CIA rất khó đối phó."

"Cho nên em mới không để anh nhúng tay vào việc bảo vệ Mã Ly, chỉ cần anh cung cấp cho em tư liệu là tốt rồi, đừng lo cho Mã Ly, phải sáng tỏ, nếu không nhiều năm vất vả sẽ đều bị tiêu hủy."

"Em lo về chuyện tướng quân Lôi Bá Nạp?"

"Đúng vậy, nếu lão già kia biết Mã Ly ở Đài Loan, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi."

"Yên tâm, anh sẽ giúp em bảo vệ Mã Ly, mặc kệ cấp trên tạo áp lực thế nào, anh đều có phương pháp ứng phó."

"Vây nhờ anh." Nhìn lại thời gian, gần tới giờ phải đi, trước khi đi, Nhược Băng tò mò hỏi: "『 Chồn Đen 』 đâu? Sao dạo này không thấy cô ấy?"

"Anh cũng không rõ. Em biết mà, nàng chuyên sưu tập tình báo, hành tung xuất quỷ nhập thần không ai tìm thấy, trừ phi cô ấy tự động liên lạc với em."

"Phải, 『 Hắc Ưng 』 cũng thế, dường như sát thủ đều có bản năng này, mặc kệ việc bọn họ đã quay về con đường chính nghĩa, hành tung vẫn luôn mờ hồ, khiến người ta không rõ ràng." Cần thận nhắc lại, dường như mỗi lần đều là "Hắc ưng" tìm thấy nàng, hơn nữa cũng chẳng biết hẳn tìm ra thế nào.

Nhược Băng bắt ngay trong tầm mắt sắc mặt lo lắng của Thiệu Phàm, chẳng lẽ hẳn lo lắng cho Tuyết Diễm? Hắc, có tiến triển, Tuyết Diễm nhiều ngày biến mất không thấy, ngược lại làm cho Thiệu Phàm thấy nàng quan trọng với hắn, có lẽ hai người này có kết quả cũng không chừng.

Tình cảm này cũng như một cuộc chạy đua, chưa đến đích thì chưa thấy kết quả. Thiệu Phàm cùng Tuyết Diễm khó phân biệt được mối quan hệ trong một năm qua, Tuyết Diễm là băng tuyết mỹ nhân hiếm thấy, đối với Thiệu Phàm lại nhiệt tình, mấy lần vì hắn vào sinh ra tử, nữ tử chân thành như vậy, nam nhân có thể nào không động tâm? Chỉ cần Thiệu Phàm mở lòng, sẽ phát hiện ra Tuyết Diễm rất tốt.

Nhược Băng phi thường chờ mong nha.

* * *

Cũng như bình thường, Mã Ly vui đùa trong phòng nghiên cứu, toàn bộ mọi người trên thế giới có thể đuổi bắt nàng, nàng vẫn muốn tiếp tục nghiên cứu phát minh của mình.

Chẳng qua, ngẫu nhiên nàng lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh vật ngoài cửa sổ từ núi xanh cây xanh đã biến xanh trời xanh biển xanh, việc này...vợ chồng Nhược Băng đã an bài cẩn biệt thự bên bờ biển này cho nàng hơn một tháng, trong tủ lạnh có đồ ăn vợ chồng “Hắc Ưng” vì nàng chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần bỏ vào lò vi ba quay vài phút là có thể ăn.

Quẩy món ăn sẵn từ lò vi ba, nàng lại thờ dài, bụng rõ ràng rất đói, nhưng một chút thêm ăn cũng không có, không biết Jack hiện tại đang làm gì? Trong đầu luôn nghĩ tới những ngày cùng hắn ở chung, nàng nhớ mỗi ngày lúc sáng sớm được từng đợt hương thơm kêu khỏi giường, càng muốn cùng hắn mỗi buổi chiều lại đứng giờ uống cà phê ăn điểm tâm.

Tuy rằng hắn thực nóng tính, thực bá đạo, thậm chí không phân rõ phải trái, nhưng... Hắn chiếu cố làm người ta động lòng, ôi! Nàng làm sao vậy? Khẩu khí lại lần nữa thờ dài, qua một tháng, vì sao luôn nhớ đến hắn?

Nhược Băng theo nguyện vọng từ siêu thị về. "Đây, caramen theo yêu cầu của bạn."

Mã Ly nhanh chóng cầm lấy hộp caramen nhấm nháp, kết quả là thất vọng, ăn một miếng liền bỏ ở một bên, mùi vị không giống với vị Jack làm, Jack làm hương vị ngon hơn.

"Sao lại không ăn?" Đây là món Mã Ly đặc biệt yêu cầu mang về mà.

"Không ngon." Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn vừa buồn vừa nói.

"Sao cả com cũng không ăn vậy?" Cái này, Nhược Băng càng thêm kinh ngạc.

"Không ngon." Đáp án giống nhau.

Nhược Băng dùng một loại ánh mắt kì quái nhìn nàng, từ trước đến nay đối với đồ ăn không hề kén chọn, người có thể ăn mì ăn liền suốt một tuần để duy trì sinh mạng lại thốt ra nhưng lời này.

"Bạn trở nên kén chọn rồi."

"Không biết, có lẽ là do khẩu vị thay đổi, chính mình cũng muốn biết vì sao."

"Nhất định là bạn đã quen với tay nghề vị đầu bếp kia, cho nên đã kén chọn thức ăn. Được rồi, bữa tối mình sẽ xuống bếp nấu cơm cho bạn."

"Ồi, đành vậy thôi." Ngữ khí mang một chút ai oán.

"Này, để cho mình chút mặt mũi được không? Tay nghề của mình cũng không kém nha, đừng làm ra vẻ biểu tình ủy khuất như thế."

"Không còn cách nào, đồ ăn của Jack quá ngon, không biết khi nào hắn về lại Đài Loan."

"Hắn không phải người lữ hành sao? Nếu không lưu lại địa chỉ và số điện thoại liên lạc, chắc chắn sẽ không trở lại, cho dù về cũng không được tìm bạn,

đừng quên, còn sự tình khó giải quyết trước mắt, bạn không thể trở về phòng nghiên cứu trong núi." Nhược Băng căng thẳng thuyết phục, không chú ý tới Mã Ly trầm mặc.

Nghe thấy Nhược Băng nhắc nhở nàng mới nghĩ đến, xác thực, trừ bỏ tên nàng hoàn toàn không biết Jack đang ở nơi nào, ngay cả phương thức liên lạc đều không có, cuối cùng ý thức được chính mình đã hồ đồ, nàng thật sự xem nhẹ nhiều chuyện lắm.

Phát hiện Mã Ly từ đầu đến cuối vẫn không trả lời, Nhược Băng quay đầu hỏi: "Bạn có nghe không đó?"

"Cái gì? Bạn nói cái gì?"

Nàng hít một hơi thật lớn. "Mặc kệ cho mình hỏi thế nào, bạn cũng không nói ra là mình đã trộm gì của Diêm Thủ Đảng, có khi mình phải tra khảo bạn một phen."

Mã Ly suy nghĩ lại, thờ dãi. "Được rồi, mình sẽ nói cho bạn đó là cái gì."

"Ồ —— thật sao?"

"Đúng." Nàng gật đầu.

Nhược Băng nháy mắt dùng tốc độ chạy 100 mét đi tới trước mặt Mã Ly, chớp mắt to gấp vạn lần ép hỏi: "Là cái gì, mau mau nói đi."

Bộ dáng kích động của nàng làm người ta thật buồn cười, nhẹ nhàng ghé tai Nhược Băng nhỏ nhẹ nói ra chân tướng sự việc. "Thực sự thì đó là ——"

Nghe xong đáp án Nhược Băng ghen hờn nhìn trần trời, thật lâu không nói. "Bạn... Bạn trộm của hắn..." Giờ phút này miệng của nàng lớn gấp ba bình thường còn lớn miệng hà mã nữa nếu so sánh. (Meg: so sánh gì kì vậy???)

Ông trời! Cái gì Kim Sơn bảo thạch, cái gì danh sách của Diêm Thủ Đảng, tất cả đều sai lầm rồi, Thứ Mã Ly trộm dĩ nhiên là Tinh dịch —— Hắc Cách Kiệt.

"Bạn điên rồi! Trộm của hắn... Mình nhất định là nghe lầm, bằng không chính là bạn điên rồi."

"Làm trinh thám còn nhìn thấy nhiều thứ kì lạ hơn mà."

"Đừng có đùa! Bạn trộm cái gì không trộm, lại đi trộm của hắn, hắn.."

Mã Ly đỏ mặt, lạnh lùng trừng nàng. "Đừng lớn tiếng như vậy, đây không phải chuyện gì vinh quang, nên mình mới không muốn nói."

"Vì sao?" Nhược Băng nghĩ mãi không ra vì sao Mã Ly muốn trộm này "Thứ này".

"Đương nhiên là để làm gen thí nghiệm rồi, chẳng lẽ mang về để quấy tương hồ!"

"Bạn không phải luôn nghiên cứu máy móc thiết bị khoa học sao, bắt đầu học nghiên cứu gen từ bao giờ thế?"

"Nghiên cứu của thiên tài không thể giới hạn, nhưng nam nhân kia thực không đơn giản, trứng mê dược của mình mà ý chí vẫn còn thanh tỉnh, tinh dịch của người như thế nghiên cứu rất có giá trị."

Hồi tưởng lần đó, hắn tuy bị trúng thuốc mê không cử động nổi, nhưng hai tròng mắt như báo săn nổi trong bóng đêm kia lại lẳng lẳng trừng trừng nhìn nàng, thực khiến nàng kinh hãi, điều này làm cho nàng hiểu được cực hạn vô cùng của nhân loại.

"Ý bạn là bạn đã nhìn thấy... Hắc Cách Kiệt..." Nhược Băng đỏ mặt chỉ có thể lấy tay chỉ bộ dáng.

"Có gì phải kinh ngạc, dù sao cũng chỉ là một con giun nằm trong một đám lông thôi." (Meg: bà à BT quá, tội nghiệp Kiệt ca ca quá T_T)

Nhược Băng sớm đã biết người này... đúng là Kiều Mã Ly... Ôi! Từ ngữ nàng hay dùng để hình dung, nam nhân trong mắt nàng căn bản không phải là nam nhân. Giống như Lưu Học Văn, đường đường là giáo sư của Đại học Quốc lập, chẳng qua là do xe trục trặc nên nhờ nàng, đã trở thành sản phẩm của thí nghiệm tình ái, mất đi bản sắc cùng vẻ nam tính tự tôn.

Nhưng không giống lần này, đối phương là nhân vật phong vân là lão đại của toàn bộ tổ chức hắc đạo trên thế giới!

"Nhưng sao bạn có thể lấy trộm?" Nhược Băng vẫn không thể tin được hỏi.

Nói tới đây nàng không thể giấu, giấu điểm lâu như vậy cuối cùng có thể nói ra hết, Mã Ly hưng phấn mà nói: "Mình phát minh ra một loại mê dược mới, vô sắc vô vị, phát ra công hiệu mạnh chỉ trong vài giây, đối phương chỉ cần nằm trong phạm vi, cho dù là người là có công phu đệ nhất cũng không thoát."

"Vì sao bạn lại gặp được hắn?" Hành tung của Hắc Cách Kiệt trước đến đây là bí mật, bất luận kẻ nào đều không thể tiếp cận, đừng nói gì đến một kẻ không có công phu như Kiều Mã Ly.

"Nói tới chuyện này, trên đường quay về nhà buổi tối, mình ghé vào quán bar thì gặp được một đám sắc quỷ, vì tránh né bọn họ, tình thế cấp bách đành xông bừa vào một căn phòng, nhưng những người đó cũng rất thú vị, khiến mình tìm ra một thân mình trắng kiêu hoàn mỹ đúng mơ ước, đáng người thật đúng là ——"

"Nói vào trọng điểm!" Nhược Băng cắn răng, nữ nhân này cả đầu đều là thí nghiệm.

"Được rồi, đừng kích động. Mình tiến vào phòng trong, ngoài ý muốn mới nhìn thấy một cặp nam nữ đang làm việc."

"Nam nhân đó là Hắc Cách Kiệt."

"Bạn nói, mình mới biết đó chứ." Giương đôi mắt vô tội, tâm tính đã điều khiển ra ngay lúc đó.

Nhược Băng quả thực không thể tin được. "Bạn làm thế nào khi hắn đang ——" nha! Khó Hắc Cách Kiệt tức giận đến nổi hạ toàn lệnh lưng bắt. "Đợi chút, đồn đại rằng Hắc Cách Kiệt có thân thủ rất cao, làm sao có thể không phát hiện bạn?"

"Đúng vậy, lúc ấy cũng thật mạo hiểm, khi mình lặng lẽ tiếp cận thì lại không thấy hắn đâu, vậy mới kỳ quái, đột nhiên có một khẩu súng chia vào gáy mình."

"Sau đó thì sao?" Nếu băng nín thở.

"Nhờ vào phát minh của mình, mặc hắn lại có ba đầu sáu tay, cũng thua phát minh của mình." Kết quả là vẫn không tránh khỏi việc khoe phát minh của mình.

"Bạn không nhìn thấy diện mạo Hắc Cách Kiệt sao?" Nhược Băng sinh ra một chút hy vọng, rất ít người biết Hắc Cách Kiệt trông thế nào, đồn đãi hắn tinh thông mười loại ngôn ngữ, thương pháp tinh chuẩn công phu cao thâm, đối phó với người như thế phi thường khó khăn, nếu biết hắn trông như thế nào, đối bọn họ cũng có lợi, nhưng, đáp án khiến người ta tức chết ——

"Hoàn toàn không thấy." Mã Ly thực thẳng thắn thừa nhận.

"Không thấy? Sao bạn lại không thấy?" Nhược Băng lại lần nữa mắc bệnh tâm thần mà hét chói tai.

"Lúc ấy đèn rất mờ, mình lại đang cầm vũ khí 『 tài liệu 』, hoàn toàn chẳng có thời gian nhìn thấy hắn thế nào."

"Một khi đã như vậy, làm sao bạn biết hắn tinh?"

"Không cần thận thoáng nhìn thôi, nhìn cặp mắt trừng lên, sợ suýt bị hù chết, nhưng không nhìn kỹ diện mạo của hắn."

"Nhưng đã nhìn toàn thân hắn, phải lưu một chút ấn tượng chứ!"

"Có chứ, đó là gen của hắn, bạn muốn mình hình dung cho nghe sao?"

Nhược Băng tức giận trừng mắt nàng, Mã Ly cuồng nghiên cứu hiểm thấy, điểm ấy nàng phi thường hiểu được, chính là không nghĩ tới nàng vì thí nghiệm có thể làm xằng bậy như vậy, không bị Hắc Cách Kiệt giết chết xem ra số nàng còn may.

"Có người không uống rượu lại chạy đến quán bar, lần đó đi châu Âu chắc chắn bạn đã có âm mưu." Nhược Băng cả giận nói.

"Ha ha, đúng là không thể gạt bạn được."

"Đúng là rất hay, bạn không thấy rõ diện mạo người ta, người ta lại đem diện mạo của bạn ghi nhớ, theo mình thấy, chắc chắn lúc đó hắn đeo kính sát trùng chuyên nhìn ban đêm, đem diện mạo của bạn hung hăng nhớ kỹ, làm chuyện mờ ám cũng không thêm đội mũ che mặt, bạn thật sự là gốc mã."

"Ai ngờ trên thế gian này còn có người chịu đựng siêu cường như thế, mình đã thận trọng hạ gập ba lần mê được nha."

"Mình nghe 『 Hắc Ưng 』 nói qua, bọn họ luyện võ nên đã được huấn luyện chịu đựng, mục đích chính là để cơ thể sản sinh ra kháng sinh kháng lại độc tính, mình đoán Hắc Cách Kiệt đã trải qua những kì huấn luyện dài để chống lại mê được."

"Nếu thật sự là như thế, tinh dịch của hắn càng có giá trị." Dừng mảnh như vậy, không khỏi làm người ta... chắc chắn lấy làm hiếu kỳ.

"Bạn còn không tự kiểm điểm, sự tinh là tính mạng bạn như thế nào."

Mã Ly suy nghĩ lại tiếp tục nói: "Nhưng con giun cũng thật lớn nha, lấy tỉ lệ gốc so thì lớn hơn hắn."

"Vậy sao?" Vốn muốn tiếp tục trách cứ nhưng lời nói nhin không được biến thành câu hỏi tò mò, Nhược Băng nhỏ giọng hỏi thăm: "So với người bình thường thì lớn hơn?"

"Hơn nữa mao còn mang điểm vàng màu nâu, nghe nói hắn có huyết thống châu Mỹ, xem ra là thật." Mã Ly tựa hồ như rơi vào hồi tưởng.

Nghĩ đến vị kia oai phong một cõi, lão đại Diêm Thủ Đảng mà người ta nghe thấy là biến sắc, nhưng lại để một nữ nhân... Nhược Băng nhin không được

bật cười một tiếng, tuy rằng hiểu được tính nghiêm trọng trong đó, nhưng hảo tâm mãnh liệt, lại lần nữa nhin không được truy vấn: "Thật không, còn có gì nữa?"

"Còn có gì nữa?" âm thanh trầm thấp trong cổ họng bên cạnh nàng hỏi.

"A ——" Nhược Băng sợ hãi kêu một tiếng, tim đập thật nhanh, hành động của n Thác vẫn là xuất quỷ nhập thần, nếu không có sát khí, nàng rất khó phát giác ra hấn tới gần.

"Thần sắc của em có vẻ khác thường, làm sao vậy? Vợ yêu của anh." Ánh mắt của hấn rất nguy hiểm, chẳng lẽ hấn nghe được điều các nàng nói?

"Vô thanh vô thức làm em sợ quá."

"Dọa được em quả là chuyện lớn của trời nha, ngoại trừ là em đã làm gì tới mức phát hỏa, cần người giúp em dập lửa." Nói như vậy, nghĩa là gì.

Ai, người này cho dù ghen cũng là vô nhược điểm, Nhược Băng chột dạ khuôn mặt tươi cười, lại chạy không khỏi duệ quang của chồng.

"Anh nghe thấy?" Khuôn mặt tươi cười bày ra một chút lấy lòng.

"Một chữ cũng không lọt." n Thác lạnh lùng nói.

"Đừng nhìn em nha, cũng không phải em làm."

"Em đối với nam nhân khác có hiếu kỳ, anh không thể không kiểm điểm em một trận nên thân, hay nên cố gắng bù lại cho em." Đồ kỳ một cách bí mật trong giọng nói mang theo chút uy hiếp, tay vòng ôm lấy thắt lưng của nàng, loại cuồng luyện này có khi làm người ta không chống đỡ nổi.

"Đừng như vậy nha!" Nàng nhẹ nhàng giãy dụa, ý muốn nói sang chuyện khác. "Nếu sự việc là như vậy, Hắc Cách Kiệt đã bị chọc giận, chúng ta nên nghĩ ra biện pháp trước đã."

Có thể hiểu được lão đại Diêm Thủ Đảng đã tức giận cỡ nào, nhưng không thể giết được nàng, đòi lại nếu nàng là nam nhân, nhất định hấn sẽ giận tới cực điểm. Ngắm lại, vào thời điểm trước kia, vô duyên vô cớ bị người ta đánh thuốc mê, hấn tự dưng bị kẻ trước mắt cướp đi tình địch, đây chính là cảnh giới cao nhất của nhục nhã nha!

"Minh không biết hấn là lão đại của giới hắc đạo, tưởng rằng đã có sẵn vật thí nghiệm để dùng, liền thuận tiện lấy một chút, dù sao nơi mình đến cũng là chốn không đảng hoàng, hấn sẽ không bị mất mặt." Mã Ly vẫn giống như không phải việc của mình.

"Bạn còn nói." Nàng cắn răng trách cứ.

Nhược Băng bắt đầu đồng tình với lão đại Diêm Thủ Đảng, tin tưởng rằng đời này hấn tuyệt không quan tâm tới một nữ nhân cuồng thí nghiệm, hơn nữa lại là tình huống không có chút tôn nghiêm, truyền ra không chừng sẽ trở thành trận cười ngàn năm, đời này hấn sẽ thành trò cười cho người khác.

Khó trách nói thứ bị trộm đi là ba loại bảo vật cũ, có lẽ là phương thức lão đại Diêm Thủ Đảng sợ người người biết, bí mật này ngay cả đại bộ phận Diêm Thủ Đảng đều không biết.

"Nhìn chuyện tốt bạn làm ra đó, chẳng người nào vô cớ chọc giận Diêm Thủ Đảng, chỉ có bạn mà thôi."

"Minh đã nói rồi căn bản là do mình không biết thân phận của hấn nha!"

"Việc trước mắt có thể làm, là trong lúc chờ bọn tôi nghĩ ra biện pháp cô hãy ngoan ngoãn ở lại trong này." "Hắc Ứng" nói.

"Còn có, đề nghị bạn hãy nghiên cứu thêm một ít vũ khí phòng thân, sẽ rất nhanh cần tới." Nhược Băng chằm chọc bổ sung.

Mã Ly bĩu môi."Như vậy chẳng phải lúc này mình đang bị giam lỏng sao?"

"Lúc trước sao không sớm biết vậy, huống chi bạn có thói quen ẩn cư qua ngày, chỉ là đổi nơi ở mà thôi, thật là, nam nhân nào không chọn, lại chọn Hắc Cách Kiệt."

"Minh đâu phải tùy tiện thu thập mẫu, nếu không phải vì bạn, mình đâu cần tự chạy đến Châu u để rước lấy phiền toái."

Tự dưng động chạm tới nàng, Nhược Băng hồ nghi nói: "Chẳng lẽ bạn vốn định dùng n Thác?"

"Cũng không hấn."

Câu trả lời làm Nhược Băng hét chói tai, thực chịu không nổi loại nghiên cứu điên cuồng này.

Hắc Ứng ở một bên nhìn hai nữ nhân tranh cãi, không khỏi toát mồ hôi lạnh, hấn thiếu chút nữa trở thành đại tội, hấn là lãnh huyết đệ nhất sát thủ, nếu thật sự bị Mã Ly bắt cấp "Cái kia", sợ không chừng phát điên ngay ngày mai, so với chuyện vào sinh ra tử còn làm hấn xấu hổ hơn, đáng thương cho Hắc Cách Kiệt, nhưng cũng thật cảm tạ hấn đã hy sinh.

(Meg: n Thác ca sợ rui kia!!!!)

Mã Ly hừ lạnh, nàng nếu sớm biết như thế, sẽ lấy tinh dịch của "Hắc Ưng" làm thí nghiệm, cần gì phải chạy đến u châu tự tìm phiền toái. "Hắc Ưng" sở hữu thể trạng hơn người, lại là bạn tốt nên vương bạn trở ngại, nàng đương nhiên không thể lấy "Hắc Ưng" làm thí nghiệm, vốn tưởng rằng rốt cuộc tìm thấy người thích hợp chọn lựa, ai ngờ nàng gặp được người tương xứng với "Hắc ưng", nam tử khí lực siêu nhân, lập tức chỉ thấy cuồng nhiệt muốn nghiên cứu, không nghĩ nhiều đến kẻ bị trộm tinh dịch, sớm biết là hán nàng sẽ tăng lượng thuốc mê.

(Meg: lại còn thể nữa><)

Nhưng nói đi nói lại, hán rốt cuộc trông thế nào? Lúc ấy ngọn đèn hôn ám cũng không còn thấy rõ, chỉ nhớ rõ trong bóng đêm có ánh mắt hung hăng như báo trừng trừng nhìn nàng, lúc ấy hán giận điên lên sao?

"Mặc kệ bạn có đồng ý hay không, cũng phải ở yên trong này cho mình, thể lực của Diêm Thủ Đẳng lớn tới mức một quốc gia cũng phải e ngại. Ôi, bạn thật là tự tìm phiền toái!" Nhược Băng tức giận trách cứ.

"Biết mà." Chẳng qua là mấy trăm triệu tinh dịch, cũng không phải mấy trăm triệu Mĩ kim, Hắc Cách Kiệt không vì thứ này đuổi giết nàng chứ.

Trong lòng biết chính mình đuối lý, chỉ có ngoan ngoãn ở trong này, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ kích động của Nhược Băng khi nhìn "Hắc Ưng", ý thức được chính mình hình như làm chuyện quá mức.

Hắc Cách Kiệt hạ toàn bộ lệnh lũng bắt là do nàng làm hán nhục nhã, nếu dễ hán tìm được, hán sẽ trả thù như thế nào? Diêm ấy dù sao nàng cũng chưa nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Tri Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Một người mặc nam trang, đầu đội mũ lưỡi trai, bóng dáng nhìn như một cậu bé trai, thật cẩn thận chú ý nhất cử nhất động quanh mình, lén lút từ cửa sau của phòng nghiên cứu trong núi, người này không phải ai khác, đúng là Kiều Mã Ly.

Ba tháng mười ngày sau đó, nàng thật sự kiểm chế không được lòng xúc động, lặng lẽ trở về phòng nghiên cứu trong núi, phát hiện ra điều gì đó có thể mình an tâm, ty như, tin tức về Jack.

Trở lại hộp thư của mình —— Không có. Lặng lẽ thờ dài, không khỏi nói thầm, cũng ý thức được hành vi của mình có đủ ngu xuẩn, nhưng vẫn tin tưởng rằng Jack sẽ viết thư cho mình. Cũng không hiểu được vì sao mình không chú ý tới cảnh cáo của Nhược Băng mà tùy tiện trở về đây, tuyệt không giống nàng chút nào, nàng chưa bao giờ lại có cảm giác thấp thòm như thế này, ngấm lại vẫn là chạy nhanh đi.

Vừa xoay người, không biết thế nào lại xuất hiện bóng người vây quanh bốn phương tám hướng quanh nàng, sự thật vừa rồi chứng minh được một chút, Nhược Băng phán đoán thật chính xác, mà nàng là thiên hạ đại ngu ngốc, cũng may có chuẩn bị đầy đủ, lập tức bỏ lại đạn phản quang, địch nhân trúng đạn phản quang bị kích thích bỏ chạy mất dạng, nhưng cửa lại bị khóa trái, có thể thấy tung tích của nàng khi đột nhập từ phía sau đã bại lộ, người có lai lịch không rõ này đã chờ nàng từ trước.

Mã Ly nhắm phía trên lầu, chỉ nghe vài phát hướng nàng phóng tới, đột nhiên cảm thấy ngực trái hơi hơi đau, cước bộ của nàng không dừng lại, dọc theo đường đi vừa kích hoạt cơ quan, dù sao nơi này cũng là địa bàn của nàng, tưởng ở nhà nàng thì sẽ bắt nàng dễ vậy sao, không có nha!

Mặc dù không có thân thủ gọn gàng như Nhược Băng, nhưng những nghiên cứu phát triển có thể giúp nàng chạy trốn một thời gian, chạy đến khu thí nghiệm ở lầu ba, địch nhân đánh tiến vào phía trước, nàng thờ dốc biết đã có thời gian, mở áo kiểm tra vết thương đau đớn ở ngực trái, ngoài ý muốn phát hiện một viên đạn khảm chặt vào quần áo. May mắn áo chống đạn đã cứu nàng một mạng, nhưng cũng kinh ngạc khi địch nhân muốn đẩy nàng vào chỗ chết?!

Căn cứ vào tình báo của Nhược Băng, hắc đạo không phải muốn bắt sống nàng sao? Làm sao có thể muốn giết chết nàng! Trừ bỏ ngực trái, nơi khác cũng có vết đạn, nàng cùng Nhược Băng trong lúc đó đã phá hỏng nhiều hệ thống.

Ngoài cửa có tiếng nổ mạnh làm nàng trong lòng căng thẳng, theo trực giác cho biết địch nhân đã sử dụng mìn làm chấn động hệ thống chống đạn trong tường, nàng bình tĩnh đại ngộ, những người này tựa hồ đến có chuẩn bị, cũng thông minh không chạm vào cơ quan của nàng, bọn họ tính trực tiếp phá hủy phòng nghiên cứu của nàng, đem nàng chôn sống dưới đồng gạch ngói vụn, như vậy nếu nàng không chạy trốn chết, khả năng thật sự sẽ bị chôn sống.

Mang theo một công cụ mới nghiên cứu và phát triển ra lặn xuống nước thăm dò một chiếc thuyền, vật này vốn dùng để soi đáy biển, có thể thừa nhận, đáy biển ba ngàn mét ở dưới thủy áp, có thể bảo vệ nàng không bị đông kiến trúc kia đè khi đổ sụp xuống. Thời gian từng phút từng giây đi qua, nàng lẳng lặng chờ đợi, một chút động tĩnh cũng không có, nàng tò mò ngoi lên mặt nước lẳng nghe —— Tiếng nổ mạnh là không có?!

Đang buồn bực rất nhiều, ngoài ý muốn lại nhìn thấy địch nhân ngã lộn trên mặt đất, tựa hồ bị tập kích, nhất định là "Hắc ung" cùng Nhược Băng tới rồi cứu nàng, ha! Cái này là được cứu trợ! Mở dụng cụ chống đạn ra ngoài thăm dò địch nhân.

"Nhược Băng." Nàng nhẹ nhàng gọi, chuẩn bị chịu một hồi mắng, âm thanh rất nhỏ làm nàng xoay người, không khỏi hô nhỏ, còn một địch nhân sống sót lao đảo đứng dậy giờ súng chĩa thẳng vào họng nàng.

Nghe được tiếng súng vang lên đồng thời, nàng nghĩ chết chắc rồi, bất quá người ngã xuống đúng là đối phương, tạo ra một tình huống bất ngờ, một đôi tay hữu lực ôm nàng từ phía sau, giữ lấy nàng thu nạp vào vòng ngực quen thuộc, chưa cho nàng cơ hội tự hỏi, đôi môi ấm áp dán vào mái tóc nàng, dao động từ trán xuống hai má.

"Jack?"

Không cần nhìn cũng biết là hắn, động tác này, hơi thở này là của hắn.

"Em suýt nữa thì chết đó có biết hay không!" Hắn gầm nhẹ, tình cảnh mạo hiểm vừa rồi không khỏi làm hắn tức giận, nàng chính là có bản lĩnh trời tức hắn. "Còn không trốn đi, chạy về nơi này làm cái gì!"

Bình tĩnh như cách một thế kỷ không gặp, nàng rất nhớ hắn, nhớ hắn đến giờ khi nhìn thấy người, trong lòng đột nhiên ngưng lại, liên quan tới hô hấp đều thành khó khăn.

"Em.. Em muốn gặp anh." Chưa hưởng qua tư vị của tình yêu nên nàng không biết rằng lúc này chính mình đang tự thú nhận tình cảm của mình, trong mắt biểu lộ không sót tình yêu say đắm, nàng không biết chính mình đang tự chủ động.

Hắc Cách Kiệt tuy kinh ngạc nhưng trên mặt hắn lại vương lại biểu tình lạ lùng? Nàng mạo hiểm tới đây là vì nhớ hắn? Một cổ xúc động đánh úp, hắn hôn nàng, hôn bừa bãi đôi môi thuộc về hắn, tất cả mọi việc tựa hồ tự nhiên mà phát sinh, cứ việc làm nàng kinh ngạc, rung động, thậm chí đã muốn quên giây phút, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt lắng nghe lòng mình, giống như động tác của một đứa bé, sợ hãi bị trượt chân rơi xuống. Biết rõ hắn hôn nàng là phá bỏ ước định, nhưng nàng cũng không bài xích, thậm chí để mặc hắn làm càn, cảm giác hai lưỡi giao nhau, quấn quýt nhau, giống như sinh ra một loại ma túy làm tứ chi nàng không thể cử động, không thể cự tuyệt hắn khi đòi lấy.

Chẳng lẽ, đây là sự thay đổi hóa học của nam nữ?

Hồi lâu, mặc dù không tình nguyện, hắn buông nàng ra, cách xa một chút khoảng cách quan sát phản ứng của nàng, xác định nàng có thay đổi hay không.

Có lẽ còn hơn cả nhớ, nàng đối với nụ hôn không phản đối cũng không có cảm giác ghê tởm, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Môi của nàng bị hắn hôn nên đỏ tươi mị lệ, ngay cả khuôn mặt đều là hồng. Nàng không phát ra một tiếng nào rõ ràng, nói không thành lời.

"Nhớ anh sao?" Hắn nóng bỏng hỏi.

"Vâng." Nàng thành thật gật đầu, hồn nhiên ngây thơ, không chút nào giấu diếm chính mình nhớ hắn.

Giờ phút này nàng mang nhiều hương vị của nữ nhân, giống đóa hoa nhỏ mềm mại ướt át, tản ra hương thơm của đóa hoa xử nữ chưa có ai hái.

Lại lần nữa áp lên đôi môi nàng, lần này là mềm nhẹ, mê hoặc, không biết khi nào, nàng phát hiện ra họ đã ở trên giường, mà nụ hôn của hắn càng thêm mãnh liệt, tay âu yếm di dời trên cơ thể nàng.

"Chờ, đợi chút!" Nàng mưu cầu trấn định, thanh âm cũng không phối hợp, quá nhanh, nàng không có chuẩn bị tâm lý, tuy rằng nàng vẫn muốn nếm thử, nhưng bước tới chuyện này, nàng lùi bước.

Hắc Cách Kiệt không cho nàng cơ hội, hắn chờ lâu lắm, hơn nữa xác định chính mình cần nàng như thế nào, một lòng thăm nghĩ vĩnh viễn giữ lấy nàng.

"Nam nhân có một số việc không thể chờ."

Còn muốn mở ra cánh môi của nàng, làm nàng hô nhỏ, tình cảm cuồng dã thổi quét qua tứ chi của nàng, ý đồ khơi mào nhiệt tình không thể che giấu của nàng.

Hắn cuồng mãnh làm nàng sợ hãi, xúc động không thể ngăn lại hắn khiến thói quen chạy trốn chết bằng vũ khí lại bắt đầu, nhưng là chưa kịp kích hoạt liền bị hắn kiềm chế trụ.

Hắn cười đến giảo hoạt, khàn khàn nói: "Anh biết không phải lần đầu, một trò đùa hai lần, em tưởng anh sẽ không phòng bị sao?" Nói xong liền bắt đầu bỏ những thứ vũ khí nàng sưu tầm trong người ra, thuận tiện giúp nàng cởi áo và thắt lưng.

"Không.. Không cần nha!" Nàng hoảng, từ khi nào người này thông thuộc mọi vũ khí trên người nàng, thật sự là quá coi thường hắn.

"Cho anh một lý do."

"Lý do.. Lý do là.."

"Nói không nên lời, được." Vừa ngăn chặn nàng vừa mãnh liệt hăm cổ non mịn của nàng.

"Đợi chút — em nghĩ ra rồi!"

"Cái gì?"

"Nơi này ngọn đèn không tốt, không khí không đẹp, tùy thời có nguy hiểm, tốt nhất nhanh chút rời đi nơi này."

"Ngại sáng quá, tắt đèn là tốt rồi, nói đến không khí, hiện tại chính thân thiện, về phần nguy hiểm, địch nhân đều bị anh đánh ngã, lý do này không được." Tiếp tục hôn lên bộ ngực sữa của nàng, khí phách đòi lấy.

"Đợi chút!" Sống chết giữ bằng được quần áo, nàng hù chết.

"Lại làm sao vậy?" Xem nàng bị kích động như thế, hiểu được nàng đã sinh ra nhưng cảm giác tự nhiên, thường thức gương mặt e lệ khăn trương của nàng.

"Em... Em... Em muốn đi vệ sinh!" Nói xong liền nhảy xuống giường chạy lạch.

Hắc Cách Kiệt dễ dàng kéo nàng lại, đem nàng đặt ở trên giường dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng.

"Suyt, không sao." Tự trấn an mình, dù sao cũng là lần đầu tiên của nàng, nàng bày ra sự yếu ớt làm hắn thấy thương tiếc, môi ôn nhu hôn cái trán của nàng, ôn nhu nói. "Anh sẽ thực ôn nhu, tin tưởng anh, em chỉ cần nhắm mắt lại thả lỏng tâm tình, anh sẽ cho em thân cùng tâm đều tiếp nhận anh."

"Em... Em sợ em làm không được."

Lòng bàn tay hắn di dời tới ngực nàng nhẹ ấn, cảm nhận nhịp tim đập cấp tốc. Hắn rất vui vẻ, nếu nàng không phản ứng thì hắn cũng chẳng biết làm sao, nhưng nàng lại sợ hãi, nàng cũng không tỏ vẻ lãnh cảm, ôm trong lòng thân mình run nhè nhẹ, hắn phải rất nhẹ, rất nhẹ, để tránh khiến nàng sợ hãi.

"Lúc anh không ở đây, em ăn cái gì?" Quyết định dùng đề tài di dời chú ý của nàng.

Nhắc đến ăn nàng liền nói. "Ừm — bình thường ở nhà có đồ ăn, có khi chỉ ăn bánh."

"Không có ăn mỳ ăn liền?" Nhẹ nhàng hôn vành tai của nàng.

"Không có, ngay cả đồ ăn vặt đều rất ít ăn, hầu hết đều là do Nhược Băng làm cho em ăn, nhưng là em ăn không quen."

"Em trở nên kén chọn rồi." Hắn lặng lẽ coi bỏ nút thắt của nàng.

"Còn không phải anh làm hại sao, từ khi ăn đồ ăn anh làm, mọi thứ đều trở nên khó ăn."

Hắn cười khê. "Phải, phải, đều là anh làm hại, yên tâm, anh sẽ bù lại cho em, lần khác làm đại tiệc Noel cho em."

"Đại tiệc Noel?"

"Em thích nhất gà nướng mà, anh sẽ dùng hơn mười loại hương liệu tẩm trong hai ngày, chờ cho thấm rồi sẽ bỏ vào lò nướng, làm mùi hương tràn ngập căn phòng." Hắn dời xuống cổ nàng, làm cho hết thấy thuận theo tự nhiên, dọc theo cổ hôn da thịt của nàng, hai cái thân mình dần dần thiếp đi không ngờ.

Mã Ly chìm đắm trong tưởng tượng về mỹ thực. "Em thích cả phòng toàn mùi đồ ăn."

"Còn có súp nóng hầm hấp, còn có hải sản, rau trộn với cà rốt, cả ngọt cả mặn, là khẩu vị ăn uống mà em thích nhất."

"Thật sao, em rất chờ mong..."

"Còn có một lượt bánh sữa nóng mới ra lò..."

Hai cái thân mình dây dưa dần dần hợp lại làm một, nàng chậm rãi hòa tan trong lồng ngực ấm áp của hắn, thần trí mất hết nguyên bản trở nên hỗn loạn không rõ ràng, tâm tình khăn trương dĩ nhiên biến mất, tất cả trở nên mê hoặc, chờ mong cùng khát cầu.

"Em nóng quá..." Nàng rên rỉ.

"Anh cũng vậy."

Sờ hữu rên rỉ trên môi nàng, nóng bỏng đòi lấy làn môi ngọt như mật, hắn thành công giữ lấy nàng, ngoài ý muốn phát hiện chính mình muốn không đủ, thân hình mảnh mai trong lòng khiến hắn không thể giữ nhiệt tình.

Hắn hiểu được, rốt cuộc không thể mất đi nàng.

* * *

Hải Mạn Na mắt lạnh nghe thủ hạ trở về báo cáo tin tức.

"Thất bại?"

"Kế hoạch vốn dĩ rất thuận lợi, nhưng do Hắc thủ lĩnh đột ngột xuất hiện, cho nên..."

"Chỉ có người trốn được?"

"Đúng vậy, những người khác đều bị Hắc thủ lĩnh giết chết."

"Vậy sao? Hắc bảo vệ người đàn bà kia." Hải Mạn Na mắt lộ ra hung quang, nàng bí mật biết được Hắc Cách Kiệt cố ý hủy bỏ hôn ước cùng nàng thì lập tức hoài nghi chính là do người đàn bà kia mê hoặc Hắc Cách Kiệt!

Tuy rằng chỉ là đoán, nhưng nàng tình nguyện giết làm một trăm, cũng không nguyện buông tha một nữ nhân làm trở ngại, không thể tưởng được hành động này làm nàng nghi, Hắc Cách Kiệt vì nữ kia nhân đại mở sát giới, dĩ vãng chưa từng có.

"Các người có thể có tiết lộ cái gì?"

"Không, không có, tất cả những người khác đều một phát bị bắn chết, chỉ có tôi bị thương nên chạy trốn, Hắc thủ lĩnh căn bản không biết người ra lệnh là ai."

Nàng cười lạnh, cười làm người ta trong lòng run sợ. "Người cũng đã biết vì sao người có cơ hội trở về?"

"Việc này..." Thủ hạ buồn bực nhìn nàng, không rõ ý tứ chủ nhân.

"Đó là bởi vì hắc muốn biết kẻ chủ mưu phía sau là ai, mà người ngay một điểm đơn giản như vậy cũng không biết, liền như vậy bỏ chạy về... Vậy, chẳng phải là nói cho hắc ta chính là kẻ đứng sau màn chủ mưu sao."

Hắn vẻ mặt hoảng sợ. "Hải tiểu thư, xin, tha mạng——"

"Giữ lại người để làm gì?" Không lưu tình chút nào một phát bắn chết hắn, loại người này chỉ biết làm chuyện xấu nên sớm giải quyết tốt, tránh tiết lộ tông tích nàng nhanh chóng rời khỏi nơi này, lần này không giết được Kiều Mã Ly, nhưng nàng thề lần sau sẽ không như vậy, nàng không lại thất thủ.

Về phương diện khác, cả đêm Mã Ly không về, khiến cho ai đó không thể không nghĩ.

Lỗi tai nàng phải nghe Nhược Băng trách cứ đến phát điên, đối với bản thân không khỏi băn khoăn, nhưng Nhược Băng không hề mệt nhọc dính chỉ oanh tạc trong lời nói, lỗi tai nàng chịu không nổi, quyết định thời gian tới sẽ làm cơ quan bảo vệ tai.

"Bạn rút cuộc đã đi đâu, mình bị bạn dọa cho suýt chết đó!"

"Không phải đã nói rồi sao, chỉ là ra ngoài mua vài thứ thôi."

"Bạn cho là loại lí do ngu ngốc này có thể lừa mình sao, quanh năm suốt tháng ra ngoài không vượt qua ba ngày, thậm chí phải uy hiếp hay dụ dỗ mới đi, vậy lần này vì sao lại vẫn tự mình ra ngoài mua đồ? Nói! Bạn đã đi đâu!"

"Đừng khẩn trương như vậy, mình ngẫu nhiên ra ngoài giải sầu thôi, bị Diêm Thủ Đàng truy nã, không biết còn ngày nào an ổn không, nếu muốn mình lo ngày mai không nhìn thấy ánh mặt trời, cùng với nom nớp lo sợ chờ đợi, không bằng khoái hoạt tự tại mà sống, mặc dù ngắn nhưng cũng đáng."

Buổi nói chuyện mềm hoá Nhược Băng, người bị truy nã là Mã Ly, nàng không lo đến tâm tình của Mã Ly, không có đành lòng, giọng điệu cũng giảm theo. "Nếu thế, ít nhất cũng để lại tờ giấy gì đó, bọn mình tưởng bạn bị bắt đi rồi, hiện tại bạn bị giới hắc đạo đuổi bắt như bắt con dê béo, lần sau cần gì nhớ nói cho mình hoặc Hắc Ưng là được, trăm ngàn lần đừng tự ý chạy đi."

"Được rồi, sẽ không có lần sau." Cảm thấy nhẹ nhõm, tưởng nếu Nhược Băng biết chuyện thì sẽ tức điên, nói không chừng sẽ đem nàng trói gô đứng lên.

Chi bằng nói tức giận, nếu không phải nói là lo lắng đến chết, nếu Mã Ly có bề gì, Nhược Băng cả đời cũng sẽ không tha thứ chính mình.

Kích động rất lớn, Nhược Băng còn có thể bình tĩnh phát hiện ra chỗ khác thường, quanh năm suốt tháng số lần ra ngoài của Mã Ly đếm trên đầu ngón tay, nhưng không màng nguy hiểm mà chạy ra phố mua này nọ, thật sự thực khả nghi! Nhưng Mã Ly dương như đang lên lút cái gì, nàng hôm nay thoát nhìn rất lạ, không thể nói ra sự bất đồng, nhưng Nhược Băng biết rằng nàng rất lạ.

"Yên tâm đi, về sau mình sẽ không tự tiện ra ngoài, nếu muốn đi ra ngoài mình sẽ nói cho bạn, được không? Mình mệt mỏi quá, muốn trở về phòng nghỉ ngơi."

Nếu không thể hỏi ra, mà nàng cũng bình an vô sự, Nhược Băng thờ dài, nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

"Thật sự sẽ không lại tự tiện chạy loạn?"

"Thật sự, hơn nữa mình có rất nhiều công tác phải làm, cũng không còn thời gian mà ra ngoài dạo phố như khi ở Mỹ, đừng lo lắng, nha?"

"Nếu bạn lại chạy loạn, đừng trách mình đem bạn trời gô, vì bảo vệ bạn an toàn, mình là nói được thì làm được."

Nàng ôm cổ nàng, cười nói: "Được, chị em tốt của mình, tình bằng hữu thật cảm động. Nhưng mình hiện tại thật sự buồn ngủ, cho nên bữa tối không cần gọi mình nha." Sau khi nhiệt tình ôm nàng, đi vào phòng nghỉ ngơi, Nhược Băng lưu lại chút kinh ngạc.

"Hắc Úng" đi tới ôm nàng hỏi: "Về mặt này là sao?"

"Vừa rồi... Mã Ly ôm em"

"Thì sao?"

"Anh có lẽ không biết, em cùng Mã Ly biết nhau đã năm năm, cho dù là thời điểm nàng cao hứng cũng chưa từng ôm em như vậy."

"Cho nên?"

"Ý của em là, Mã Ly có bản tính của một nhà khoa học, không hề có loại cảm xúc nào như ôm người khác, nhưng là vừa rồi nàng lại vui vẻ ôm em, còn gọi em 『chị em tốt』 loại từ này vô cùng thân thiết."

"Nói không chừng nàng là bị giọng điệu của em cảm động."

Nàng phủ định ý nghĩ trong đầu, không có một người nào, không có một đáp án đúng nào, tóm lại, Mã Ly đã thay đổi, có thể hình dung như thế nào? Nàng trở nên nhu nhả và cũng nữ tính hơn.

Trở lại trong phòng đóng cửa phòng lại sau lưng, Mã Ly liền ngồi yên ở trên giường. Lòng của nàng lâng lâng, hồi tưởng đến Jack, cảm giác vẫn còn, động lại dư âm rung động, nguyên lai đây là cảm giác nam nữ ở cùng một chỗ.

Hắn muốn nàng đáp ứng, tuyệt không tự ý hành động, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ hắn, nàng đáp ứng rồi, hắn khí phách uy hiếp, nàng nào dám không đáp ứng.

Vuốt ve vòng trên cổ, đó là thứ hắn bắt nàng đeo, bắt nàng phải giữ cho dù có tiến đến quan tài cũng không được tháo ra.

Nàng không khỏi bật cười, người này thật là kỳ quái, dùng lời này uy hiếp nàng, nàng không ghét, thậm chí có chút tâm hỉ, không thể tưởng tượng được mình có ngày lại nhận vòng cổ nam nhân đưa.

Jack là nam nhân đầu tiên khiến nàng sinh ra nhiệt tình ngoài thí nghiệm, từ trong lòng lạnh lẽo rút ra một cái chai nhỏ, nàng có chút hưng phấn cũng có chút khẩn trương, sau khi bọn họ xong việc, nàng vụng trộm góp nhặt một chút tinh dịch của Jack. Nam nhân có khí lực cường hãn như hắn, gien khẳng định tốt đẹp, hại nàng nhìn không được thu nhặt thứ tinh dịch còn sót lại trong cơ thể mình, nếu hắn biết nàng động tay động chân sau khi bọn họ làm xong, hắn không bóp chết nàng mới là lạ.

Nhưng nói đi nói lại, hắn tìm nàng là để tự nguyện làm thí nghiệm nha, nếu là thí nghiệm, nàng tranh thủ lấy một chút "tài liệu", dù sao thần không biết quỷ không hay, nàng không nói hắn cũng sẽ không phát hiện.

Ừ một cái, nàng liền tha thứ cho sự biến thái của chính mình, phải cất bảo kho ở trong tủ lạnh lần sau mới có thể dùng tiếp, quyết định lần khác mới hào hứng nghiên cứu.

Duỗi tứ chi ngã trên giường, ngày càng thêm ả nữ, tình cảm mãnh liệt qua đi mà tứ chi vẫn cảm thấy vô lực, có thể thấy được sức lực tiêu hao quá nhiều, triền miên qua đi mệt mỏi khiến nàng rất nhanh chóng tiến nhập mộng đẹp.

* * *

"Là ai hạ độc thù?" Hắc Cách Kiệt sắc bén hỏi.

Điện thoại kia một đầu truyền đến báo cáo của Cường Sâm "Những người đó là sát thủ chuyên nghiệp, không thuộc về tổ chức nào, có thể thấy được kẻ chủ mưu phía sau sớm có phòng bị, một khi thất bại liền giết người diệt khẩu, người chết bị một phát đạn bắn chết, có thể thấy được đối phương xuống tay cực kì bình tĩnh và vô tình, cũng biết mưu kế thả con cá lớn thứ hai của chúng ta."

Hắc Cách Kiệt tự hỏi, là ai muốn giết Mã Ly? Mục đích của đối phương rõ ràng không phải lấy bảo vật, mà là giết chết Mã Ly, nếu không sẽ không dùng đòn trí mạng.

"Về phía Hải đảng đã tiến triển như thế nào?"

"Chiếu chỉ thị của ngài, đã có tin tức sáng tỏ, đã bắt tay vào việc củng cố thế lực bên ta, cho dù cùng Hải đảng quyết liệt, bọn họ cũng đã kích không được chúng ta bao nhiêu, ngài ngờ rằng lần đã kích này là do Hải đảng gây nên?"

"Một trong số đó, có lẽ là thông qua cừu địch, ta muốn người tiếp tục hệ thống thanh tra tổ chức, việc này phải giữ bí mật."

"Ngài hoài nghi có nội gián?"

"Chuyện của Mã Ly đã tiết lộ ra ngoài, ta muốn biết tin tức vì sao lại bị lộ, mặt khác, đem toàn bộ mười vị tình nhân kia ra bày cẩn thận cho ta."

Không cần hỏi, Cường Sâm cũng biết chủ ý của thủ lĩnh, thân là lão đại của hắc đạo tổ chức, nắm trong tay tổ chức trải rộng thế giới, tuy rằng khuynh quyền một đời, nhưng toàn thân sát khí, bởi vậy không thể có chỗ ở cố định, hành động phải giữ bí mật, nữ nhân cũng không thể cố định, càng nhiều càng tốt, không thể chuyên tình, vừa là bảo vệ mình vừa là bảo vệ người mình yêu.

Nay thủ lĩnh phải đến chỗ toàn bộ mười vị tình nhân, đơn giản là vì hôn nhân hiểu biết, đem nguy hiểm phân tán, nữ nhân nào sở hữu toàn bộ ưu ái của thủ lĩnh, là phúc hay họa? Chỉ có bọn họ trong lòng rõ ràng nhất.

"Tôi lập tức đi an bài."

Nhận được mệnh lệnh, Cường Sâm lập tức bắt tay vào làm tiến hành, không đến một tuần, mười vị tình nhân của Hắc Cách Kiệt đã được an bài thỏa đáng, an bài ở nhiều nơi như Nhật Bản, Hàn Quốc, Hongkong, Singapore... , không cùng một chỗ cùng chỗ, nhưng các chỗ lại cách nhau không xa, tránh cho các vị tình nhân lục đục với nhau lúc này, vừa làm cho thủ lĩnh không tốn nhiều thời gian, cũng làm nhiễu loạn thông tin của địch nhân, đem mục tiêu trên người Mã Ly dời đi.

Trần là tình nhân thứ bảy của Hắc Cách Kiệt, dung mạo so với ngôi sao còn xinh đẹp hơn, đôi môi khiêu gợi, thân mình vừa tắm xong là lướt chỉ khoác chiếc áo mỏng, chậm rãi đi về hướng Hắc Cách Kiệt, dâng một một nụ hôn triền miên say đắm lòng người.

"Rất nhớ anh." Nàng mềm mại nũng nịu, thuận thế tựa vào lồng ngực cường tráng của hắn.

Hắc Cách Kiệt khóe môi gợi nụ cười, nhẹ nhàng chụp vỗ về nàng, lẳng lặng uống rượu không nói một câu.

Trần giương mắt tỉ mỉ nhìn hình dáng của hắn, lừng lừng và ti mỉ, hoàn toàn không có tình cảm mãnh liệt qua đi.

"Anh vẫn luôn lí trí như vậy, em đây rất an toàn, anh có thể yên tâm."

"Anh luôn luôn như thế."

"Em biết, nhưng là... em thật muốn nhìn bộ dáng thả lỏng của anh, hay là —— Em hầu hạ không đủ?" Ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn trong ngực hắn, hình như cố ý khiêu khích.

"Em làm anh thực điên cuồng."

Nàng cười khẽ, mặc kệ hắn nói đùa là giả, đều làm nàng say mê, khuynh hương lại dựa vào lòng hắn.

"Muốn ở lại qua đêm?" Không ôm hy vọng lắm.

Hắn cười đến thần bí."Anh sẽ ở lại một tuần."

Trần kinh hỉ, bầu vú hắn mà ôm hôn, Hắc Cách Kiệt chưa bao giờ ở cùng tình nhân vượt quá ba ngày, nay hắn nhận lời một tuần, chẳng phải đại diện cho việc mình được yêu chiều sủng nịnh sao?

Vừa ôm hôn, Hắc Cách Kiệt bình tĩnh mắt xem bốn phía, tai nghe tám phương, một tháng qua hắn ở cùng mỗi vị tình nhân một thời gian, mỗi lần dừng lại không vượt quá hai ngày, cuối cùng tuyên định nơi này nghỉ ngơi một tuần, trong lúc này, hắn biểu hiện ra nhiệt tình của chính mình, càng thêm yêu thương hơn đối với Trần, thậm chí vượt qua cả mức độ bình thường.

Không ngoài sự tiên liệu của hắn, một tuần sau khi hắn rời đi, Trần bị tập kích, trúng đạn nằm ở hoa viên. Viên đạn là từ một nhà cao tầng mười tầng khác bắn ra, bọn họ thuận lợi phát hiện ra sát thủ cùng kẻ chủ mưu.

"Là Mạn Na." Cường Sâm ở bên kia điện thoại đáp.

"Phải không?" Ánh mắt hắn tựa như núi tuyết ở Bắc Cực. "Trần đâu?"

"Không trúng chỗ yếu, thương thế đã ổn định."

"Đưa một trăm đóa hoa tươi cho nàng, vì nàng ở Thụy Sĩ thêm xây thêm một tòa biệt thự lớn, sau khi xuất viện đưa đến nơi đó tĩnh dưỡng."

Kế tiếp đó là giải quyết chuyện của Mạn Na, chuyện này không khác gì hướng hắn tuyên chiến, Mạn Na khơi mào đúng trong lúc Diêm Thủ Đảng cùng Hải đảng đang quyết liệt, Hải đảng chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất là đem Mạn Na giao ra, hai là đối đầu cùng Diêm thủ đảng.

Tin tức lập tức lọt vào tai Hải trưởng lão, không khỏi giận dữ tức giận, cháu gái hắn hành động quá mức vội vàng, hắn sớm cảnh cáo Mạn Na chớ hành động thiếu suy nghĩ, Hắc Cách Kiệt không phải kẻ có thể chọc giận, tập kích tình nhân của hắn chẳng khác gì là hướng hắn tuyên chiến, tuy rằng do thám biết Hắc Cách Kiệt cố ý hủy bỏ hôn ước, nhưng không có lý do làm chuyện đó, Hắc Cách Kiệt sẽ không tự hủy ước, Hải đảng còn có cơ hội bức Hắc Cách Kiệt đi vào khuôn khổ.

Nhưng Mạn Na thiếu kiên nhẫn đã làm hỏng việc, nay Hải đăng đã mất lý do phản bác, nếu không giao ra Hải Mạn Na, sẽ phải trả giá là cùng Diêm thủ đẳng đối đầu, hậu quả này hải trưởng lão gánh vác không phải rất tốt sao.

Vì sinh tồn của tổ chức, hẳn chỉ có thể đau đớn hạ quyết định, Hải đăng cùng Hải Mạn Na đoạn tuyệt quan hệ, nàng có thể thoát được càng xa càng tốt, ít nhất nhờ tài cán nàng có thể được mở một con đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Làm sao có thể!

Kiều Mã Ly mãnh liệt lắc đầu không thể tin được, thân thể của nàng quá mức khiếp sợ khiến cước bộ không xong.

Tình địch của người kia và Jack hoàn toàn giống nhau! Tự kiểm tra thì thấy chính mình không hề lầm, AND giống nhau, số liệu giống nhau, hình như—— Jack chính là Hắc Cách Kiệt, ông trời! Hắn là thủ lĩnh Diêm thủ đang ở Italy.

Suy nghĩ đột ngột đánh sâu làm nàng run nhè nhẹ, nghi vấn, khiếp sợ, không thể tin, tràn ngập trong đầu, cùng địch nhân ở ba tháng rồi mới bùng tình đại ngộ, sau khi khiếp sợ nàng cố gắng bình tĩnh tự hỏi, vì sao hắn không nhắc tới thân phận, hắn không phải muốn bắt nàng sao? Hồi tưởng ngày mới gặp, hắn từng nói muốn giết nàng, hắn thật là hận nàng, vì sao lại... Không hành động ngay lúc đó, nghi vấn nói gót ngập đầy trong lòng.

Nàng am hiểu trình tự trình thám, cũng không biết trong lúc đó bị lường đạo hắc bạch lừa gạt, có lẽ nàng nên nói cho Nhược Băng, vừa do dự đã gạt bỏ ý định trong đầu đi, Nhược Băng là trình thám, chính tà bất lưỡng lập (Meg: không phân rõ chính tà, nghe thế kia hay hơn nên mạn phép ta để nguyên), không biết tại sao, nàng lo lắng bọn họ nếu biết chân tướng sẽ làm hại tới Jack.

Nàng làm gì bây giờ? Trong lòng không ngừng giao chiến, Jack là Hắc Cách Kiệt, thủ lĩnh hận nàng tới mức lung bắt toàn diện, hắn từng nói muốn giết nàng, nội tâm Mã Ly không khỏi co rút một trận đau đớn.

Nhưng, hắn vẫn chưa từng làm nàng tổn thương, rốt cuộc Jack —— Không, phải nói Hắc Cách Kiệt đã suy nghĩ thế nào? Nàng không thể xác định được hắn là địch hay bạn, nếu là địch, không giết nàng, vì sao bảo vệ nàng? Vô vô ngực, đột nhiên chạm vào chân tướng sợ hãi, nhưng nếu không tìm ra chân tướng, nàng không thể an tâm.

Chuông cửa vang lên vào lúc này làm nàng sợ hãi, Mã Ly sau khi kiểm tra biết là Thiệu Phàm liền thở dài một hơi, Hắc Cách Kiệt khiến nàng ngày càng căng thẳng hơn.

"Xem anh mang đến cho em cái gì này, xem xem, đồ ăn vặt ngon cùng hoa quả đủ cả, đủ để em ăn no năm ngày." Thiệu Phàm cười hi hi nói.

"Cám ơn." Nhận lấy quà, liền mời bạn tốt vào nhà. "Tìm em có việc sao?"

"Thuần túy tới thăm em, vẫn còn thói quen ở nơi này sao?"

"Phải, không bỏ được."

Thiệu Phàm nói tình hình điều tra gần nhất, giữa chuyện này còn một vài điểm nghi ngờ, đối mặt với tổ chức hắc đạo như vậy là phi thường khó khăn, CIA Mỹ tham gia là thêm một phần khó khăn, có thể nói là sự khiêu chiến lớn nhất từ trước tới nay

"Em cảm thấy sao? Mã Ly."

"A? Anh nói cái gì?"

Thiệu Phàm rốt cục phát hiện ra tâm thần Mã Ly không yên. "Em tựa hồ tâm tình không tốt."

"Không có!" Nàng trầm ngâm một lát, tỉnh hỏi Thiệu Phàm "Nếu một người nam nhân phải chịu nhục, sẽ như thế nào?"

"Nhận lộ? Đương nhiên tốt, có thể kiếm tiền, đương nhiên cao hứng rồi!"

"Không phải, em nói là chịu nhục cơ, ai nói là nhận lộ đâu."

"Vì sao lại hỏi cái này?"

"Anh đừng quan tâm, trả lời đi."

"Phải xem là dạng nhục nhả gì."

"Nếu lấy anh làm ví dụ, anh hận nhất chuyện gì?"

"Anh sao, hận nhất khi người ta đem mình ra đùa giỡn."

"Nếu anh thật sự bị đùa giỡn, sẽ như thế nào?"

Hắn dùng ngữ đạo âm trầm: "Lấy kỳ nhân chi đạo còn chi bi thân." (Meg: ý là người ta làm gì mình thì phải trả thù như thế, câu kia nghe vắn vắn, ta hok muốn bỏ J)

"Nghiêm trọng như vậy sao?"

"Nữ nhân các em không hiểu, đối nam nhân mà nói, tự tôn chính là quần áo, nếu người ở trước công chúng bị xé rách quần áo thì sẽ thấy thế nào?"

Mã Ly nghiêm mặt tái nhợt, khe khẽ nói: "Nhất định sẽ tức giận đến nỗi muốn giết đối phương."

"Đúng vậy, vì tự tôn, làm gì cũng phải tìm được đối phương đòi công đạo."

Nàng vẻ mặt buồn bực, lấy kỳ nhân chi đạo còn chi bi thân? Nàng trộm tình dịch của Hắc Cách Kiệt, như vậy trong lời nói của Hắc Cách Kiệt ý muốn nói là sẽ trộm trứng của nàng đâu có sai, không đúng không đúng, hắn cũng không phải nhà khoa học như nàng thì trứng làm chi. (Meg: biến thái, siêu cấp biến thái không ai bì kịp, biến thái từ suy nghĩ đến hành động)(QH: Tỷ cũng bó chân với tỷ này)

"Nếu là Hắc Cách Kiệt, anh nghĩ hắn sẽ phản ứng thế nào?"

Hắn nhún mày, có lẽ trọng điểm là ở đây, hắn cố ý tăng thêm giọng điệu. "Thủ lĩnh hắc đạo chịu nhục là việc rất lớn, có khi tôn nghiêm còn quan trọng hơn sinh mệnh, để đòi lại tôn nghiêm, hắn đương nhiên ăn miếng trả miếng, giống như khi em theo hắn trộm này nọ, đối hắn mà nói chính là phá hư tôn nghiêm hướng hắn khiêu khích, cho nên hắn mới tức giận hạ lệnh lùng bắt, không phải sao?"

Nghe đến đó, tâm tình Mã Ly có thể nói là chìm xuống đáy vực.

Thiệu Phàm tiếp tục thừa cơ cổ vũ. "Vì tốt cho em, vẫn nên nói cho anh biết em đã trộm gì của hắn, như vậy anh mới giúp em được." Tuy rằng Nhược Băng nói thứ trọng yếu không phải thứ gì trong đó, nhưng xét theo vẻ mặt kì quái của Nhược Băng, nói vậy thứ Mã Ly trộm phi thường đặc biệt, làm cho hắn tò mò, thừa dịp này hy vọng có cơ hội thuyết phục Mã Ly nói ra tình hình thực tế.

Nàng lạnh lùng liếc hắn một cái, bỗng dừng đứng lên. "Em sẽ không nói, đừng dùng cách anh phá án mà tra hỏi em, em còn có thí nghiệm phải làm, xin lỗi không tiếp được."

Vẫn là không thể tìm ra chân tướng, thất bại! Hắn nhún vai, những thứ này phải tự ăn một mình thôi.

Mã Ly đem chính mình nhốt trong phòng thí nghiệm, không thêm nói là để gạt người, nàng bắt đầu hoài nghi động cơ của Hắc Cách Kiệt, nếu hắn nói là chờ thời điểm trả thù, vì sao lại chậm rãi chưa động thủ?

Một ý niệm mãnh mẽ thâm nhập trong đầu nàng, nàng trộm tình dịch Hắc Cách Kiệt, nếu muốn dùng thì còn nha, Hắc Cách Kiệt chỉ có thể đòi một thứ trên người nàng, thứ của nàng đó là —— Trinh tiết.

(Meg: ẹc, bà này, không còn lời nào tả nổi, Mạc nhan ơi là Mạc Nhan L)(*đỏ mặt* Thần tượng của tỷ đó, chuyên môn nghĩ ra siêu cấp BT)

Bỗng dung ngực xuất hiện một trận co rút đau đớn, Nhược Băng nói không thể chọc tới người của Diêm Thủ đảng, hắn tiếp cận nàng ngay từ đầu chỉ vì mục đích này, nguyên nhân này vừa vặn giải thích vì sao Hắc Cách Kiệt chưa vội hành động.

Ngực cảm thấy đau khổ, sau khi biết chân tướng, nàng nhắm chặt hai mắt, không muốn đem cảm xúc nguyên bản để lộ thật to, thật lâu. Nàng chưa từng để ý tới một người như thế, từng ngày từng ngày đào sâu trong tâm trí làm nàng hỗn loạn, thân nhân cùng bằng hữu vì nàng mà gặp phải, sau khi mất đi tình cảm chân thành của người nhà cùng bằng hữu, nàng phong tỏa chính mình không cho tiếp xúc với ai khác, không cho người có đã tâm có cơ hội uy hiếp nàng.

Nhớ khi gặp Nhược Băng, nàng mới hơi mở nội tâm ra tiếp nhận tình bạn của Nhược Băng, cũng bởi vì Nhược Băng là nữ tử nguy hiểm, có thể ứng phó ngoại lai tập kích, không cần lo lắng đến thương tổn. Trừ lần đó ra, nàng cự tuyệt những người khác xâm nhập, cho nên cô ý lựa chọn núi rừng hẻo lánh sống một mình, một lòng lạnh nhạt với tất cả mọi người.

Nhưng là Hắc Cách Kiệt xông vào, bắt tri bắt giác xâm nhập vào thế giới của nàng, nàng phát hiện khi ra thì đã quá muộn.

Đúng là geo gió gặt bão, nàng nở nụ cười, cười chính mình chung quy đã phán đoán sai, nên sao có thể an ủi thâm tâm bị thương đây...

Liên tiếp vài ngày, Mã Ly không thêm ăn hay phấn chấn lên, thường thường một mình lánh ở trong phòng thí nghiệm, đợi Nhược Băng phát hiện ra nàng không bình thường thì đã quá muộn.

Thầy thuốc chẩn đoán ra kết quả, nguyên nhân là dinh dưỡng mất cân bằng. Nhược Băng kinh ngạc nghẹn họng nhìn trần trời, nữ nhân luôn ăn ngon miệng kia mà lại bị mất cân bằng dinh dưỡng.

"Thức đêm cũng là nguyên nhân chủ yếu, thường xuyên thức đêm hơn nửa ba bữa không bình thường, dễ dàng tạo nên thiếu máu, mấy ngày nay nhất định phải hảo hảo mà nghỉ ngơi, sẽ phục hồi nhanh thôi." Bác sĩ dặn dò.

"Hắc Ưng" đưa bác sĩ ra, Nhược Băng lưu lại ngồi bên mép giường buồn bực nhìn Mã Ly.

"Tự dung té xỉu, mình thật sợ suýt quá." Nàng nhìn Nhược Băng cười khổ.

"Vì sao như vậy?"

"Thiếu máu hơn nửa lại mất cân bằng dinh dưỡng, bác sĩ không phải nói rồi sao."

"Bạn chưa bao giờ thất thường như thế, chuyện gì đã xảy ra?" Sắc mặt Mã Ly cô đơn, tuyệt không giống nàng bình thường, nàng nhất định che giấu chuyện gì.

Mã Ly chỉ cười cười. "Mình buồn ngủ quá." Liền nhắm mắt không thèm nhắc lại, Nhược Băng ngó nhìn nàng một hồi lâu, nhẹ nhàng đứng lên, đắp chăn để nàng nghỉ ngơi.

Ban đêm——

Mã Ly cảm thấy khát nước, nàng giãy dụa ra khỏi chăn tìm nước uống, một bóng dáng anh tuấn đột nhiên xuất hiện, ngực căng thẳng, nàng biết là hấn.

Hắc Cách Kiệt chậm rãi đến gần, đầu ngón tay nhập vào của nàng sợi tóc, sờ nhẹ lên môi của nàng.

"Em sao vậy, không thoải mái sao?"

Sợ hãi tập kích toàn thân nàng, không biết là do bị bệnh hay lo lắng trong tâm trí dồn lại, toàn thân nàng bắt đầu như nhũn ra. "Em... ăn nhầm nên bị đau bụng, cho nên..."

"Sao lại không cẩn thận như thế." Ôm lấy nàng đặt ở trên giường, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên dung nhan tái nhợt của nàng, phát hiện nàng sinh bệnh, Hắc Cách Kiệt cau chặt mày, đụng vào cái trán của nàng, bàn tay ngoài ý muốn phát hiện ra nàng đang đổ mồ hôi lạnh.

"Em bị bệnh." Dùng chăn bông bao lấy nàng, đồng thời cười ôn nhu, không thể tưởng được cô gái nhỏ này cũng sẽ sinh bệnh.

Đối với sự ôn nhu sau lưng này không biết là thật, hay là giả ý? Nàng không biết, cũng không dám hỏi, sợ hãi một khi phát hiện ra mình nói dối, chân tướng của sự yếu ớt kia chỉ mình nàng gánh vác là đủ.

Ôm nàng từ phía sau, hấn không có lúc nào là không nghĩ tới nàng, vội vàng muốn ôm lấy nàng để cảm nhận hai trái tim giao hòa nhiệt tình, nhưng tối nay không phải thời cơ, bởi vì nàng bị bệnh.

Nàng mặt của nàng lên, tưởng có thể bừa bãi hôn lên cánh môi ngọt ngào, nhưng nàng dời mặt đi nơi khác.

"Không được... sẽ lây bệnh."

"Đưa ngọc, tiêu chảy làm sao lây bệnh." Cho dù hấn hết sức ôn nhu, nhưng vẫn thêm điểm khí phách, mặc kệ nàng muốn hay không, vẫn không ngăn được xúc động hôn nàng.

Nàng sợ hãi nụ hôn nóng cháy kia, càng sợ hãi khi nghĩ tình cảm mãnh liệt sau lưng chỉ là trả thù, không khỏi giãy dụa đẩy kẻ tham lam đòi lấy kia ra, đem mặt chôn lồng hấn, che dấu chính cảm xúc chưa mất của nàng.

Hấn nở nụ cười, ôm chặt nàng khăn khăn nói: "Thực xin lỗi, anh không thể kìm lòng."

"Vì sao lại chọn em?" Nàng hỏi.

"Bởi vì em nợ anh."

"Em nợ anh cái gì?"

"Em nợ anh rất nhiều, nói mãi cũng không hết, đã gặp anh rồi đừng hòng chạy trốn, đời này em đừng mong trốn được." Hấn nói là vô tâm, nàng lại nghe được cố ý.

"Phải không?" Nàng cười khổ, cảm thấy mắt mình ẩm ướt, thầm nghĩ bóng đêm hôn ám sẽ che dấu chính mình.

* * *

Kiều Mã Ly mất tích!

Nàng để lại tờ giấy, muốn Nhượng Băng cùng Thiệu Phàm không cần lo lắng nàng, việc nàng trốn đi làm bọn họ kinh ngạc, việc này không giống tác phong của Mã Ly, thật sự rất khác thường.

Nàng cần phải thật bình tĩnh lại, sau nhiều lần tự hỏi, vì an toàn của bạn tốt, nàng lựa chọn cách trốn đi, giống như năm năm trước, vì muốn bảo vệ an toàn cho sinh mệnh của bạn tốt, nàng rời đất nước, bước trên con đường phiêu bạt. Nhìn qua cửa sổ máy bay nhìn đất Đài Loan lần cuối cùng, có thể ở một chỗ khoảng chừng năm năm, như vậy xem là trời đã ưu ái nàng, không biết địa phương kế tiếp có thể ở lại chừng bao lâu, có lẽ đời này nàng không thể tìm thấy chốn neo thân.

Nếu muốn chạy trốn, cũng không thể bạc đãi chính mình, nhìn danh sách lý hành trên tay, phía trước là cửa tử tù nhất cũng phải làm ma no, phải đi khắp thế giới tìm mỹ thực, mang theo ba lô nàng bắt đầu đi một cách khoái hoạt tự do.

Mã Ly hiểu rõ nàng mất tích sẽ khiến mọi người lo lắng, Nhượng Băng cùng Thiệu Phàm đem hết các phương pháp cùng mạng lưới tình báo, phải tìm được Mã Ly trước những người muốn truy bắt nàng.

"Có tin tức sao?" Nàng hướng Thiệu Phàm hỏi.

Thiệu Phàm lắc đầu, trước mắt chỉ tra được Mã Ly đã rời Đài Loan đi Thụy Sĩ, sau đó hành tung khó có thể nắm giữ, tìm nàng giống như mò kim đáy bể.

"Em cùng 『 Hắc Ưng 』 đã tìm được gì?"

"『 Hắc Ưng 』 đã xuất phát được ba ngày, trước mắt không có tin tức gì, hy vọng anh ấy có thể tìm ra Mã Ly đúng lúc kịp thời."

Trừ bỏ tích cực tìm kiếm Mã Ly, điều duy nhất bọn họ có thể làm đó là cầu xin nàng vẫn bình an vô sự, chỉ một điều làm người nghĩ mãi mà không thông, Mã Ly vì sao đột nhiên phải trốn đi? Đây là vấn đề lớn nhất, vô luận Nhượng Băng vắt hết óc như thế nào cũng không thể tìm ra, chờ nàng tìm được Mã Ly, nhất định phải hảo hảo mà tra khảo nàng một chút.

Trở lại phòng nghiên cứu của Mã Ly trong núi, nàng hy vọng có thể tìm được một ít manh mối, mới phát hiện ra nơi này đã bị bắn phá từ bao giờ, cùng lúc phát hiện ra có vài vết đạn, có thể thấy được chuyện này là do có hai kẻ từng đấu súng.

Mã Ly xác thực có chuyện giấu giếm nàng! Nhượng Băng tức giận chính mình, vừa kiểm tra vết đạn bắn và ít manh mối cách đó không xa Nhượng Băng vừa không quên đề phòng địch nhân phía trước, Jack xuất hiện làm nàng bất ngờ ngoài ý muốn.

"Sao cô lại ở đây? Mã Ly đâu?" Hắc Cách Kiệt tỏ vẻ kinh ngạc.

"Cô ấy chuyển nhà, tôi định đến cho đỡ nơi này xuống." Không thể tưởng được hẳn thật sự đến tìm Mã Ly lần nữa, nhìn hẳn mang túi du lịch, chẳng lẽ thật sự là một khách lý hành thuần túy? Mặc kệ như thế nào, hơi thở thần bí trên người hẳn cũng làm nàng canh cánh trong lòng.

"Tôi đúng hẹn trở về gặp cô ấy, có thể nói cho tôi biết cô ấy hiện tại đang ở đâu?"

"Cô ấy đã mất tích, tôi đang tìm cô ấy."

"Mã Ly mất tích?"

Hắc Cách Kiệt từ đầu đến cuối duy trì vẻ mặt kinh ngạc, cũng biết Trầm Nhượng Băng đang quan sát hẳn, cô gái này rất sâu sắc, chỉ không tìm ra vì sao nàng lại nghi ngờ hẳn thôi.

Hẳn cố ý xuất hiện ở đây chỉ có một nguyên nhân, đó là lý do Mã Ly mất tích, xem ra ngay cả đám người Trầm Nhượng Băng cũng không biết nàng đi nơi nào.

Nữ nhân kia rốt cuộc chạy tới nơi nào? Sớm bảo nàng không được phép chạy loạn, không thể tưởng được hẳn mới rời đi ba ngày đã nghe được tin nàng trốn đi.

Chẳng lẽ nàng đã phát hiện ra thân phận của hẳn? Nhưng theo vẻ mặt của Trầm Nhượng Băng thì xem ra nàng chưa biết được, điều này làm cho hẳn nghi hoặc.

Nữ nhân kia đúng là có khả năng làm cho tâm thần hẳn không yên! Mặc kệ nàng đi đâu, hẳn tuyệt không để mất nàng, sau khi tìm được, không thể không giáo huấn nàng một trận mới được!

* * *

Nhìn cảnh suối chảy từ trên núi Thụy Sĩ xuống, hưởng thụ hơi thở nghệ thuật của nước Áo cùng cảm nhận sự lãng mạn của nước Pháp, Mã Ly đi đến vương quốc của hoa Tulip Hà Lan, rong chơi vãn đạm dưới bầu trời quang đãng đi trên thảm cỏ xanh ngắt cùng muôn hoa, thanh thoi thường thức kiệt tác của thiên nhiên.

Nhiều năm hiến thân để nghiên cứu, chưa bao giờ phát hiện ra thì ra thế giới này xinh đẹp như thế, nếu trên đời này thực sự có thiên đường, nàng tin rằng mình đang ở đó, chỉ vì từ trước tới nay bôn ba, xem nhẹ âm điệu tốt đẹp của vạn vật, nếu không phải vì bị hắc đạo lừa bắt mà phải chạy chốn lưu vong,

chỉ sợ kiếp này không được tốt như vậy, ngẫm lại còn phải cảm tạ bọn họ.

Đứng dậy phui phui bụi ở quần áo, nhìn cối xay gió đằng xa đón gió phấp phới. Cối xay gió chuyển hóa năng lực của tự nhiên làm năng lượng, không biết thế nào là kiệt cùng, có thể lấy lại cân bằng, điểm ấy làm nàng có linh cảm, bất tri bất giác lại bắt đầu ngửa ngề, bước nhanh hướng chỗ cối xay gió mà chạy tới.

Sau khi tích cực hỏi nông dân địa phương, đem bản phác thiết kế cối xay gió mới của mình cho nông dân để họ xây dựng cối xay mới, liền mang theo hành lý, tiếp tục đi tới một nơi khác.

Trong cuộc lữ hành, nàng thanh thản tự tại nhưng ngẫu nhiên vẫn thêm phân sầu não, phần này sầu não đến từ chính trái tim đang cố lái đi để không nhớ tới một hình bóng, nàng nhớ Hắc Cách Kiệt, vốn tưởng rằng cuộc lữ hành có thể hòa tan nỗi nhớ hân, không thể tưởng được mỗi khi đến một nơi mới, tình yêu đối với hân liền gia tăng một phần.

Sợ hãi ban đầu thân nhiên bị che lấp, nếu hân lòng bất nàng đến chân trời góc biển, cuộc hành trình luôn chấm dứt trong một ngày, chính là hân chưa hề xuất hiện? Vô vô vòng cổ tình tẻ trên ngực, đây là tín vật duy nhất có thể an ủi nàng.

Đột nhiên xuất hiện một nữ tử ngăn trở đường đi của nàng, Kieu Mã Ly nhớ rõ, nàng đúng là từng bị nữ tử tà mị kia đã kích.

"Cuối cùng tìm được cô, Kieu Mã Ly." Nàng ta hung tợn nói.

"Nếu cô muốn tìm cái danh sách gì đó, bảo thạch hoặc trường sách linh tinh gì đó, thật xin lỗi tôi không có."

Nàng cười lạnh."Mục đích của tôi và họ bất đồng, tôi chỉ muốn cô biến mất trên cõi đời này."

"Cô muốn giết tôi?"

"Giết cô, không có lời, chỉ cần đừng quán quít lấy Hắc Cách Kiệt là được."

"Tôi nghĩ cô lầm rồi, tôi trốn hân còn không kịp sao có thể quán quít lấy hân?" Nàng là bị kẻ kia lòng bất nha.

"Sự tồn tại của cô phá hư thời gian cho kế hoạch của tôi, tôi là vị hôn thê hân tuyển định, cô đừng đánh lạc hướng chủ ý của hân."

Thì ra hân đã có vị hôn thê, sớm biết hân không phải thật tình, đối tốt với nàng chỉ là đùa bỡn để trả thù, không phải đã thấy sao? Vì sao còn cảm giác đau lòng.

"Tôi không có ý đó." Liếc mắt xem một cái cũng tốt, như vậy có lẽ nàng có thể hết hy vọng.

"Đường đường là thủ lĩnh Diêm Thủ đảng không phải loại người để nữ nhân như cô có thể si tâm vọng tưởng, sự tồn tại của cô đối với tôi là một sự uy hiếp, gặp được tôi xem ra cô không may rồi."

"Uy hiếp? Tôi không hiểu, đối với cô mà nói, tôi chỉ là nữ nhân tay không tác sát."

Nàng cười lạnh."Cô rất khiêm tốn, tôi vẫn không hiểu vì sao Hắc Cách Kiệt chậm chạp không giết cô, không thể không điều tra gia thế của cô, thì ra cô là con người có giá trị cao như vậy, tướng quân Lôi Bá Nạp chắc chắn sẽ rất cao hứng khi nhìn thấy cô."

Mã Ly sắc mặt tái nhợt, thì ra nàng ta có tâm cơ khác, đang định sử dụng vũ khí đào tẩu, nhưng Mạn Na sớm có phòng bị, biết rõ nàng có vũ khí lợi hại, trầm dậm chung quanh đây không có chướng ngại vật, cho dù sử dụng vũ khí nàng cũng trốn không xa, huống chi người của Mạn Na sớm đã bao vây nàng, sớm theo dõi nàng, bây giờ... là thời cơ ra tay, lợi dụng địa hình này nàng có chấp cánh cũng không thể bay.

Cứ như vậy, nàng bị Hải Mạn Na mang đi.

Nhìn thấy con mồi nhiều năm tìm kiếm rốt cục đã rơi vào trong tay, Lôi Bá Nạp tướng quân phi thường cao hứng, vũ khí thiên tài Mã Ly phát minh là tốt nhất, có được nàng không khác gì có được vũ khí tối tân, muốn tập trung lần thứ ba để dành quyền kiểm soát giới chính quyền, việc sáng tạo ra một thế giới độc tài duy ngã độc tôn không còn là giấc mộng xa, tìm nàng nhiều năm như vậy, cuối cùng lại rơi vào tay hân.

"Nies tiêu thư, cô cũng thật biết trốn, nhưng kết quả vẫn là chạy không khỏi của cơ sở ngầm ta."

Mã Ly lạnh lùng trừng mắt nhìn đã tâm xấu xa kia."Ông thật sự là âm hồn không thể tiêu tan."

"Quá khen, chúng ta cũng coi như có quen biết nhiều năm, lão bằng hữu ta gặp cô quả là rất cao hứng nha."

"Tôi tuyệt không giúp ông chế tạo vũ khí."

"Cô vẫn là cố chấp như vậy, không sao, chúng ta có nhiều thời gian mà, năm năm trước cho cô chạy thoát, hôm nay ta sẽ không bước vào vết xe đổ đó, thời đại tiền bộ, khoa học kỹ thuật đã ở biên chuyển từng ngày, không cần bức bách cô, chúng ta đều có biện pháp cho cô cam tâm tình nguyện chế tạo vũ khí."

"Ý gì?"

"Cho dù cô là thiên tài khoa học kỹ thuật, năm năm trước không biết cô dùng phương pháp gì khiến thân thể đối kháng với nghiêm hình, ta không tin cô có thể kháng cự được cái tạo đầu óc."

"Ông muốn làm gì?"

"Cho phép ta giới thiệu các vị tiền sĩ thiên tài hàng đầu của khoa não, sau khi trải qua phẫu thuật do chính họ làm, cô sẽ không có ý thức phản kháng, chỉ tiếp nhận mệnh lệnh làm việc, nhà khoa học không có quyền tự chủ phải nghe lời."

"Ông không có nhân tính."

"Ta cũng không phủ nhận, đừng vọng tưởng tự sát, chúng ta có y học kỹ thuật tiên tiến, tùy thời có thể giúp cô cấp cứu." Hắc cười lạnh, hướng một bên hạ lệnh. "Chuẩn bị giải phẫu."

"Thoải mái một chút, hai giờ sau, ta sẽ chuẩn bị hưởng yến nghênh cô gái thiên tài khoa học kỹ thuật sống lại gia nhập bọn ta." Lôi Bá Nạp làm một bộ dáng giả tạo.

Thái độ của Mã Ly tinh táo dị thường, xem ra nếu không sử dụng phương pháp cuối cùng thì không có biện pháp thoát thân nào khác, việc này cũng chưa được thử nghiệm, nàng cũng không nắm chắc phát minh lần này có thể cứu được mình không, nhưng nàng không có lựa chọn đường sống. Nếu thành công, suy cho cùng đều là công lao của Hắc Cách Kiệt.

Nàng nở nụ cười, nhắm mắt lại, toàn thân sẽ phát tác rất nhanh thôi.

Lúc này bóng người không dấu điểm từ một góc nhảy ra, thì ra Tuyết Diễm đã theo đến tận đây, nàng lặng lẽ lên vào, không thể tưởng được Kiều Mã Ly bị đưa tới địa lao của Lôi Bá Nạp tướng quân, chuyện này không thể được, phải đưa nàng từ phòng mổ đi ra.

Đáng tiếc hành tung của nàng đã bị lộ, một cổ sát khí hướng nàng đánh úp trí mạng, xoay người né tránh dao nhọn phóng tới, thủa nhỏ may mắn nhiều năm được huấn luyện, cho dù là thanh âm nhỏ của phi đao xé gió nàng cũng có thể phát hiện ra.

Hải Mạn Na âm trầm quỷ quyết nhìn nàng chăm chăm, có lẽ tránh được tập kích của ả ta quả không đơn giản, chuyện này khơi mào hưng phấn khiến ả hứng trí, mèo đen trước khi đem con chuột cắn nuốt, không đem con chuột đùa bỡn một phen sao được. Móng vuốt của ả có chút nhàn rỗi, liền có một con chuột không muốn sống đến móng vuốt mời ả đùa giỡn.

Tuyết Diễm ngửi được mùi máu, đó là nữ nhân nàng thoáng gặp ở sân bay. Nữ nhân này công phu cao hơn nàng, hơn nữa ra chiêu tàn nhẫn, sát thương đối phương để hưởng thụ khoái hoạt trong mùi máu tanh, đã bị thương nặng nàng phải nhanh chóng đào thoát, chỉ còn cách giữ mạng sống rồi trở về báo cho bọn Thiệu Phàm.

"Muốn chạy trốn? Không dễ dàng như vậy." Hải Mạn Na cuồng tiếu đuổi giết, lấy súng lục nhắm thẳng vào đầu, trò chơi sắp chấm dứt ——

Chỉ trong một khắc nhanh như mảnh chuông, tinh thần của nàng bị chấn động mạnh, Mạn Na kinh ngạc nhìn về phía người vừa tới, người đó đúng là Hắc Cách Kiệt.

"Kiệt..." Nàng hoảng sợ lui bước.

Hắc cười tuấn mỹ mà lãnh khốc, đối diện với lãnh mâu hung ác mà nham hiểm vô tình kia khiến người ta run sợ.

"Mạn Na, thật cao hứng khi thấy em trong này." Nụ cười kia —— làm người ta sợ.

"Kiệt... Anh nghe em giải thích..." Viên đạn không chút lưu tình bắn trúng tim nàng, Hắc Cách Kiệt coi như gậy cũ lướt qua nàng.

Trong đầu hắc bấy giờ chỉ có một mục đích, muốn tìm kẻ không từ giả mà chạy kia, nữ nhân chạy loạn khắp thế giới! Làm hắc lao vào nguy hiểm vượt khắp trùng dương, đến khi tìm được, phải giáo huấn nàng thật nhiều ngày để hả giận, không khỏi cảm thấy thống khoái, chờ mong đến lúc gặp sẽ thấy được biểu tình gì của nàng.

Ở một nơi khác, Lôi Bá Nạp phần nộ khiếp sợ nói: "Cái gì! Cô ta đã chết! Nhân viên cấp cứu đang làm cái gì!"

"Đây là một loại hiện tượng rất quái dị, lần đầu tiên tôi nhìn thấy, hoàn toàn không có ngoại thương hay nội thương, nhưng các tế bào cùng nội tạng của cô ta đồng thời ngừng lại, trong vài giây tựa hồ đã từ vong cấp tốc." Bác sĩ kích động nói.

"Làm sao có thể! Vì sao không ai biết lúc cô ta tự sát!"

"Trên cơ bản mà nói tự sát cũng không phải, giống như virus hay khuẩn thì đúng hơn, vì khuếch tán quá nhanh, nhìn ngoài thì thân thể không có bất cứ biểu hiện nào, giống như là ngủ vậy."

(Meg: chết, vì khuẩn hử??? Mã Ly quái chiêu, tỷ ấy nói là công lao đều của Kiệt ca, không biết có chế tạo lung tung từ cái gì đó hok nhi??? *đầu óc không được sáng cho lắm, bà con thông cảm*)

"Chẳng lẽ chuyện này lại do cô ta bày trò, tiếp tục mô!"

"Té bào hoàn toàn đình chỉ trạng thái mô lúc này không khác gì trực tiếp giết nàng, càng không thể cứu sống."

Lôi Bá Nạp giận không thể át, vất vả lắm mới bắt được Nies. Kiều, không ngờ bị nàng xỏ mũi!

Một gã thủ hạ vội vàng đến thông báo, có rất nhiều người không rõ lai lịch xông vào địa bàn của bọn họ, Lôi Bá Nạp khiếp sợ, tức khắc hạ lệnh phong tỏa nơi này, kích hoạt mật đạo, chạy trước nói sau.

Hắc Cách Kiệt nhìn thân thể lạnh lẽo như ngủ thiếp đi kia, hần thiên tân vạn khổ đuổi theo, để tìm được một cơ thể lạnh lẽo như hàn băng, hần bất động nguyên tại chỗ, rõ ràng thoát nhìn như thấy nàng đang ngủ say, tại sao nàng không thấy nàng thỏ?

Phần nộ, sợ hãi, đã kích tràn ngập lý trí của hần, hần mất nàng! Nhận thức điều này làm hần thống khổ, cho dù ở khắc cuối cùng, nàng cũng không cho hần cơ hội mắng chửi người, dùng phương thức này làm hần thất bại hoàn toàn trong thống khổ.

Hần chỉ muốn làm một việc, đó là phá tan nơi này của Lôi Bá Nạp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Tri Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Mây quang gió mát, một ngày thật sự quá thái bình, ngay cả tâm tư cũng đều là bình tĩnh, Kiều Mã Ly ngoài ý muốn khi thấy mình có cuộc sống giống nữ nhân khác, một cuộc sống hôn nhân bình thường.

Đúng vậy, nàng kết hôn, hơn nữa là bị bức hôn, người bức hôn không phải ai khác chính là lão đại Hắc Cách Kiệt của Diêm thủ đảng mà ai nghe cũng biến sắc.

Thật oan uổng, nàng căn bản không có gạt ý tứ của ai, vì tránh được ma chướng của Lôi Bá Nạp, nàng ăn vào một loại tân dược vừa nghiên cứu phát triển ra để tạo trạng thái tử vong cho chính mình.

Ai ngờ vừa tỉnh dậy, liền nhìn thấy một đám người vây quanh nàng khóc, lại biết Hắc Cách Kiệt vì biết nàng chết mà cực kỳ bi ai, bi ai tới cực điểm, thế lực của Lôi Bá Nạp tướng quân bị phá hủy dưới mệnh lệnh phần nộ của toàn lực Diêm thủ đảng, chỉ vì giúp nàng báo thù. Sau khi biết chuyện nàng già chết, hần uy hiếp bắt nàng phải dùng cả đời để trả giá, cứ như vậy nàng gả cho hần, nếu không đáp ứng, chỉ sợ hiện tại nàng không còn thời gian mà nhàn nhả ngăn người.

Kỳ thật lần này nàng ngắt đi thật ra cũng có chút cống hiến, ít nhất cũng tác hợp được đôi Thiệu Phàm và Tuyết Diễm, nếu Tuyết Diễm không vì cứu nàng mà bị thương nặng, Thiệu Phàm cũng không phát hiện ra tầm quang trọng của Tuyết Diễm đối với hần, lại nói tiếp hai người này một phần nhờ nàng mà trở thành tình nhân, lần khác họ tự nguyện cung cấp trứng và tích dịch để nàng nghiên cứu coi như báo đáp.

Một cách tay quen thuộc vòng ôm nàng từ phía sau, không cần hỏi cũng biết là cái kẻ đòi nợ kia —— chồng của nàng.

Hắc Cách Kiệt khí phách nâng mặt của nàng lên xem kỹ. "Suy nghĩ cái gì?"

"Không có gì, ngăn người mà thôi."

"Cảnh cáo em, đừng chủ ý nghĩ tới việc trốn thoát khỏi anh, nếu không anh sẽ không tha cho em."

Ôi, vẫn không thay đổi, người này luôn uy hiếp nàng không được rời khỏi tầm mắt của hần, không cho phép tùy ý ra ngoài, không cho phép này không cho phép kia, mười phần tham cả mười muốn giữ lấy, cũng may nàng đã thành thói quen, khuynh hướng tựa vào vai hần hưởng thụ quyền lợi của người vợ.

Tại đây dưới thời khắc lãng mạn đứng dưới ánh trăng tím, Hắc Cách Kiệt thế nào lại nói ra một câu.

"Em làm cách nào biết được thân phận thật của anh?"

Mã Ly một trận kinh hãi, nam nhân này quả là nhân vật lợi hại không thể tùy tiện qua loa một câu là xong.

"Người khác nói cho em biết." Nàng nói ra không chút để ý.

"Ai?"

"Nhược Băng, còn ai vào đây."

"Lúc em trốn đi trước, nàng cũng không biết."

Người này thật sự rất khó giấu nha, nàng ra về cân nhắc, sửa chữa nói: "Em nhớ lắm, là Thiệu Phàm"

"Nếu Bạch Thiệu Phàm biết, mà Trầm Nhược Băng không biết, đạo lý kia nói ra có vẻ không phù hợp." Ánh mắt lợi hại lóe lên tia hồ nghi nhìn nàng chăm chú.

Cặp mắt như mắt báo dường như nhìn thấu nàng, người này quan niệm phân tích ăn khớp siêu việt, tuyệt không thể qua loa, nàng chỉ sợ tiếp tục sẽ không đủ sức nói dối. Nàng cố ý nhún vai trấn tĩnh trả lời: "Ai biết, nếu vấn đề này không thể hỏi Thiệu Phàm thì thôi, em muốn đi làm thí nghiệm"

"Chậm đã." Hần kéo nàng quay về. "Về mặt của em không được tự nhiên, rốt cuộc là đã gạt anh điều gì? Anh cũng không quên nhắc chuyện tốt trước kia em làm." Cái gọi là chuyện tốt đương nhiên là chỉ chuyện Mã Ly trộm tinh dịch của hắn làm chuyện nghiên cứu hoang đường.

"Đừng hỏi nhiều như vậy tâm thôi, em... Em nào dám lại đùa giỡn anh." Nàng chột dạ nói, lặng lẽ bắt đầu cùng hắn bảo trì khoảng cách, không nói dối ưu điểm lớn nhất của nàng, cũng là nhược điểm.

Hắc Cách Kiệt neho ánh mắt lợi hại, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, giận uất không thể tả. "Chẳng lẽ em lại... Xem ra không giáo huấn tốt em, em đúng là không biết hối cải!"

"Oa —— đừng tới đây!" Nàng vội chạy trốn, dùng toàn bộ khí lực ý như chuyện gà chạy lạc mà chạy trời chết, nếu bị hắn bắt, không dám tưởng tượng hậu quả. Nàng vì sao lại không thoát khỏi năm ngón tay của Diêm thủ đẳng chứ, không quá năm bước liền bị hắn bắt lại.

Chính là, hắn vừa đụng vào nàng đột ngột châm lửa, Hắc Cách Kiệt bất ngờ buông nàng ra, còn đang kinh ngạc hết sức, liền nhìn thấy vẻ mặt đắc ý không hề sợ hãi của nàng, có thể thấy được cái này lại là kiệt tác của nàng.

Nàng quý quyết linh tinh cười cười. "Cái này gọi là 『nhiệt tình như lửa』, phát minh mới của em, đáng đời!"

"Mau tắt đi!" Hần cắn răng.

"Không được, em còn muốn thí nghiệm xem nó có thể đốt bao lâu." Cố ý khiến hắn im lặng.

Ánh mắt của hắn chuyển biến kỳ lạ, dám hướng hắn khiêu chiến, sẽ trả giá đại giới.

"Cẩn thận 『không chừng bị tự thiêu』." Không biết từ đâu một thùng nước hương tới nàng đẩy xuống, gà chạy lạc thành gà ướt sũng.

"Này! Anh thật quá đáng!" Nàng kháng nghị.

"Anh giúp em dập lửa, nên cảm tạ anh mới phải." Nói xong gọn gàng cời xiêm y ướt đầm của nàng.

"Này! Anh làm cái gì!"

"Vừa nói đẩy thôi, giúp em 『dập tắt lửa』 nha, giúp em không bị『dục hỏa đốt người』 bị thương thân thể."

"Không cần anh quan tâm —— a —— ừm ——"

Nàng rút cuộc không có cơ hội mở miệng, là người rơi vào tay thủ lĩnh Diêm thủ đẳng Hắc Cách Kiệt, vượt qua nửa Địa Cầu tìm được nàng, sợ là kiếp này nàng đừng vọng tưởng thoát khỏi hắn.

Có danh hiệu phu nhân thủ lĩnh Diêm thủ đẳng, những người khác đừng vọng tưởng lại có chủ ý làm hại nàng, bởi vì không người nào dám đối nghịch với tổ chức trải rộng toàn thế giới Diêm thủ đẳng.

Tâm linh nàng rất cực tự do, lại không thể chạy trốn, bởi vì chồng của nàng đã lấy sinh mệnh ra thế, đời này kiếp này mãi mãi bảo vệ nàng..

~ Toàn thư hoàn ~

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.